PRIS: 30 ØRE

HJEMMET

NR. 28 – 36. AARG. · TIRSDAG DEN 11. JULI 1933 · KR. 3.90 KVARTALET

Noveller af Leck Fischer, Dagny Kjærsgaard o. a.

I alt 5 underholdende Fortællinger, 3 spændende Romaner, Artikler, Humor m. m.

• INDHOLDSFORTEGNELSE •

11. JULI 1933

MELLEM OS OG LÆSERNE

I næste Uge bringer vi Navnene paa Vinderne i vor store Præmie-Konkurrence. Det har været et Kæmpearbejde at gennemgaa og ordne Løsningerne, men nu lysner det, og Dommerne mener at kunne være færdige saa betids, at vi kan offentliggøre Vinderne i næste Nummer.

Chicago fejrer i Aar sit Hundredaars-Jubilæum med en Verdensudstilling, som Byen — i Kraft af sit Valgsprog: „Jeg vil" — har trumfet igennem trods Krisetider og anden Elendighed.

Nu har Chicago over 3 Millioner Indbyggere, og kun fire Byer i Verden har mere, men for smaa hundrede Aar siden var det en usselig Plet paa Kortet. Om Chicages Tilblivelse og fantastiske Vækst har den udmærkede Kender af Amerikas Historie, Pastor M. F. Blichfeld, skrevet en Artikel til næste Nummer.

Meget ápropos Chicago, hvor Bande-Forbryderne jo har haft et stort Ord at sige, handler den første af vore Fortællinger i næste Uge netop om saadanne Banditter. „Hendes Bandit" hedder Fortællingen.

En meget tankevækkende Historie er „Paa en Bænk i Parken", der handler om en lykkelig gift ung Kvinde, som tilfældig paa en Bænk træffer sin Mands første Kone, som han aldrig er blevet skilt fra, fordi de gensidigt tror om hinanden, at de er omkommet ved et Forlis. Hvad skal man gøre i et saa ejendommeligt Tilfælde?

„Filmsstjerne" af Octavia Schnack skildrer den mærkeligt hule og tomme Tilværelse, en Filmsskuespillerinde maa føre. „Fem Minutter for sent" er en pudsig lille Historie af Axel Bræmer.

AFTEN

Der vælder op saa dyb en Duft af Hø,
som aanded' Jorden ud sin egen Sjæl,
i Mørket higer alt mod hedt at dø
og ligge søndret bag ved Dagens Hæl.

Hvor slipper Livet let sit store Smil,
hvor flænger det sit Væsen med sin Vé,
hvor gennemborer det sit tunge Hvil
med Vished, det er sejerrigt at se.

Nu er vi eet, og een er Verdens Lov,
vi aner, hvem vi er, vi ser os selv:
et Straa i Markens By af Hov ved Hov,
Støv mellem Støv mod Lysets hvide Hvælv.

Paul la Cour.

UDGIVET AF EGMONT H. PETERSENS FOND
GUTENBERGHUS — KØBENHAVN K.

Ansvarhavende Redaktør: Roger Nielsen. Ansvarlig for Udgiverne: Ole Sundø.

Spørgsmaal, der ønskes besvaret i „Hjemmet", maa adresseres til „Hjemmet"s Redaktion. Selv om Spørgeren ikke vil have sit Navn i Bladet, men kun et Mærke, maa han til Redaktionen opgive Navn og Adresse — ellers gaar Brevet i Papirkurven uden at blive besvaret. Vi maa anmode Spørgerne om at have Taalmodighed og ikke vente Svar i først udkommende Nummer af Bladet. Vi modtager mange Spørgsmaal, og det tager ofte lang Tid at skaffe nøjagtige Svar. Disse aftrykkes i Bladet i den Rækkefølge, i hvilken de fremskaffes. Samtidig meddeler vi, at indviklede juridiske samt alle medicinske Spørgsmaal ikke bliver besvaret.

Spørgsmaal:
Æ. Ø. Jeg har Formodning om, at en her i Sognet bosat Mand har begaaet en Forbrydelse. Hvorledes skal jeg forholde mig? Kan jeg skrive til Politiet, og skal jeg i saa Fald opgive mit Navn, eller skal man henvende sig personlig paa Politistationen?

Svar:
Forinden De foretager Dem noget i den Retning, maa De være *meget* sikker i Deres Formodning. Anmeldelse til Politiet kan ske skriftligt i et almindeligt Brev til vedkommende Politimester. Anmeldelsen bør dateres og indeholde Oplysninger om den sigtedes Navn og Bopæl, Forbrydelsen, dens Tid og Sted og naturligvis Deres Underskrift. Men vi beder Dem erindre, at Anmeldelse ikke bør indgives paa et løst Grundlag, Gisninger o. l., endsige paa et urigtigt Grundlag, idet Loven fastsætter Straf for Indgivelse af falsk Anmeldelse. De kan ogsaa personlig give Møde paa Politistationen og indgive Deres Anmeldelse. M.

Spørgsmaal:
Gammel Abonnents Datter med flere. Hvorledes kan jeg blive Sygeplejerske? Skal man have en bestemt Alder? Skal man have Eksamen? Hvor længe varer Uddannelsen? Er det vanskeligt at komme ind som Elev paa et Hospital?

Svar:
For at kunne blive Sygeplejerske maa De være fyldt 21 Aar og være saavel legemlig som sjælelig sund og veludviklet samt have Lyst og Anlæg for denne anstrengende Gerning. Selv om der ikke kræves nogen bestemt Eksamen, saa er det jo altid en stor Fordel at have det, og i hvert Fald maa De have faaet en god Skoleundervisning. Der findes paa Testrup Højskole ved Aarhus en Forskole for Sygeplejersker. Uddannelsen varer her i 5 Maaneder, og der gives Undervisning i saavel almindelige Skolefag som i Sygeplejens Teori og Praksis. Uddannelsen paa Hospitalerne varer derefter i 3 Aar. Det er meget vanskeligt at komme ind som Elev; der er altid mange, der søger. Vi vil anbefale Dem at købe den lille Bog, som Dansk Sygeplejeraad har udgivet: „Hvorledes bliver jeg Sygeplejerske?". Deri vil De finde alle nødvendige Oplysninger. M.

Spørgsmaal:
A. K. i Ullerup. Kan man endnu faa den billige Navneforandring til 4 Kr.? Kan man faa Navneforandring mere end een Gang? Kan man faa sin Moders Pigenavn ved Bevilling til 4 Kr.?

Svar:
Ja, ved Henvendelse, i Kbhvn. til Overpræsidenten og i Provinsen til Politimesteren, kan man søge Navneforandring ved Bevis til 4 Kr. De nærmere Oplysninger vil De kunne faa paa ovennævnte Kontorer. — Man kan godt søge Navneforandring mere end een Gang, men man kan kun een Gang faa Navneforandring ved Bevis til 4 Kr. Senere maa man søge kgl. Bevilling, hvilket koster 33 Kr. 66 Øre. — Til at faa sin Moders Pigenavn kræves kgl. Bevilling samt en hel Del Attester; i et saadant Tilfælde gør man bedst i at henvende sig til et Navneskiftebureau. M.

Spørgsmaal:
Ivrig Læser. For nogen Tid siden lagde jeg en Appelsinkerne ned ved Siden af en Kala. Træet er nu 10 cm højt. Kan det flyttes? Hvorledes skal det passes?

Svar:
Den lille Plante efter Appelsinkernen kan uden Vanskelighed stikkes op med Rod og om muligt med lidt Jordklump og plantes over i en lille Potte. Men som frugtbærende Plante har den ikke megen Værdi, da Appelsintræerne podes i Lighed med Æbler og Pærer, for at man kan være sikker paa Frugtens Kvalitet. R.

Ugentlig Køber af Bladet. At vande en Plante kun een Gang ugentlig i Sommertiden kan virke ganske ødelæggende. Antagelig visner Planten simpelt hen af Tørke. Stueplanterne maa efterses med Vand hver eneste Dag; er Jorden ikke tør, undlader man selvfølgelig at vande. R.

Spørgsmaal:
En Holders Datter. Hvorledes bliver jeg lidt tykkere? Jeg er 13½ Aar og 158 cm høj og vejer kun 39 kg. Hvor meget bør jeg veje?

Svar:
Spis hver Morgen en stor Portion Havregrød. Spis endvidere rigeligt med Brød, Kartofler, fede Sovse, hjemmebagte Kager, rigeligt med Smør eller Margarine, drik eventuelt Fløde. Sørg for saa mange smaa Mellemmaaltider som muligt; Mellemmaaltider virker overordentlig fedende. Vægten bør være ca. 48,8 kg. S. S.

Spørgsmaal:
M. M. Jeg er meget mavesvær. Kan jeg selv massere Maven, da jeg ikke er i Sygekasse? Jeg er 50 Aar og ellers rask.

Svar:
Følgende er en glimrende Øvelse mod Fedtdannelser paa Maven: Lig fladt paa Ryggen paa Gulvet. Stræk Armene ned langs Siderne og hæv Fødderne med strakte Ben ca. 30 cm. Hold dem dèr uden at støtte Hænderne imod Gulvet, medens De tæller til tyve. Sænk derefter Benene saa langsomt som muligt. Bliv ved at gøre denne Øvelse daglig, det skal nok hjælpe paa Maven. I Begyndelsen skal De ikke hæve og sænke Benene mere end fem til seks Gange, efterhaanden indtil tyve Gange. S. S.

Teatre for „Hjemmet"s Læsere.

Det ny Teater spiller „De tre Musketerer", en moderne Revyoperette af store Dimensioner, morsom og underholdende, en Festforestilling, der byder det bedste i Retning af Sang og Dans, Farver og Pragtoptrin. „Hjemmet"s Læsere har gennem vor særlige Abonnementsordning med Teatret Adgang til Forestillingen til ca. halv Pris. Abonnementshæfterne, der indeholder 12 Kuponer, koster 1 Kr. + 20 Øre i Skat. Hver Kupon giver Ret til Køb af en Billet til Teatret. Hæfterne købes i „Hjemmet"s Billetbutik, Frederiksberggade 11, og Billetterne enten ved Teatret eller i Billetbutikken (fra Kl. 11—5½). „Hjemmet"s Teaterkupon paa denne Side maa medbringes baade ved Køb af Billetter og Abonnementshæfter. Billetpriserne er:

	Ordin. Pris Kr.	Abonn.-Pris Kr.
Gulvet: Orkesterplads	5.00	2.95
Orkesterloge	5.00	2.95
Parket A	4.25	2.35
Parket B	3.25	2.05
2. Parket	2.50	1.75
Balkon: Fremmedloge	4.45	2.65
Pladsloge 1. og 2. Række	4.45	2.35
Logernes 1. Række	4.45	2.35
Pladsloge 3., 4. og 5. Række	3.60	2.05
Logernes 2. Række	3.60	1.75
Logernes 3. og 4. Række	2.50	1.75
1. Etage: Fremmedloge	3.00	1.75
Pladsloge og Logernes 1. Rk.	3.00	1.75
Pladsloge 2., 3. og 4. Række	2.00	1.75

Til *Betty Nansen Teatret* kan mod Aflevering af Teaterkuponen forneden paa denne Side enten ved Teatret eller i „Hjemmet"s Billetbutik, Frederiksberggade 11, (fra Kl. 10—5), købes Billetter til Priser, der ligger langt under Teatrets ordinære Priser.

Endelig forhandler Billetbutikken, Frederiksberggade 11, Rabatbilletter til *Føniхteatret.* Salget foregaar fra Kl. 10—5, og Teaterkuponen medbringes.

Zoologisk Have: Ordinær Pris 1 Kr. — Vore Abonnenter 75 Øre. Børnebilletter à 25 Øre faas kun ved Indgangen til Haven.
Tivoli: Ordinær Pris 60 Øre. — Vore Abonnenter 50 Øre.

Bemærk Billetbutikkens ny Adresse: Frederiksberggade 11.

„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 28
Gyldig fra 11. til 18. Juli 1933

I denne Artikel fortæller Chr. Kirchhoff-Larsen om den kloge og klarhjernede, den gridske og troløse

TALLEYRAND

Biskop og Levemand Revolutionens Tjener

Napoleons og Bourbonernes Minister

Fyrst Talleyrand som øverste Kammerherre, 50 Aar gammel.

Charles-Maurice de Talleyrand, Greve af Périgord og Fyrste af Benevent, var en af sin Tidsalders mærkeligste Personligheder. Allerede Synet af ham var ejendommeligt, med de graa Øjne under et Par buskede Bryn og en spodsk Underlæbe skudt frem over det høje Halsbind. Og den franske Udenrigsministers Indre svarede godt nok til de ydre Træk. Han var gridsk, nydelsessyg og troløs, en blændende klog og klar Hjerne. Han kendte Verden og vidste, hvorledes Mennesker skulde tages. Han besad et uforgængeligt Fond af Esprit og havde altid et elegant Bonmot paa rede Haand. Han var nøgtern indtil Kynisme, den fuldendte Diplomat. Stokken, som han støttede sig ved, og Jernstativet om den daarlige Fod gav hele hans Fremtoning et vist dæmonisk Præg.

Hvor mange Regeringer havde Talleyrand ikke oplevet og overlevet! Han saa' Revolutionen bryde ud — og blev Revolutionsmand. Han mødte Napoleon — og blev kejserlig Minister. Han gik over til Bourbonerne — og blev Kongetjener. I Grunden hørte han med sin Trang til Ligevægt og Moderation, med sin hele Sans for Form, hjemme i sin Ungdoms Frankrig, Tiden før Revolutionen, og han plejede da ogsaa at sige, at den, der ikke havde kendt det gamle Styre, kendte ikke Livets Sødme.

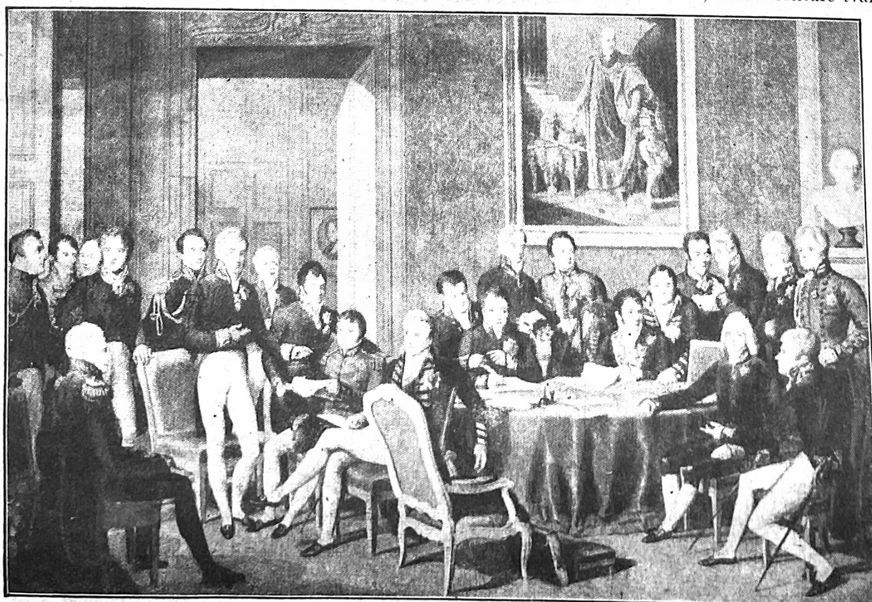
Talleyrand var af fornem Herkomst, født i 1754. Faderen tilhørte, som General og Kavaler hos Kronprinsen, Hoffet i Versailles. Moderen var ligeledes af gammel og fornem Familie. Charles-Maurices Fødsel havde ikke været ønsket og voldte ingen Glæde. Drengen blev sat i Kost hos en Kone, og et Ulykkestilfælde, som Barnepigen var Skyld i, havde til Følge, at han kom til at halte. Da Talleyrand paa sine gamle Dage skrev sit Livs Erindringer, erklærede han, at han aldrig nogen Sinde havde sovet under Tag med sin Fader og Moder! Man forstaar bedre det haarde og kolde hos den senere Diplomat, naar man holder sig de Genvordigheder for Øje, han trods sit blaa Blod maatte udstaa i sin Barndom.

Den lykkeligste Tid tilbragte Charles-Maurice hos sin Oldemoder paa Familieslottet i Chalais, hvor han lærte at læse og skrive; men da han var blevet otte Aar gammel, maatte han i en ordentlig Skole — hans daarlige Fod hindrede ham i at gaa Militærvejen, og han skulde være gejstlig. Afrejsens Dag oprandt, under Graad tog han Afsked med Oldemoderen, og Vognen satte sig i Bevægelse; de skiftende Egne, man kom igennem, og de smaa Oplevelser paa Kroerne, hvor der blev bedet, adspredte imidlertid Drengen, og efter tre Ugers Forløb standsede Vognen ved Rejsens Maal.

Han steg ud, glad ved endelig at være i Paris, og saa' sig om efter sin Fader og Moder, men de var der ikke; de havde ikke fundet det nødvendigt at ulejlige sig for den Sags Skyld. Til Stede for at modtage ham var kun en gammel Tjener, som havde Ordre til med det samme at bringe ham lige hen til Skolen. Dèr blev Charles-Maurice, til han kunde komme paa Præste-Seminariet. Da han engang smittedes af Kopper, sendte Forældrene en Bærestol til Skolen, og i den blev Drengen bragt — ikke til Forældrenes Hjem, men hen til en Sygeplejer. Han kom sig, mærkeligt nok, uden at blive koparret.

I Præste-Seminariet i Saint-Sulpice fik han sin Uddannelse. Det var mod sin Vilje, han slog ind paa den gejstlige Bane, og han havde endnu ikke lært at beherske sine Følelser, en Kunst, han siden blev en Mester i. Han følte sig ensom og tungsindig. Et lille Eventyr bragte en Smule Oplivelse. Ved Udgangen af Kirken befandt han sig en Dag ved Siden af en ung Dame, han gentagne Gange under Messen havde lagt Mærke til; det var Regnvejr, han bød hende sin Paraply, og de fulgtes ad. Det viste sig, at de begge var Ofre for deres Familie; *hans* Forældre tvang ham til at blive Præst, *hendes* Forældre tvang hende til at gaa til Scenen. De glemte deres Sorger i ømme Hyrdetimer.

Men Studierne kaldte, og det Tidspunkt nærmede sig, da Charles-Maurice skulde aflægge Præsteløftet. Det kom til en sjælelig Krise, og hans Samvittighed gjorde endnu en Gang voldsomt Oprør; siden blev den til Gengæld saa elastisk, at den aldrig generede ham. Aftenen, før Ceremonien skulde finde Sted, aflagde hans Ven, Choiseul, ham et Besøg og fandt ham i en Tilstand af Fortvivlelse. Vennen raadede ham til at støde Kalken fra sig, mens det endnu var Tid. Men Talleyrand

Europas Ministre paa Kongressen i Wien 1814, der blev behersket af den intrigante Talleyrand.

Hertugen af Enghien arresteres af Napoleons Tropper i 1804 for senere at blive skudt. Talleyrand blev af de kongetro beskyldt for at have tilskyndet Napoleon til dette Justitsmord, som han i Virkeligheden havde fraraadet.

svarede grædende, at han var træt af at kæmpe mod det Tryk, Omgivelserne lagde paa ham. Han maatte bøje sig under sin Skæbne.

Og den unge Abbed de Périgord finder sig snart til Rette med Forholdene. Han er ung, han er letsindig og ærgerrig. Hele det aristokratiske Selskab staar ham aabent. Baronesse de Staël og Grevinde de Flahault kappes om hans Gunst; den ene besidder Aand, den anden Ynde. Madame de Staël, der føler sig overfløjet af Rivalinden, vil have Besked og spørger rent ud Talleyrand:

„Indrøm, at hvis vi begge faldt i Vandet, blev det ikke *mig,* De først vilde tænke paa at frelse.“

„Det er muligt,“ lyder Svaret, „De er sikkert den, der *svømmer* bedst.“

Den vordende Diplomat lader sig ikke bringe i Forlegenhed. Han kysser sin Værtindes Haand — og kører i sin Vogn til Madame de Flahault.

Han vil frem i Verden og ter sig derefter, „han klæder sig som en Laps, tænker som en Deist og præker som en Engel.“ Et Forsøg paa at skaffe ham Kardinalhatten mislykkes; han bliver i Stedet for Biskop af Autun.

Revolutionen udbrød, og Talleyrand kastede sig over Politik. Han forlod sit Bispeembede næsten lige saa hurtigt, som han havde overtaget det, og lod sig vælge ind i Stænderforsamlingen. Han var ikke revolutionær af Instinkt, og havde han brudt med Kirken, brød han derfor ikke straks med Kongemagten. Tværtimod, han udformede en Plan, som skulde værne Tronen mod det Uvejr, der trak op. Ludvig den Sekstende læste den og blev bange, men vilde som sædvanlig intet foretage sig. Da tabte Talleyrand Taalmodigheden og sagde: „Hvis Kongen ønsker at gaa til Grunde, saa ønsker jeg i hvert Fald ikke at gaa til Grunde sammen med ham.“

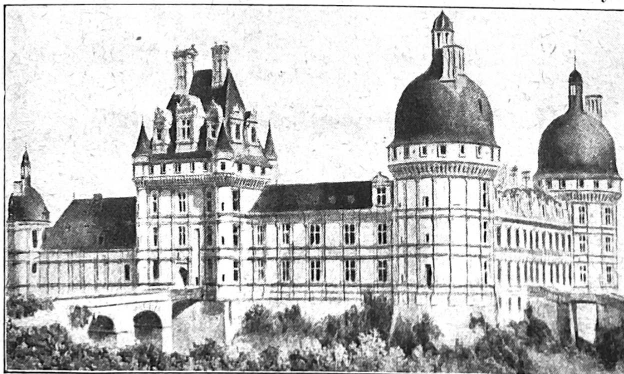
Revolutionen tog Fart, og den nybagte Politiker sluttede sig til Tredjestand. Paa en Række Omraader gjorde han sig gældende. Han var virksom for Menneskerettighedernes Erklæring. Det blev ham, der først foreslog Inddragelsen af Kirkens Gods. Ved den store Forbundsfest paa Marsmarken holdt Talleyrand Messen for Fædrelandets Alter og indviede Troppernes Faner. Med stor Iver deltog han i Drøftelsen af de finansielle Spørgsmaal, og han udarbejdede en udførlig Plan, hvorefter Undervisningen skulde gøres almen og ledes ikke af Kirken, men af Staten.

Da den nye, meget radikale Kirkeforfatning kom til Behandling, holdt han sig forsigtig tilbage; han erklærede siden, at han betragtede den som en afgjort politisk Fejl. Men efter Forfatningens Vedtagelse aflagde han Ed paa den og modtog trods Pavens Forbud det Hverv at indvie de nye Bisper. Det kom til stor Skandale i Rom. Paven lyste samtlige Præster, der havde aflagt Eden, i Band. Talleyrand syntes dog ikke at have taget sig Bandstraalen overvættes nær. Han skrev i en lille Billet til Hertugen af Lauzun:

De har nok erfaret, at jeg er blevet sat i Band, kom og trøst mig og spis til Aften med mig. Alle vil nu nægte mig baade Brød og Vand, hvorfor vi i Aften maa nøjes med Kød i Sky og isafkølet Vin.

Da den grundlovgivende Rigsforsamling ophørte, og Medlemmerne ikke kunde sidde i den lovgivende Forsamling, kom Talleyrand ind i Diplomatiet, det Felt, hvor han skulde opnaa sit egentlige Ry, og som han aldrig forlod. Han fulgte som Medhjælper Hertugen af Lauzun og Gesandten Chauvelin til London med det Formaal at vinde England for et Forbund med Østrig eller i alt Fald for Neutralitet, men Kongedømmets Fald bragte Bestræbelserne til at briste.

Dertil kom, at Talleyrand trods sin Forbindelse med Revolutionen fastholdt sine aristokratiske Tilbøjeligheder og stadig stod i Brevveksling med Mennesker af sin egen Stand. Det passede ikke Jakobinerne, der opførte ham paa Emigrantlisten.

Slottet Valençay, der tilhørte Talleyrand, som under Napoleon blev Fyrste af Benevent og skrabede mange Millioner til sig.

Og da den engelske Regering samtidig sendte ham en Udvisningordre, var gode Raad dyre. Talleyrand valgte at tage til Nordamerika og undgik paa den Maade Døden, hvis sikre Bytte han havde været, dersom han var blevet i Frankrig. Men det kneb med at skaffe det Pas, der paa lovlig Maade tillod ham at drage bort. Da han havde faaet det, tøvede han ikke et Minut; man havde flere Aftener forinden set ham paa Vendôme-Pladsen, iført Skindbukser, langskaftede Støvler og en lille Skødefrakke, lige parat til et Spring op i en Postvogn.

To et halvt Aar tilbragte Talleyrand i Amerika, hvor han tjente en Del Penge ved Grundspekulationer; men han længtes hjem. Alene Maden var ham imod; han sagde, at han hinsides Atlanten havde lært to og tredive forskellige Religioner at kende, men kun een Ret Mad, og han følte i høj Grad Savnet af et lækkert Bord, krydret med vittig Samtale. Saa snart Rædselsperioden var forbi, sendte han da ogsaa en lovformelig Ansøgning hjem til Konventet, forklarede, at han havde forladt Frankrig med et regulært Pas, og bad om at blive kaldt tilbage. Madame de Staël støttede Ansøgningen, og den blev bevilget.

Paa Hjemvejen havde han i Hamborg et lille Rejseuheld. I samme Hotel som han boede en ung Mand, der en Dag anmodede den fintdannede Franskmand om at sige ham sin Mening angaaende et Manuskript. Høflig, men med Ulyst tog

Louis Philippe, som Talleyrand hjalp til Tronen, som han havde hjulpet Napoleon til at blive Kejser og Bourbonerne til atter at blive Konger af Frankrig.

Talleyrand Manuskriptet og lovede at læse det inde hos sig selv. Da han netop trængte til Penge, var han umiddelbart derefter gaaet hen til sin Bankier og havde hævet tre Hundrede Francs paa sin beskedne Kredit. Om Aftenen aabnede han, som han havde lovet, Manuskriptet; maaske var det Indholdets Skyld, han blev i alt Fald søvnig og gik i Seng efter at have lagt sin lille Formue mellem Manuskriptets Blade. Klokken seks om Morgenen bankede det paa Døren, og Forfatteren traadte ind. Han bad om Manuskriptet, da han paa staaende Fod skulde rejse. Fortumlet gjorde Talleyrand Tegn til ham om selv at tage det paa Bordet og vendte sig med et „Lykkelig Rejse!“ om i Sengen for at fortsætte sin afbrudte Søvn. Men Fyren viste sig ikke senere, saa lidt som de tre Hundrede Francs. Den Dag svor Talleyrand, at ingen mere skulde faa ham til at læse Manuskripter.

I Paris gik det muntert til. Direktoriet med den levelystne Barras i Spidsen søgte at udslette ethvert Minde om Rædselsperioden. Politik

og Galanteri trivedes Side om Side, og Kvinderne var yderst imødekommende; deres Dragter var saa frie, at naar man saa' dem i Teatret om Aftenen, saa' de ud, som om de kom fra et Badekar. Den hjemvendte Diplomat indaandede med Behag den parisiske Luft, og at Kvinderne spillede en Rolle, kom ham kun tilpas. En Dag fik Barras Besøg af Madame de Staël, der hævede Borger Talleyrand til Skyerne, ja, i sin Iver endogsaa fremhævede moralske Skavanker hos ham, som kunde være Magthaverne til Nytte.

„Talleyrand har alle det gamle og det nye Regimentes Laster; han *har* staaet og vil altid blive staaende med det ene Ben i alle Partier. De kan ikke finde nogen bedre Hjælper.“

„Hvad mener De dermed? Forklar Dem tydeligere. Hvad er det, De vil, at jeg skal gøre for den brave Talleyrand?“

„Gør ham allerførst til Minister, og allermindst til Udenrigsminister!“

„Vel, vi skal tænke paa det ved første Lejlighed.“

De øvrige Medlemmer af Direktoriet var ikke

Baronesse de Staël støttede Talleyrand fra første Begyndelse, skønt han svigtede hende for andre Kvinder.

Talleyrand venligtsindede; en af dem stemplede ham som „et skabagtigt Nul og en født Slubbert“, der havde den laveste Mening om hele Menneskeheden.

Men den energiske Fortalerske forstod at trætte Modstanderne, og efter kort Tids Forløb forelaa Udnævnelsen.

Der blev i Madame de Staëls Salon talt mange kønne Ord om Frihed og Folkestyre; men Talleyrand vurderede Kendsgerninger nok saa højt og følte sig Dag for Dag stærkere draget af den opgaaende Stjerne, Bonaparte, hvis Storhed han forudsaa. Før den unge Napoleon drog til Ægypten, gik han, optaget af sin orientalske Drøm, til Udenrigsministeren for at tage Afsked. Talleyrand var syg og laa i Sengen, men lyttede opmærksomt til, hvad Bonaparte havde paa Hjerte: dristige Planer, men ogsaa Frygt, især for at komme til at mangle Penge. Ministeren bemærkede, som om det var den naturligste Ting af Verden:

„De kan lukke mit Skab op; dèr finder De hundrede Tusind Francs, som tilhører mig; nu er de foreløbig Deres; De kan betale mig dem tilbage, naar De kommer hjem igen.“

En Overgang maatte Udenrigsministeren forlade sin Post, beskyldt for Bestikkelighed. Han fik dog selv Lov til at udpege sin Efterfølger; det blev den kloge, beskedne Reinhard. Men Talleyrand længtes tilbage. Pludselig indløb der Underretning om, at Bonaparte havde forladt sin Kommando i Ægypten og var gaaet under Sejl; han havde med Held undgaaet de engelske Skibe og stod i Fréjus. Det var Vand paa Talleyrands Mølle. Han skrev hemmeligt til den utaalmodige General:

Skynd Dem ikke, rejs i smaa Dagsmarcher, lad Folk faa Tid til at længes efter Dem; de utallige Vanskeligheder, som omgiver os paa alle Kanter, vil snart sende Dem Folket i Mode. Ledsaget af det skal De atter drage ind i Paris.

Det var et godt Raad, og det blev fulgt. Bonaparte kom til Paris og beherskede — i Kraft af Befolkningens Ønske om at faa de anarkiske Tilstande afløst af Orden — mere og mere Situationen. Talleyrand forholdt sig udadtil rolig, men var virksom bag Kulisserne. Det trak op til Statskup. Talleyrand lod tilsyneladende Tingene gaa deres Gang; men da der i det afgørende Øjeblik tøvedes, sendte han Bud til Bonaparte med de Ord: *Afgør Sagen i en Fart!* Det skete. Den attende Brumaire oprandt, Bonaparte blev Førstekonsul. Saa vigtig en Rolle Talleyrand havde spillet, lod han sig dog ikke mærke med noget. Det Resultat, han havde ønsket, var naaet; men vilde Triumfen vare? Den forsigtige Diplomat opsatte, som han havde for Skik, sin Dom til den næste Dag.

Den meget skønne, men utroligt uvidende Madame Grand vandt en Tid Talleyrands Hjerte, og Napoleon tvang ham til at gifte sig med hende.

Han blev naturligvis atter Udenrigsminister og var det i 8 Aar. Men Bonaparte vilde være Hersker — selv over Privatlivet. Talleyrand havde gjort Bekendtskab med en Datter af en fransk Embedsmand i Trankebar. Hun hed Madame Grand, havde lyst Haar og blaa Øjne, en Hud som Perlemor og Roser og en æggende Gang. Træt af sin Mand var hun taget til Europa, hvor parisiske Rigmænd sørgede for den fordomsfri Dames Underhold. Af Frygt for Revolutionen drog hun til London; men hun savnede Paris og vendte under Direktoriet tilbage i Selskab med en genuesisk Diplomat. Parret havde imidlertid ikke opholdt sig tre Dage i Paris, før en Udvisningsordre blev udstedt. Diplomaten forsvandt omgaaende. Madame Grand blev. Hun beskyldtes for at have besørget mistænkelige Breve for franske Emigranter og kom i Konflikt med Politiet. Men hun havde vidst at skaffe sig mægtige Beskyttere, og da hun blev sat i Fængsel, modtog Barras følgende Brev:

Hertuginden af Dino, Talleyrands smukke Niece, der forsødede hans sidste Aar.

Borger-Medlem af Direktoriet!

Madame Grand er nylig blevet arresteret som mistænkt for Deltagelse i Sammensværgelser. Der findes ikke i Europa en Kvinde, som mindre er i Stand til at tage Del i Politik. Hun er fra Indien, meget smuk, meget lad og den mest uvirksomme Kvinde, jeg nogen Sinde har truffet paa. Jeg beder Dem interessere Dem for hende. Der lader sig ikke finde noget Paaskud til ikke at gøre Ende paa denne lille Historie, som det vilde være mig ukært at se slaaet op til noget stort. Jeg sætter Pris paa hende, og jeg forsikrer Dem, som Mand taler til Mand, at hun i hele sit Liv aldrig har været i Stand til Indblanding i en saadan Sag. Hun er en ægte indisk Kvinde, og De véd, hvor langt den Slags Kvinder er fra alt, hvad der hedder Intriger.

Med Hilsen og Forsikring om min Hengivenhed.

Ch.-Maurice Talleyrand.

Kvindernes Dragter var saa frie, at naar man saa' dem i Teatret om Aftenen, saa' de ud, som om de kom fra et Badekar.

Skrivelsen rejste en Storm i Direktoriets næste Møde, hvor Talleyrand var ilde lidt; men man imødekom Ønsket. Madame Grand aflagde Visit hos sin Beskytter for at faa Pas til England; men i Stedet for blev hun i Udenrigsministerens Palæ. „Den smukke Indierinde“ havde for en Tid helt betaget den tidligere Biskop og nuværende Minister og nød Anerkendelse som Talleyrands officielle Elskerinde. Men da Gesandternes Fruer skulde præsenteres, kom der Vanskeligheder, og Bonaparte skred ind. Madame Grand bad Joséphine om Hjælp, og Bonaparte nedlod sig til at trøste hende. Hans Standpunkt lod sig dog ikke rokke:

„Jeg véd kun een Udvej. Faa Talleyrand til at ægte Dem, saa er alt i Orden; men enten maa De bære hans Navn, eller ogsaa maa De ikke vise Dem hos ham.“ (Forts. Side 34.)

Redningsmanden

En Helteglorie kan være farlig, viser denne Historie, af Jens Holgersen.

„Jeg var mere død end levende, da jeg endelig naaede Land og fik Pigen slæbt op paa Strandbredden."

Jeg havde skrevet en Historie, som jeg selv syntes var ualmindelig god. Den handlede om en ung Mand, som reddede en ung Pige fra at blive stanget ihjel af en Tyr, og naturligvis endte det med, at de fik hinanden, skønt Pigen tidligere havde syntes, at den unge Mand var alt for dagligdags og uromantisk til at passe ind i hendes Drømme om den tilkommende.

Da jeg læste denne Historie for min Ven, Lægen, lo han haanligt. „Den ulykkelige Mand," sagde han, „hele sit Liv vil han komme til at fortryde den Heltegerning. Der er intet saa farligt i denne Verden som at faa en Helteglorie om sig."

„Du taler næsten, som om du havde personlige Erfaringer," sagde jeg.

„Det har jeg ogsaa," svarede han, „jeg har virkelig engang reddet en ung Pige fra Døden og ikke i min Egenskab af Læge. Men i Modsætning til din Helt slap jeg for Glorien, og det var en anden, der gik i „Gyngen".

„Fortæl mig den Historie," bad jeg.

„Ja, gerne," sagde han. „Det hændte, lige efter at jeg havde taget min medicinske Eksamen. Jeg tog da paa Ferie til min Onkel Anders i Fjordkøbing, en velhavende Brygger. Han var en tyk, godmodig og meget talende Mand. Han havde aldrig været gift, og en ældre Dame styrede Huset for ham. Hans Liv var yderst regelmæssigt. Naar han var færdig med Dagens Arbejde og havde spist til Aften, gik han en Tur i Klubben og spillede L'hombre i et Par Timer. Paa Slaget ti vandrede han hjem og i Seng. Ved Siden af hans Seng havde Husbestyrerinden anbragt et Glas Vand og et Stykke Sukker. Onkel Anders var overbevist om to Ting i denne Verden. Den ene var, at naar man hver Aften, lige før man faldt i Søvn, spiste et Stykke Sukker og drak et Glas koldt Vand, var man uimodtagelig for Gigt, Influenza og en hel Række andre ubehagelige Sygdomme. Det andet Hovedpunkt i hans Livsanskuelse var en fast Overbevisning om, at det Produkt, som blev makket sammen i Bryggeriet i Nabobyen, og som sørgeligt nok fik Lov til at gaa under Navnet Øl, var absolut sundhedsskadeligt, og at det i Virkeligheden havde været Sundhedsstyrelsens Pligt at skride ind imod det og faa dets videre Udbredelse forbudt. Naar det Emne blev diskuteret, var Onkel Anders ikke godmodig. Hans Pande blev fuld af Rynker, Øjnene smaa og haarde, og Stemmen barsk og hidsig. Jeg husker den første Dag, vi spiste Frokost sammen. Onkel Anders satte en Flaske Øl foran mig.

„Smag!" sagde han.

Jeg skænkede Øllet op og tog en Mundfuld.

„Ja," sagde jeg. „Det ..." Jeg vilde have sagt, at det var et fortrinligt Glas Øl, men heldigvis afbrød Onkel Anders mig.

„Ja, ikke sandt?" sagde han. „Du som Læge maa dog indrømme, at det elendige Pøjt er usundt, og at man skulde advare Folk imod det. Det er en Skandale, at saadan et Bryg skal kaldes Øl. Nej, smag saa det her!"

Han satte en anden Flaske foran mig, og jeg smagte paa dens Indhold. Jeg kunde overhovedet ikke smage Forskel, men jeg var klar over, at Flaske Nr. to var fra Onkels eget Bryggeri, og jeg svor paa, at jeg aldrig havde smagt et bedre Glas Øl. Onkel Anders nikkede tilfreds. Fra den Tid var vi de bedste Venner af Verden.

I Fjordkøbing gjorde jeg snart flere Bekendtskaber. Min nærmeste Ven i Byen blev Bankbogholder Mehlsen, et rart, elskværdigt Menneske i Begyndelsen af Trediverne. Han spillede en god L'hombre og var ivrig Sejlsportsmand; naar han var færdig med sit Arbejde i Banken, sejlede vi tit en Tur i hans Baad. Foruden ham kom jeg sammen med en Sagfører, en yngre Læge og en Dommerfuldmægtig. Mehlsen, Sagføreren og Dommerfuldmægtigen var ugifte, og de var naturligvis velsete Gæster i de Borgerhuse, hvor der var giftefærdige Døtre. Det varede ikke længe, før jeg opdagede, at Mehlsen var forelsket i Tømmerhandler Jespersens Ida. Hun var en lys, spinkel Pige, meget romantisk og sværmerisk af Natur, og saa vidt jeg kunde skønne, var den rare, trinde Bogholder ikke det Ideal af en Mand, hun drømte om.

En Søndag var Mehlsen, Ida og jeg ude at sejle i Bogholderens Baad, der bar det pyntelige Navn *Svanen*. Vi var langt ude paa Fjorden, saa langt, at Byen kun saas som en lille Klat Legetøjshuse mellem grønne Haver og Træer. Ida og jeg sad i Forstavnen, mens Mehlsen med sin Shagpibe i Munden passede Roret.

Om det var en Kastevind eller en forkert Manøvre, der gjorde det, véd jeg ikke. Men pludselig kæntrede *Svanen*, og før jeg anede et Ord af det, plaskede jeg rundt i Vandet. Jeg saa' et Glimt af Mehlsens runde Ansigt og opfattede, at han saa' pudsigt forundret ud. Saa kikkede jeg mig om efter Ida. Hun var væk. Der flød en Hat paa Vandet, hun var vel altsaa gaaet til Bunds. Jeg dykkede hurtigt ned, saa' noget, der lignede en mørk Skygge i det flaskegrønne Vand og fik fat i en Arm. Halvkvalt kom jeg op til Overfladen igen med Ida.

Jeg var en god Svømmer, og det var ikke vanskeligt at holde den bevidstløse Pige oppe. Jeg raabte til Mehlsen, at vi maatte begynde at svømme ind mod Land. *Svanen* var stille sunket. Med den ene Arm holdt jeg Ida oppe, saa at hendes Hoved var over Vandet. Mens jeg langsomt arbejdede mig ind mod Stranden med Pigen, hørte jeg Mehlsens tunge Prust bag mig. Det var en forbistret Tur, og jeg var mere død end levende, da jeg endelig naaede Land og fik Pigen slæbt op paa Strandbredden. Jeg saa' mig om efter Mehlsen. Jo, han var med og kom sjaskende ind mod Land. Aldrig har jeg set noget saa melankolsk som Bogholderen i dette Øjeblik. Han havde haft en elegant Straahat paa, og den havde ikke forladt hans Hoved under Katastrofen, men nu hang den vaad og slatten ned over hans graa og triste Ansigt.

Uden et Ord tog vi fat paa at kalde den unge Pige til Live. Hun havde slugt en Del Vand, men fejlede ellers ikke noget, og da vi havde tumlet med hende en halv Snes Minutter, slog hun Øjnene op. Hun saa' sig forvildet omkring, smilede, gav min Haand et svagt Tryk og hviskede:

„De er en Helt! De har frelst mit Liv!"

Saadan er det, Heltinderne i daarlige Romaner og — ja, undskyld mig — i dine Noveller plejer at udtrykke sig, og det gjorde naturligvis et morderlig uhyggeligt Indtryk paa mig. Hvad heltemodigt var der i at dykke ned og hente en ung Pige op af Vandet og bagefter transportere hende i Land? Det har selvfølgelig ikke det fjerneste med Heltemod at gøre. Man gør det jo uden særlig stor Risiko for sit eget Liv. I og for sig havde det været meget mere risikabelt for mig, hvis jeg havde ladet hende drukne. Sikken et Postyr der var blevet bagefter. Og hvad vilde man ikke have sagt og skrevet?

Jeg var dødtræt, drivende vaad og temmelig gnaven. Jeg havde absolut ikke Lyst til at medvirke i en romantisk Scene og til bagefter at skulle fejres i Fjordkøbing som Idas Frelser og Redningsmand.

Jeg kunde jo heller ikke vide, om Ida vilde finde ud af, at det var hendes Pligt at skænke mig sin Haand og sit Hjerte — og hvordan i Alverden skulde jeg faa sagt nej paa en pæn og anstændig Maade? Kort sagt, jeg havde ikke den fjerneste Lyst til at være Idas Helt. Og en storartet Idé slog ned i mig.

„Det var skam ikke mig, der reddede Dem, Frøken Jespersen," sagde jeg. „Det var Mehlsen. Det er ham, De skal takke."

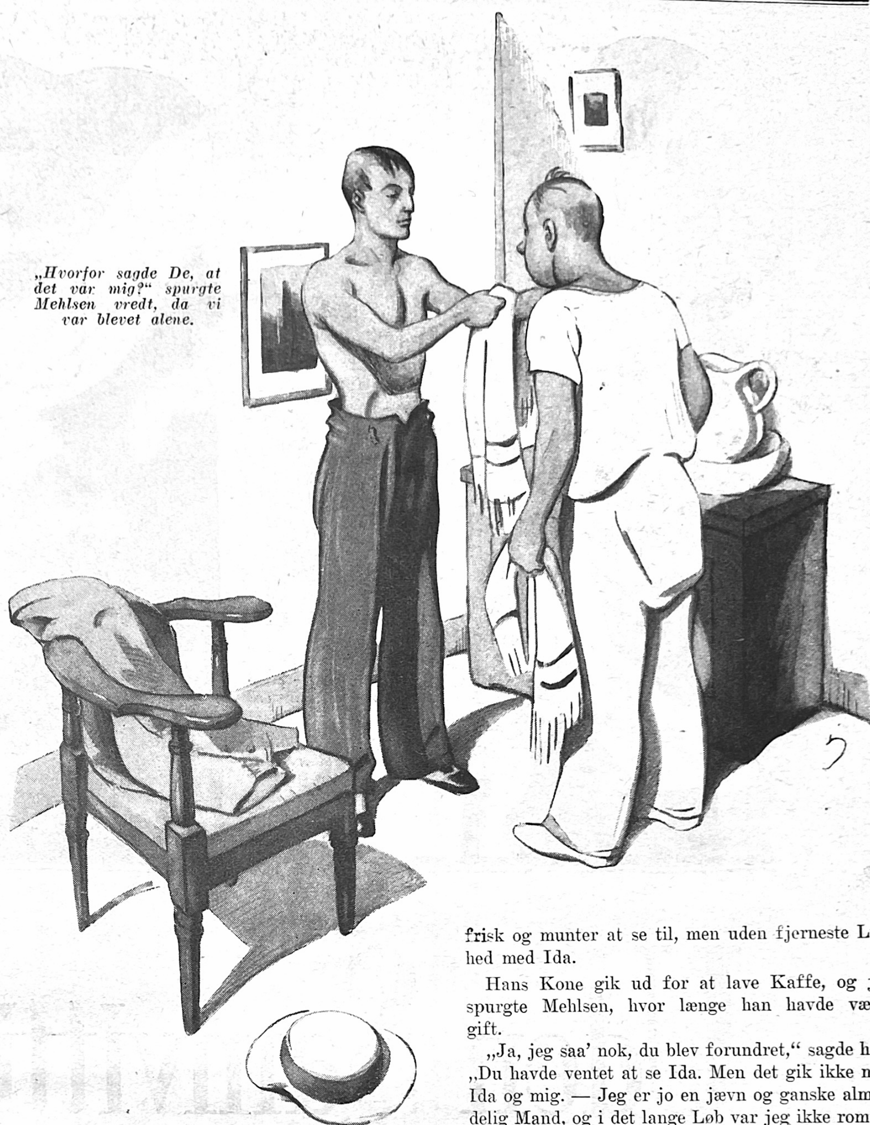
Bogholderen aabnede Munden med et Gisp, men jeg stak min Albue haardt ind i Siden paa ham.

„Jeg er ikke saa god en Svømmer, at jeg kunde have hjulpet Dem i Land," løj jeg videre. „Men Mehlsen kunde. De var ved at drukne, og hvis han ikke havde handlet saa modigt og resolut, som han gjorde, havde Sejlturen skam faaet en tragisk Udgang."

Ida lukkede Øjnene et Sekund, saa sendte hun Bogholderen et varmt og gyldent forjættende Blik.

„Tak, Henrik," hviskede hun.

Mehlsen mumlede, „at det var ikke noget at takke for". Det var jo for saa vidt i Overensstemmelse med Sandheden. Jeg skyndte mig at hjælpe Ida paa Benene, og vi vandrede op til det nærmeste Hus for at faa sendt Bud efter tørt Tøj. Folkene var meget hjælpsomme, og vi fik Ida lagt i Seng. Mehlsen og jeg laante et Par Haandklæder, smed det vaade Tøj og frotterede os varme over hele Kroppen.

„Hvorfor sagde De, at det var mig?" spurgte Mehlsen vredt, da vi var blevet alene.

„Hvorfor sagde De, at det var mig?" spurgte Mehlsen vredt, da vi var blevet alene.

„De véd jo, hvordan Kvinder er," forklarede jeg. „Der er ikke noget, der tiltaler dem mere end Heltemod, og hvis de selv er ude for det, overgiver de sig paa staaende Fod. De er forelsket i Ida, det kan man se med et halvt Øje. Nu har vi sagt, at det er Dem, der har reddet hende, og det vil ganske simpelt betyde, at hun vil betragte Dem som en romantisk Helt, som *sin* Helt, og De behøver blot at strække Haanden ud for at plukke Frugten."

„Men jeg kan ikke vinde Idas Hjerte paa en Løgn," svarede han hidsigt.

„Løgn og Løgn," sagde jeg. „Det var jo et rent Tilfælde, at jeg reddede hende. Havde De siddet ved Siden af hende, Mehlsen, var det naturligvis Dem, der havde reddet hende. Lad os ikke hænge os i Smaating."

„Ja ... jo ..." sagde Mehlsen grundende. „Selvfølgelig vilde jeg have gjort alt, hvad der stod i min Magt, for at frelse hende. Men alligevel ..."

„Vil De have Pigen, eller vil De ikke have hende, Mehlsen?" sagde jeg. „Det er det, Sagen drejer sig om. Vil De have hende, maa vi lade, som om det var Dem, der bugserede hende i Land. Og for Resten er det for sent at protestere, hvis De ikke vil stille mig i et komisk Lys."

Mehlsen greb min Haand og trykkede den, saa det gjorde ondt.

„De er min Ven," sagde han bevæget. „Naturligvis vilde jeg have reddet hende, hvis jeg havde været nærmest. Jeg vilde have givet mit Liv for hende. Enten havde jeg frelst hende, eller ogsaa var vi begge blevet derude. Men Spørgsmaalet er bare, om jeg kan være det bekendt ... rent moralsk, ser De."

„Lad os nu ikke skændes om den Ubetydelighed, Mehlsen," sagde jeg. „Sig til Dem selv: Det var mig, som reddede hende. Gentag det ti Gange, før De sover, hver Aften i den første Uge. ... Til sidst vil De tro det selv."

Mehlsen nikkede, og dermed var Sagen afgjort. Om Aftenen var vi budt til Middag hos Tømmerhandleren. Ida var blid og æterisk, og naar hun saa' paa Mehlsen, var der sværmerisk Beundring i hendes Blik. Jespersen holdt en smuk Tale for Datterens Redningsmand — og Mehlsen tog det hele med klædelig Beskedenhed og sendte en Gang imellem mig et Blik. Han blev omtalt med Hæder i Avisen og fik i det hele taget megen Ære og Anerkendelse ud af det. Alle Folk kunde godt lide den solide og flinke Mand, og de benyttede Lejligheden til at gøre lidt Stads af ham.

Jeg slap for at faa min Ferie ødelagt og for at blive Genstand for Idas Heltedyrkelse. Den sidste Dag, jeg var i Fjordkøbing, fejrede vi Mehlsens Forlovelse med Ida. Efter Middagen trak Mehlsen mig hen i en Krog af Stuen, og vi drak dus i Likør.

„Du har grundlagt mit Livs Lykke," sagde han og saa' paa mig med sine trofaste, lidt nærsynede Øjne. „Jeg skal aldrig glemme dig, hvad du har gjort for mig. Hele mit Liv vil jeg tænke paa dig som den store Velgører. Aldrig vil jeg glemme dig.""

Lægen rejste sig, som om Historien var færdig. Han skænkede sig en Whisky, mens han sagte fløjtede en Melodi hen for sig.

„Naa," sagde jeg spydigt. „Det er altsaa Virkeligheden, som du lovede at gøre mig bekendt med. Jeg synes egentlig ikke, der er stor Forskel paa din bedske Virkelighed og min Historie."

„Hør nu Slutningen," sagde Lægen. „En Forlovelse er jo kun første Kapitel af en Roman. Og Mehlsens og Idas Roman blev ikke langvarig. Fem Aar senere døde min Onkel, og jeg tog til Fjordkøbing til hans Begravelse. Samme Dag, jeg kom til Byen, mødte jeg Mehlsen paa Gaden. Vi hilste hjerteligt paa hinanden, og der var ikke Tale om andet: Jeg maatte op og hilse paa hans Kone. Jeg gik med ham op i hans Lejlighed og blev temmelig forbløffet, da han præsenterede mig for sin Hustru. Det var en buttet, mørkhaaret ung Kvinde, frisk og munter at se til, men uden fjerneste Lighed med Ida.

Hans Kone gik ud for at lave Kaffe, og jeg spurgte Mehlsen, hvor længe han havde været gift.

„Ja, jeg saa' nok, du blev forundret," sagde han. „Du havde ventet at se Ida. Men det gik ikke med Ida og mig. — Jeg er jo en jævn og ganske almindelig Mand, og i det lange Løb var jeg ikke romantisk nok for hende. Du kan tro, jeg har mangen god Gang ønsket, du sad paa Bloksbjerg. For det var dig, der var Skyld i, at jeg blev udnævnt til Helt."

„Ja, men du blev da gift med Ida dengang?" spurgte jeg.

„Ja, du kan tro, jeg blev gift med hende," sagde Mehlsen bittert. „Og jeg kunde hverken staa eller gaa hende tilpas. Jeg skulde bestandig svare til hendes Ideal af en Helt og alt det dèr. For Eksempel kunde hun ikke forlige sig med, at jeg plejede at sove lidt efter Middag. Det *er* jo nok muligt, at jeg snorker lidt. Hvorvidt andre Helte gør det samme, véd jeg ikke, men i hvert Fald svarede det ikke til Idas Helteideal. Næ, Ida var ikke noget for mig. Hun vilde leve i den himmelblaa Luft, og jeg er nu født til at gaa paa Jorden. Du kan tro, det hævnede sig, at jeg indlod mig paa den Løgnehistorie. Da jeg først var blevet en Helt, skulde jeg paa alle Maader svare til Idas Ideal. Næ, det var en forfærdelig Tid."

„Hvor er Ida henne nu?" spurgte jeg.

„Jo, det traf sig saa heldigt, at der kom et Skuespillerselskab til Byen," sagde Mehlsen. „Og Ida forelskede sig i Førsteelskeren. Det var en ung, køn Fyr, og han var lige netop saa romantisk, som Ida ønskede. Hun løb væk med ham, og vi blev skilt. De er gift nu og er vist stadig meget forelskede i hinanden. Jespersen er ikke meget begejstret for Svigersønnen, for hvert Øjeblik skal der sendes Penge. Og jeg — jeg blev gift med Karen, som du nu har set. Og *det* kommer jeg aldrig til at fortryde!""

„Prinsesse, jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg aldrig skal fortælle nogen, hvad Deres Taske indeholder."

Uden Samvittighed

Prøv, om De kan forudse Slutningen paa denne Kriminalfortælling, af Dagny Kjærsgaard.

Naturen har tildelt mig et Ansigt, der indgyder Tillid. Jeg vil antage, at det var Skyld i, at Lady Diana Collins netop valgte mig blandt sine mange Venner til at hjælpe sig med at passe paa sin Datters Bryllupsgaver under den store Bryllupsfest i sit Hjem i London. Der var blandt andet udstillet Juveler til en Værdi af 300,000 Kroner — det var Familien Collins' Smykker, der tilfaldt den unge Brud paa hendes Bryllupsdag.

„Jeg har altid været imod at have Detektiver i Huset ved mine Fester," sagde Lady Collins, „det virker saa deprimerende paa mig. Desuden er Gæsternes Antal i Dag forholdsvis lille, og jeg vil hurtigt kunne se det, hvis der skulde slippe nogle fremmede Elementer ind. Naar blot De vil hjælpe mig med at holde et Øje med Bordet, hvor Gaverne er udstillet, er jeg ganske rolig."

„Jeg gad vide, hvorfor De netop har udvalgt mig til at passe paa Juvelerne," sagde jeg smilende, „jeg har kun været Deres Ven i ganske kort Tid, Lady Collins, og saa vidt jeg véd, kender De ikke noget som helst til mig. De giver mig en udmærket Lejlighed til at stjæle Juvelerne i Aften."

„Aa, før vilde jeg mistænke min egen Datter for at stjæle dem. Jeg vælger altid mine Venner med Omhu, og jeg tør nok sige, at der ikke er nogen til Stede her i Dag, hvis Ærlighed jeg ikke vil garantere for."

Vi stod lidt og saa' ud over de dansende, indtil jeg fik Øje paa et usædvanligt smukt Par af udenlandsk Udseende.

„Hvem er den smukke, sorthaarede, unge Dame med det bedrøvede Ansigt?" spurgte jeg.

„Aa, det er Prinsesse Nadja, og Herren er hendes Broder Alexander."

„Igen et russisk Prinsepar," sagde jeg ironisk.

„Ja, men disse her er ægte nok, de kommer alle Vegne i London. Prins Alexander er meget musikalsk, han har lovet at spille for os i Aften. De skal være saa forfærdelig fattige, de to Stakler."

„Og saa inviterer De dem herhen, hvor de er udsat for saa stor en Fristelse," sagde jeg let bebrejdende, „man kan aldrig stole paa disse Udlændinge, især ikke naar de er desperate. Og hvis jeg ikke tager meget fejl, er de to dernede netop desperate. Se engang paa Pigebarnets Øjne."

Lady Collins iagttog Parret i Tavshed.

„Der er noget om det," sagde hun, „men alligevel tror jeg ikke — —"

Dansen sluttede, og det unge Par nærmede sig Bordet i Baggrunden af Lokalet, som Lady Collins vaagede over med Argusøjne. Der var ikke saa lidt Trængsel omkring det, og ingen lagde særlig Mærke til Søskendeparret — kun Lady Collins og jeg saa' dem standse ud for Juvelerne og betragte dem med hungrige Blikke, som virkelige Elskere af Juveler gør det. Vi saa' dem tale ivrigt sammen. Pludselig trak den unge Mand sin Søster med sig ind bag Portiererne i et lille, tilstødende Værelse. Lady Collins lagde Haanden paa min Arm.

„Jeg maa høre, hvad de taler om," hviskede hun, „kom, lad os gaa derover."

Vi slentrede langsomt og ligesom tilfældigt over til de tunge Portierer og stillede os med Ryggen imod dem, idet vi lod, som om vi inspicerede Bordet. Vi havde Heldet med os, for de unge Mennesker var i Færd med at blive ophidsede og hævede deres Stemmer, idet vi ankom.

„Vær nu rolig," sagde den unge Mand, „jeg skal spille, saa de glemmer at holde Øje med Bordet, og saa fylder du din Haandtaske imedens —"

„Aa, Alex — jeg havde aldrig troet, jeg skulde komme til at stjæle." Den unge Piges Stemme knækkede over. Vi kunde høre hende hulke.

„Vær fornuftig — tag det dog roligt, det er jo ingenting, og i Morgen er du kun glad for det. Hold op med at græde, Nadja — —"

Som efter Aftale gik vi bort. Da vi var uden for Hørevidde, sagde Lady Collins:

„Saa de tænker paa at stjæle Juvelerne! Det er

i højeste Grad ubehageligt. Hvis jeg ser Prinsesse Nadja tage dem, bliver jeg ulykkelig. Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige til hende. Jeg er saa daarlig til den Slags Ting."

„Lad kun mig ordne det hele," sagde jeg beroligende, „naar Prins Alexander begynder at spille, sætter De Dem ned mellem Tilhørerne, og jeg bliver staaende oppe ved Bordet. Jeg skal nok passe paa, at Prinsesse Nadja ikke tager Juvelerne."

Selskabet gik imidlertid sin Gang. Skønt Gæsternes Antal var forholdsvis lille, fandtes her samlet Blomsten af Englands Aristokrati, Finansverdenens Spidser, fremragende Politikere og Diplomater, berømte Kunstnere og en Del af disse ubestemmelige Mennesker, som ingenting er og dog tilhører det saakaldte gode Selskab.

Jeg holdt særlig Øje med de sidstnævnte, da der kunde være uberegnelige Elementer iblandt. En enkelt syntes mig at ligne en Opdager, men dette maatte være forkert, da Lady Collins, som nævnt, ikke taalte Detektiver ved sine Fester.

Næsten alle de tilstedeværende kendte hverandre, og Konversationen gik livligt overalt. Ogsaa jeg havde mange Bekendtskaber her, men heldigvis faar man ved disse Fester kun Lejlighed til at veksle et Par Ord med hver, saa er man atter fri, og for mig gjaldt det netop om, at jeg havde min Bevægelsesfrihed i det rette Øjeblik.

Det varede ikke længe, før Underholdningen tog sin Begyndelse. Brudeparret var for længst forsvundet ud ad en Bagdør for at begynde deres Bryllupsrejse — de to unge Mennesker havde for øvrigt spillet den allermindste Rolle ved denne Fest, som dog blev holdt til Ære for dem. En italiensk Operasanger sang og høstede voldsomt Bifald.

Saa besteg Prins Alexander Platformen, hvor Flygelet var anbragt. Alle flokkedes for at høre ham spille. Jeg var ganske alene oppe ved Bordet med Smykkerne.

Pludselig saa' jeg Prinsesse Nadja rejse sig fra sin Plads nede mellem Tilhørerne. Hun strøg lige forbi mig og gik ind til Buffet'en i det tilstødende Værelse. Da hun saa', jeg iagttog hende gennem den aabentstaaende Dør, vendte hun tilbage og lukkede den. Jeg saa' hende ikke mere, før hendes Broder var færdig med at spille. Mens Folk klappede for at faa et Dacapo-Nummer, rejste Lady Collins sig op og begyndte at bane sig Vej hen imod mig. I det samme gik Døren op bag ved mig, Prinsesse Nadja kom ud og gik hurtigt uden om Bordet. Jeg nikkede beroligende til Lady Collins. Da hun naaede helt op til mig, gjorde jeg en selvsikker Haandbevægelse:

„Som De ser, har jeg passet godt paa."

Jeg standsede brat, og Lady Collins' Haand fo'r op til hendes Læber.

Juvelerne var forsvundet. Det store pragtfulde Diadem, to Halskæder og adskillige Ringe var borte. Vi saa' aandeløst paa hinanden.

„Hun har alligevel taget dem. Hvad skal vi gøre?" hviskede Lady Collins.

„Vær kun rolig, Lady Collins. Hvis Prinsesse Nadja har taget Juvelerne, skal jeg garantere for, at jeg faar hende til at udlevere dem igen endnu i Aften," sagde jeg, „jeg følger efter hende nu med det samme. Faa hendes Broder til at spille et Ekstranummer. Det er ikke nødvendigt at slaa Alarm, jeg kan ordne det hele."

Jeg fo'r ud i Vestibulen og naaede lige at se Prinsesse Nadja forlade Huset med en usædvanlig stor og bugnende Haandtaske under Armen. I en Fart snappede jeg min Hat og Frakke og løb efter hende. Jeg indhentede hende lige i det Øjeblik, hun steg ind i en Taxa.

„Prinsesse Nadja, jeg kan ikke tillade, at De tager alene hjem," sagde jeg i en munter Tone og steg ind i Bilen uden at tage Hensyn til hendes svage Protester. Bilen begyndte at køre, og vi saa' hinanden lige ind i Ansigtet. Prinsesse Nadja var bleg.

„Hvem er De?" hviskede hun.

Jeg sagde hende mit Navn.

„Men jeg kender Dem ikke," mumlede hun, og hendes Øjne var mistænkelig blanke.

„Nej, men Lady Collins bad mig om at følge Dem hjem," fortsatte jeg i en sikker Tone. I det samme saa' jeg ligesom tilfældigt paa hendes Haandtaske. Hun blev blussende rød.

Lady Collins' Haand fo'r op til hendes Læber. Det pragtfulde Diadem, to Halskæder og adskillige Ringe var forsvundet.

„Jeg behøver ikke nogen til at ledsage mig," sagde hun med et tappert Forsøg paa at se stolt ud.

„De tager fejl. De behøver det i allerhøjeste Grad, Prinsesse," sagde jeg, „unge Damer med kostbare Smykker paa sig bør ikke færdes alene ude om Aftenen."

„Men jeg har ingen kostbare Smykker," sagde hun og fingererede hjælpeløst ved sin Perlekæde, „den er ikke ægte."

Igen kastede jeg et betydningsfuldt Blik paa hendes Haandtaske, og hun tog hurtigt Øjnene til sig.

Bilen standsede i en lille, mørk Sidegade med Huse, der engang havde været velhavende Folks Ejendomme, men nu var inddelt i smaa, daarlige Lejligheder.

„Her bor jeg," sagde hun ganske sagte og rakte mig Haanden. „Tak, fordi De fulgte mig hjem."

„Lad mig dog følge Dem op ad Trapperne, Prinsesse," sagde jeg muntert, „aa, et Øjeblik, tillad mig at bære Deres Haandtaske."

Denne Gang fyldtes hendes Øjne med Taarer, og hun lod opgivende Haanden synke, da jeg tog hendes Taske. Jeg var lige ved at faa Medlidenhed med hende, men nu gjaldt det om ikke at tabe Aandsnærværelsen. Der stod for meget paa Spil i Aften.

Vi gik op ad en snæver, mørk Trappe, hvor der lugtede af Mad. Paa anden Sal vendte Prinsessen sig om imod mig og saa' paa mig med et Blik saa tragisk, at jeg pludselig følte mig svag. For Pokker, jeg var forelsket i hende! Jeg kunde ikke sende hende i Fængsel! Men jeg hørte mig selv sige:

„Prinsesse, har De noget imod at vise mig, hvad Deres Haandtaske indeholder, før vi skilles?"

Hun brød sammen. Store Taarer rullede ned ad hendes blege Kinder. Hulkende sagde hun:

„Aa, jeg troede ikke, nogen havde set det — vi er saa fattige, og det er saa svært at holde Skinnet ved lige — vi faar kun noget at spise, naar vi er ude til Fester, derfor gaar vi hver Aften — —"

Mens hun talte, aabnede hun sin Taske. Jeg kastede kun eet Blik paa dens Indhold, saa hævede jeg hendes Haand til mine Læber og sagde:

„Prinsesse, jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg aldrig skal fortælle noget Menneske, hvad Deres Taske indeholder. Godnat."

Hurtigt løb jeg ned ad Trappen, sprang ind i en Taxa og kørte hjem. Jeg boede i et Hus, der ikke var stort bedre end det, Prinsessen boede i. Mine Kufferter stod pakkede, og jeg havde allerede min Billet til Paris. Derefter satte jeg mig ned ved Skrivebordet og skrev paa et Ark Brevpapir:

Kære Lady Collins!

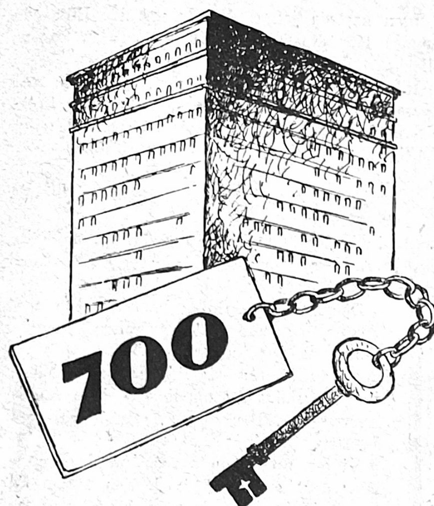
Jeg fulgte efter Prinsesse Nadja og fik hende til at vise mig Indholdet af sin Taske. Men jeg har en Tilstaaelse at gøre Dem. Jeg elsker Prinsessen, og jeg gav hende mit Æresord paa, at jeg ikke vilde fortælle noget Menneske, hvad hendes Taske indeholdt. Jeg tager bort fra London i Aften. Det gør mig ondt, at jeg svigtede Deres Tillid.

Da jeg havde sluttet Brevet, lod jeg Haanden glide ned i mine Lommer og tømte dem for de straalende Juveler, der var blevet stjaalet i Aften. Omstændighederne havde gjort Hvervet let for mig. Det var heldigt, at Prinsesse Nadja havde valgt netop denne Aften til at stjæle en Hummer, tre Daaser Gaaseleverpostej foruden Frugt og Brød, som skulde forhindre hende og hendes Broder i at lide Sult den næste Dag. Det vilde tage hende nogen Tid at rense sig for Mistanken, og inden Sagen var opklaret, vilde jeg være over alle Bjerge.

Men det gjorde mig alligevel ondt for hende. Jeg var lige ved at blive forelsket i hende. Heldigvis er jeg født uden Samvittighed.

Damen paa Nr. 700

Fortsat Roman af Mary Hastings Bradley

Hvad der hidtil er sket:

En ung Dame, Virginia Channing, befinder sig midt om Natten i et Hotelværelse, hvori den kendte Forfatter Philip Darrow ligger myrdet. Hun slipper ud af Hotellet og kommer hen paa Morgenstunden hjem til sin Lejlighed, som hun bebor sammen med sin yngre Søster Nina. I Avisen læser hun om Mordet og erfarer, at Politiet søger efter den mystiske Dame, som har været i den myrdedes Værelse paa Hotellet. En Ven af Philip, Juristen Stephen Ryder, der har faaet overdraget Ledelsen af Politiets Undersøgelsesarbejde i Sagen, opsøger Virginia. Under Samtalen taber hun Hotelnøglen paa Gulvet, og Ryder faar Mistanke om, at hun véd mere, end hun vil ud med.

Virginia gjorde en trodsig Bevægelse. Ryder kunde ikke blive klog paa hende. Hun var maaske blot irriteret over hans Indblanding og fandt en barnagtig Fornøjelse i at mystificere ham. Hun gjorde egentlig et for intelligent Indtryk til den Slags Narrestreger, men man kunde aldrig være sikker i sin Sag, naar man havde med en Kvinde at gøre. Hun var i hvert Fald en Kvinde, som man maatte være paa sin Post overfor. Der var noget farligt i disse mørke Øjne.

Han kunde selvfølgelig tage Nøglen med Magt. Hvorfor gjorde han ikke det? Han vidste det inderst inde. Hendes Stolthed og selvsikre Holdning skræmmede ham. Hun gav ham en Fornemmelse af, at han opførte sig som en klodset Politibetjent. Det var vanskeligt at tiltænke hende nogen Underfundighed, endsige tro om hende, at hun havde begaaet et Mord eller blot var Medvider. Hendes hele Milieu og hendes Venskab med Philip talte imod det.

Men hun gik ikke desto mindre uden om hans Spørgsmaal, *hvor* hun havde tilbragt Aftenen. Og hun havde en Nøgle, som hun ikke vilde vise ham. Derfor kunde det jo godt være sandt, hvad hun sagde. Masser af Hotelgæster glemte at aflevere Nøglen, naar de rejste.

At hun aabenbart havde glemt, at hun havde Nøglen i sin Taske, talte i og for sig i hendes Favør, men Ryder sad inde med for megen Erfaring til, at han turde ræsonnere paa den Maade. Glemsomhed — Uforsigtighed — var det ikke netop det, selv de snedigste Forbrydere faldt paa, og den unge Dame her var ingen rutineret Forbryderske. I værste Fald var hun et Offer for et pludseligt Anfald af Lidenskab eller Pengebegær.

Det med Pengebegæret var i og for sig usandsynligt. Men intet er usandsynligt. Hendes Forbavselse og Beklagelse over Testamentet kunde alt sammen være et glimrende gennemført Hykleri. Det kunde ogsaa være ægte — han vilde helst ikke tro andet — men hun kunde have begaaet Mordet i et Anfald af Raseri og Skinsyge.

Han tog sig i det. Stod han ikke her og gjorde sig Umage for at finde paa Undskyldninger for hende? Han frikendte hende ligefrem for lave Motiver og gjorde hendes eventuelle Forbrydelse til et næsten tilgiveligt Hidsighedsdrab! Han tøvede, han vidste ikke rigtig, hvordan han skulde gribe Sagen an med den Nøgle uden at gøre sig latterlig.

Hvis han tog den fra hende med Magt, var det en flov Historie, om det virkelig viste sig, at den hørte til paa Hotel Biltmore. Hvis han lod hende beholde den, løb han den Risiko — saafremt det var en kriminel Genstand — at hun skaffede den af Vejen. Hvis det skete, og hun f. Eks. meddelte ham, at hun havde tabt den, var der ingen Tvivl om, at det var den kriminelle Nøgle, og saa maatte han arrestere hende.

Det var maaske klogest at vente og se, hvordan det gik.

Bag ved dem skiltes Portiererne for Glasdøren, der førte ind til Spisestuen, pludselig ad.

„Virginia!“ sagde en Ungpigestemme med et utaalmodigt Tonefald. De vendte sig begge. Det var Nina Channing.

Virginia sendte Ryder et advarende Blik, som vilde hun besværge ham om ikke at lade dette Barn ane noget af den Uhygge, der omgav hans Ærinde her.

„Det er min Søster, Nina,“ skyndte hun sig at sige. „Nina — det er Hr. Ryder, Stephen Ryder — du husker nok, Hr. Darrows gode Ven. Han er kommet for at tale med os i den sørgelige Anledning.“

Den unge Pige saa' hurtigt op paa Ryder. Hvor hun er smuk, tænkte han uvilkaarligt. Hun havde de samme store, mørke Øjne som Søsteren, de samme henrivende Øjenbryn, der løftede sig over Øjet som Konturen af en Vildfugls Vinge. Det var den samme brede Pande. Den samme Elfenbensteint og det samme mørke Haar. Hun bar det i en Frisure, der var samlet i Nakken i en Klynge viltre Krøller. Det saa' henrivende ud, men stod ved sin Barnlighed næsten i Modstrid med det kokotteagtige, der var ved Mundens fantastisk skarlagenrøde Læber.

Hun tog sig eksotisk ud. Sammenlignede man hendes og Søsterens Ansigt, var Ninas Træk ligesom afkortede, hvad der gav hende et pudsigt gaminagtigt Udtryk, som var uimodstaaeligt. Darrow havde fortalt ham, at der var en yngre Søster, huskede Ryder, men han havde ikke tænkt sig et Pigebarn af tilnærmelsesvis den Skønhed.

„Det var en Skam, at du maatte nyde din Morgenmad alene, Nina,“ sagde Virginia skyndsomt. „Men Hr. Ryder og jeg havde noget vigtigt at tale om. Nu derimod tror jeg nok, jeg har Tid —“ hun tvang sig til at smile og vendte sig mod Ryder — „hvis De vil ha' mig undskyldt?“

„De maa endelig ikke lade Dem sinke af mig,“ sagde han imødekommende. „Jeg vil med Deres Tilladelse vente her og gøre mig den Fornøjelse at følge Damerne til Damperen.“

„Det er meget elskværdigt af Dem,“ svarede Virginia uden Tøven, mens Hjertet sank i Livet paa hende.

Han agtede altsaa at agere Fangevogter. Han vilde ikke give Slip paa hende, førend han havde overbevist sig om, hvordan det forholdt sig med den Nøgle, og hvor hun havde tilbragt sidste Nat.

Skulde hun gemme Nøglen? Give den til Nina og bede hende kaste den over Bord? Nej, hun vilde ikke trække det Barn ind i Intrigerne. Hun gik hurtigt ud af Værelset sammen med den yngre Søster — Hjertet bankede hende i Halsen, og hun følte sig ganske svag i alle Ledemod. Hun havde en Fornemmelse, som om hun balancerede over en Afgrund paa et slapt gyngende Tov. Hun havde allerede dummet sig forfærdeligt og vist en Tankeløshed, som raabte til Himlen. Den Nøgle — den Nøgle — at hun dog ikke havde passet bedre paa! Hvor rædselsfuldt ubehændigt af hende at tabe den, netop som alting gik saa godt, og Stephen Ryder var begyndt at vise hende Tillid. Men det nyttede ikke noget nu at fortabe sig i Sindsbevægelse over de Taabeligheder, hun havde begaaet — det vilde hun faa rigelig Tid til i de vaagne Nattetimer, der ventede hende. Nu maatte hun lægge en Plan. Hvad skulde hun gøre med den Nøgle? Hvordan skulde hun skaffe sig et Alibi?

Nøglen var maaske det mindste af det. Hun kunde pakke den ind i et Stykke Papir og levere den indpakket til Portier'en paa Hotel Biltmore. Men vilde Ryder slaa sig til Ro med det? Hun kunde jo ogsaa pakke en anden Nøgle ind og gemme den rigtige. Men hvor skulde hun faa en anden Nøgle fra — det maatte være en Hotelnøgle — og hvordan skulde hun skaffe sig det Alibi?

Hun kunde telefonere til Margery Jenkins.

Der var et Ekstra-Apparat i Ninas Værelse. Hun sendte Nina ud med en Besked til Ellen og tog Telefonen. Hun hørte en Mandsstemme i Hørerøret sige: „Om her har boet en Fru Harley? Nu skal jeg se ad.“

Stephen Ryder var i Færd med at søge Bekræftelse paa hendes Paastand. Naa, det gjorde for saa vidt ikke noget. Det var et Held, at hun havde sagt ham det rigtige Navn. Fru Harley *havde* boet paa Biltmore. Nu var der ikke andet at gøre end gemme Nøglen og tage Konsekvenserne. Hun vilde telegrafere til Lucia.

Hun prøvede Telefonen en Gang til.

Margery Jenkins var ude. Hvem kunde hun faa fat i? Hun gjorde sig de vanvittigste Anstrengelser for at tænke klart, men hun havde en Følelse, som om hun var ved at miste Forstanden. Alt omkring hende var Forvirring og Uro. Kufferterne skulde af Sted, de sidste Smaating skulde pakkes i Haandtasken — og lignende Forberedelser. Telefonen ringede ustandseligt. Det var Mennesker, der vilde sige Farvel — og andre, der vilde udtrykke deres Forfærdelse over Philip Darrows Død. Nina fulgte hende med Øjnene. Og saa Følelsen af, at denne Mand sad dèr og ventede, rolig og beslutsom — som en Kat ved et Musehul.

„Det er da underligt, Virginia, at han sidder her og venter,“ hviskede Nina.

„Det er af Venlighed — for at give os en Haandsrækning,“ svarede hun. „Og saa er der ogsaa nogle Pengesager, han skal tale med mig om. Bryd dig bare ikke om ham, Nina. Jeg synes, Ellen bliver ved med at komme med Blomster. Hvad for nogle vil du have med? Johns?“

„Ingen af dem,“ sagde Nina. „Aah, Virginia —“

„Bilen holder dernede,“ meddelte Ellen.

Ryder ventede paa dem i Entreen og hjalp til med Bagagen. Han kørte ned sammen med dem i Elevatoren. Og fulgte med i Bilen — ganske som hørte han med til Familien. Virgina følte en hysterisk Trang til at le, som hun sad dèr med sin Haand over Søsterens og gjorde sig Umage for at tale om almindelige Ting som Kahytten om Bord, Maden, Underholdningen o. s. v.

Ryder sad over for hende. Mon det var hendes Paaklædning, han studerede. Hun havde taget en lille sort Dragt paa — aldrig vilde hun tage den Frakke med den lyse Skindkrave paa mere — men den sorte Hat var den samme, hun havde haft paa den foregaaende Aften. I Skyndingen havde hun ikke kunnet samle sig til at tage en anden frem. Men den Slags Hatte var der mange af — nu om Stunder lignede den ene Damehat den anden.

Familien Garland, som Nina skulde rejse med, stod allerede paa Kajen. Det var et meget tiltalende Ægtepar, med en Datter paa Ninas Alder. De var omgivet af en ivrigt snakkende Kreds, der pludselig blev tavs, idet Virginia og Nina kom til Syne.

Det var Mordet, de talte om, vidste Virginia. Og om, hvad det betød for de to Søstre Channing. De kikkede alle nysgerrigt paa dem med stjaalne, sensationslystne Blikke.

Virgina valgte at lade som intet og hilste alvorligt og roligt paa sine Bekendte med ganske ligegyldige Bemærkninger. Nina tog Afsked rundt. Hun sagde ikke meget. Hun behøvede i det hele taget aldrig at gøre sig saa megen Ulejlighed for at blive bemærket. Det skulde hendes Skønhed nok sørge for. Ingen lagde Mærke til Ryder — han forsvandt ganske i Mængden, men Virginia saa' ham studere hver enkelt af de tilstedeværende med skarpe, rolige Øjne.

Til allersidst trak hun Nina lidt til Side for at have hende for sig selv et Øjeblik. Hun havde ikke flere Ord at sige hende, hun nøjedes med tavs at trykke hendes Arm. Det var godt, at Nina rejste. Det var godt, at hun var borte — langt borte, mens alt dette stod paa. Ingen kunde vide, hvad der vilde ske. Da det sidste Klokkesignal lød, kyssede hun hurtigt Søsteren og skyndte sig ned over Landgangsbroen med Ryder ved sin Side. Var han bange for, at hun skulde kaste Nøglen i Vandet? Var det derfor, han fulgte hende saa troligt?

Damperen bevægede sig udefter. Ninas smukke lille Ansigt blev til en Prik mellem de andre Prikker. Hastigt bød Virginia Farvel til sine Bekendte paa Kajen, og snart sad hun i en Droskebil — alene sammen med Ryder.

Hun lænede sig tilbage og lukkede Øjnene. Tænkte og tænkte.

De vekslede ikke mange Ord undervejs — og slet ikke om Sagen.

Hjemme i Lejligheden igen. Telefonen ringede.

„Sig, at jeg ikke kan komme, Ellen. Og bring os saa en Kop Te ind i Dagligstuen.“ Henvendt til Ryder tilføjede hun: „Jeg har ikke faaet noget siden tidligt i Morges.“

De sad i den grønne Dagligstue med de sorte kinesiske, lakerede Møbler og det elfenbensfarvede Porcelæn og drak Te næsten uden at veksle Ord over det lille Bord imellem dem. Ryder lagde Mærke til, at hun nippede ganske langsomt til sin Te, som om hun sad i dybe Tanker.

Saa satte hun sin Kop fra sig og saa' op paa ham.

„Nu skal jeg svare Dem paa alle Deres Spørgsmaal, Hr. Ryder,“ sagde hun.

V.

Tilstaaelsen.

Han smilede med et Udtryk af oprigtig Beklagelse.

„Det er stadig det samme Spørgsmaal, Frøken Channing. Naar De har besvaret det, maa De gerne le mig ud og afbryde vort Bekendtskab —“ han slog resigneret ud med Hænderne, idet han støttede Albuerne paa Stolens udskaarne Armlæn — „det maa jeg naturligvis finde mig i, hvor ondt det end vil gøre mig. Men der er ingen Vej udenom. Hvor var De i Aftes?“

Hun betragtede ham en Stund. „Hvis jeg nu fortæller Dem det — hvis jeg sætter hele min Lid til Dem — vil De saa love mig ikke at røbe, hvad jeg betror Dem, førend De anser det for ganske uundgaaeligt? Det Løfte kan De sikkert godt give mig.“

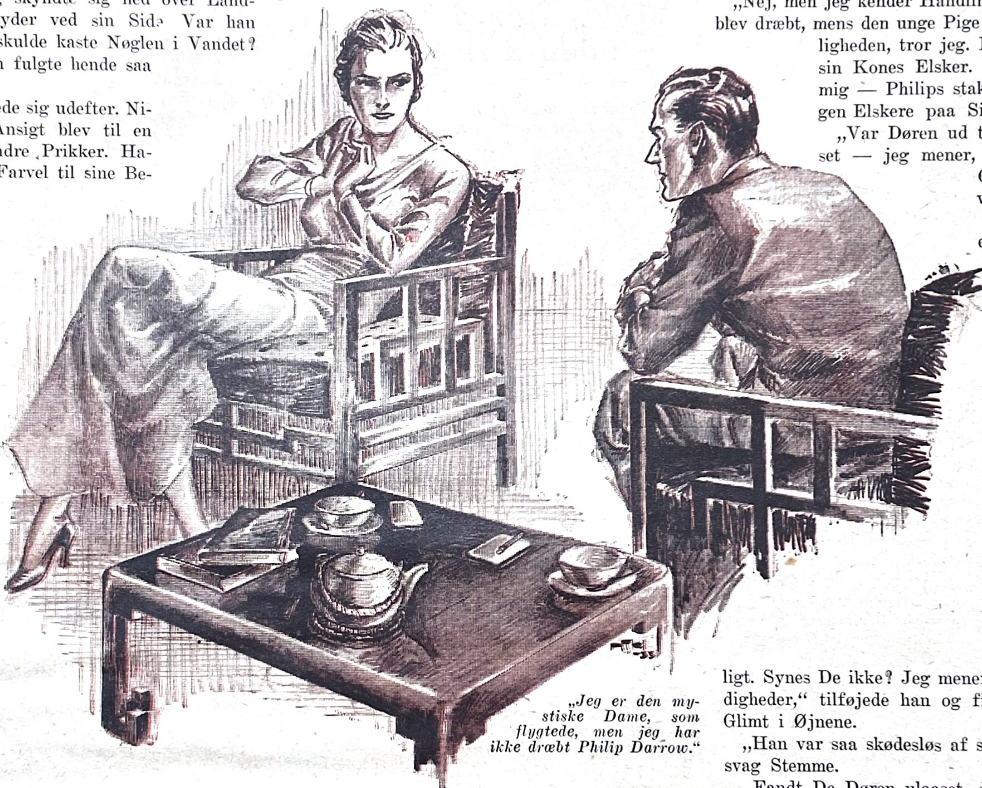
Han grundede over det. Lad gaa — det vilde til syvende og sidst bero paa hans eget Skøn, hvornaar det var *ganske uundgaaeligt*. Det gav ham til en vis Grad frie Hænder. „Det kan jeg roligt love Dem,“ sagde han.

„Det stoler jeg paa. Og altsaa: Jeg var i Aftes sammen med Philip Darrow paa Hotellet!“

Han fortrak ikke en Mine. Hans Blik hvilede ufravendt paa hende og blev kun en Kende haardere i Udtrykket. Han følte til sit eget Mishag, hvorledes en bitter Vrede kogte op i ham, som han slet ikke kunde gøre Rede for. Han sagde til sig selv, at han som Leder af Mord-Undersøgelsen burde være tilfreds med at være naaet saa meget længere frem, men han kunde ikke skjule for sig selv, at den unge Dames uventede Tilstaaelse havde givet ham et Chok, der virkede næsten lammende.

Han ventede i Tavshed paa, hvad mere der vilde komme.

„Det var ganske rigtigt Nøglen derfra, De saa',“ fortsatte hun aandeløst. „Det var Nøglen til Philips Hotelværelse. Jeg er den mystiske Dame, som flygtede. Men jeg har ikke dræbt Philip Darrow.“

„Jeg er den mystiske Dame, som flygtede, men jeg har ikke dræbt Philip Darrow.“

„Hvem har da?“ Han formelig afskød de tre Ord imod hende.

Hun svarede med et ganske hjælpeløst Blik paa ham: „Det aner jeg ikke.“

„De maa hellere forklare mig det hele nærmere.“

„Det skal jeg gerne. De havde fuldkommen Ret i Deres Formodning. Det var mig, Philip ønskede at gifte sig med. Men jeg kendte ikke noget til det Testamente,“ indskød hun heftigt. „Han havde ikke nævnet et Ord om det til mig ...... Det hele gik til paa den Maade: De véd, hvor oprevet Philip blev over de Skilsmisseforhandlinger. Han var saa irriteret, saa bitter, at jeg lovede at tilbringe Aftenen sammen med ham. Jeg sagde herhjemme, at jeg skulde i Teatret, men vi gik ikke i Teatret. Vi spiste til Middag sammen og tog bagefter hen paa det Hotel, hvor han havde sit hemmelige Arbejdsværelse. Vi gjorde det for at kunne tale uforstyrret sammen.“

Hun gjorde en Bevægelse, som om hun sank noget, og tilføjede umotiveret: „Min Søster Nina skulde i Selskab hos nogle Venner paa Long Island.“

„Ja — og *saa?*“

„Da vi var kommet op paa hans Værelse, bestilte Philip en Citronvand. Jeg gik ind i Soveværelset, da Tjeneren bankede paa og kom ind med den. Jeg brød mig ikke om, at han skulde se mig. Philip gik hen til sit Skrivebord efter en Flaske, som han gav Tjeneren tilbage. Da Tjeneren var gaaet, kom jeg ind igen, men gik saa tilbage til Soveværelset efter mit Lommetørklæde. Jeg blev staaende lidt for at pudre mig. Det varede kun et Øjeblik. Jeg skulde lige til at aabne Døren og gaa ind, da jeg hørte ligesom en Stønnen og Lyden af noget tungt, der faldt. Jeg rystede af Angst. Jeg blev staaende og lyttede et Par Sekunder, men jeg kunde ingenting høre. Saa aabnede jeg Døren. Der var mørkt i Værelset — der kom kun Lys derind gennem Døren til Soveværelset, som jeg havde aabnet. Og foran mig paa Gulvet laa Philip. Døende! Han døde vistnok i selv samme Øjeblik og uden at sige et Ord. Døren ud til Korridoren var lukket — og der var ingen Revolver eller noget andet Vaaben at se. Det er alt, hvad jeg véd.“

Stephen Ryder sagde tørt: „De har set det Skuespil, der hedder *Mary Dugan-Processen!*“

„Nej, men jeg kender Handlingen i det. Manden blev dræbt, mens den unge Pige var borte fra Lejligheden, tror jeg. Han blev dræbt af sin Kones Elsker. Men desværre for mig — Philips stakkels Kone har ingen Elskere paa Sindssygeanstalten.“

„Var Døren ud til Korridoren laaset — jeg mener, førend De anden Gang gik ind i Soveværelset?“

„Det var vistnok en Smæklaas — tror jeg?“ Hun fik et forvirret Udtryk, mens hun tænkte sig om. „Skønt, nej — det kan ikke have været en Smæklaas. Jeg husker, at jeg laasede Døren udvendig, da jeg gik derfra. Det var derfor, jeg tog Nøglen med mig. Jeg er sikker paa, at Philip ikke har laaset den, efter at Tjeneren var gaaet.“

„Det var underligt. Synes De ikke? Jeg mener under de Omstændigheder,“ tilføjede han og fik atter det haarde Glimt i Øjnene.

„Han var saa skødesløs af sig,“ sagde hun med svag Stemme.

„Fandt De Døren ulaaset, da han var skudt?“

„Ja — det tror jeg ganske sikkert. Jeg husker det ikke helt bestemt.“

„Aabnede De den ikke — for at kikke ud? For at se efter Morderen?“

Hun rystede paa Hovedet. Ryder iagttog hende med let sammenknebne Øjne. Hans Ansigt røbede ikke mindste Antydning af, hvad han tænkte eller følte.

„Jeg var bange for at blive set,“ sagde hun.

„Faldt det Dem saa ikke ind at laase Døren *bagefter?*“ spurgte han.

Det var besynderligt, som hun blev usikker. „Jo — jo, det tror jeg nok, jeg gjorde. Jeg synes, jeg kan huske det.“

„Kan De huske, hvor Nøglen sad?“

„Indvendig i Døren, tror jeg.“ Hun gjorde en opgivende Bevægelse. „De kan forstaa — man husker ikke den Slags Smaating.“

Han sad stadig og saa' paa hende, som forsøgte han at tyde dette blege Ansigt, der tidligere paa Dagen havde set saa troværdigt paa ham, da hun sad og fortalte ham sine Løgne. Den Tanke blev ved at hamre inden i ham: Det var altsaa hende, der var sammen med Philip. Hun var hans Elskerinde — hans Elskerinde.

Det var nok det, han havde tænkt sig. Og alligevel kunde han ikke forlige sig med Tanken. *(Fortsættes Side 31.)*

150 Mill. reddet fra Svindlere

John G. Wendel, en excentrisk Mangemillionær.

Den excentriske Miss Ella Wendel, der døde i New York for to Aar siden, efterlod sig en Klatskilling paa 150 Millioner Kr. Paa et hængende Haar var alle de rare Penge havnet i Lommen paa en Svindler, Thomas Patrick Morris, som dog uden Tvivl ikke har været alene om at fatte den udspekulerede Plan. Enkelthederne i den celebre Sag lyder, som følger:

Flere Tusind Personer gjorde Fordring paa Wendel-Formuen, til hvilken der ikke fandtes nogen nær Arving. Af dem udskødes 2300, saa kun den gamle Skotte Morris og 28 andre var tilbage. Til alles Overraskelse „beviste" Morris med en Vielsesattest og et Testamente, at han var Søn af afdøde John G. Wendel, de fem Wendel-Søstres eneste Broder, og han diskede op med en højst dramatisk Historie.

John Wendel skulde i 1876 hemmeligt have giftet sig med den nydelige skotske Pige, Mary Ellen Devine. Efter en Strid mellem Ægtefællerne drog Mary Ellen til Skotland, og her fødte hun Thomas Patrick hos nogle gode og varmhjertede Mennesker, Peter og Margaret Morris, der adopterede Drengen. Kort efter forsvandt Moderen sporløst. Da Purken var 7 Aar gammel, fik han Besøg af en mystisk Herre fra Amerika, som sagde: „Jeg er din Far, og du maa kalde mig Far Wendel." Besøgene gentoges hyppigt fra 1884 til 1894. Herren gav Thomas et Guldur med Kæde og — hvad der var vigtigere — en Bog, paa hvis Forsatsblad han havde skrevet et Brev til „min Søn Thomas" og underskrevet det „John G. Wendel". Bag i Bogen fandtes et Testamente, hvori Wendel efterlod sin Formue til Thomas Patrick.

Beviset paa Thomas' Moders Giftermaal opdagedes af hans Adoptivsøster efter John Wendels Død. Det bestod i en amerikansk Familiebibel, hvori en smagfuldt udstyret Vielsesattest var indsat. Under et af sine Besøg havde John Wendel betroet Morris-familien det kostbare Familiestykke, men Thomas Patrick vidste i mange Aar intet om Biblen.

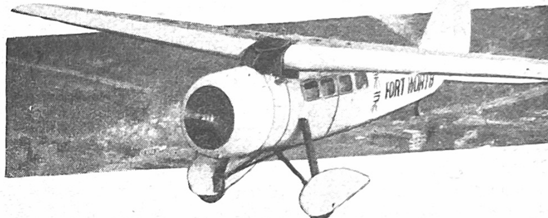
Den unge Thomas Patrick førte et haardt Liv, arbejdede i det ene Erhverv efter det andet, kæmpede i Boerkrigen og drog sluttelig til Amerika, hvor han mødte Faderen, som gav ham nogle Penge og præsenterede ham for Miss Ella Wendel i Familiehjemmet. Hun skal have hilst Broderen med et „Skrub ud og tag din Unge med dig."

Mange Ting talte for Morris' Sanddruhed: En Billedhugger, der efter Anmodning fra Morris' Sagførere havde lavet en Buste af Wendel efter et Fotografi, erklærede, at „den dynamiske Symmetri" i Wendels Legeme svarede til Morris'. Ogsaa andre syntes, at Ligheden mellem de to var stor. Morris selv huskede adskillige Detailler om Wendel, navnlig de tykke Sko, han gik med. Alt i alt lød Historien saare troværdig, men den blev alligevel pillet fra hinanden, fundet usand, og Morris' Milliondrømme svandt.

Det viste sig nemlig, at Familiebiblen først var blevet trykt 10 Aar efter Giftermaalet! Attestens Indførelse var derfor et Falskneri. Endvidere fastslog Skrifteksperter, at Testamentet ikke kunde være skrevet af Mr. Wendel. Endelig var forskellige af Morris' Tidsangivelser mindre heldige. Mr. Wendel opholdt sig i Amerika, da Morris sagde, han besøgte ham i Dundee. Morris var i Arizona, da han sagde, Wendel tog ham med til Miss Ella — som for øvrigt paa den Tid havde forladt Amerika og var rejst en Tur til Europa.

Svindleren maatte pakke sammen — men der ligger endnu 150 Millioner Kroner og venter paa en Arving.

Vi skal snart flyve uden Pilot.

Der er næppe nogen Industri, hvori der for Tiden sker en saa rivende Udvikling som inden for Flyvningen. Det nyeste er automatisk Styring af Maskinen i Luften, saaledes at Piloten blot behøver at trykke paa nogle Knapper, saa gaar det hele af sig selv, og vel at mærke endnu sikrere, end hvis han selv sad for Styret. Han kan saa benytte Tiden til at studere Vejrforholdene eller være paa Vagt og udbedre eventuelle Skader i Luften, mens Maskinen flyver videre, uden at han behøver at bekymre sig derom.

Det amerikanske Lufttransport-Kompagni har i to Aar eksperimenteret med den saakaldte Luft-Robot. Apparatet er anbragt i en lille Kasse, der ikke forøger Maskinens Vægt med mere end 30 Pund. Det kan styre Maskinen opad, til hvilken Højde man ønsker, faa den til at gaa ned og føre den lige ud. Det er dog ikke Meningen, at det skal tage Pilotens Plads, men kun gøre, at hans Kontrol over Maskinen gennem det bliver sikrere, ligesom han som sagt kan have sin Opmærksomhed rettet paa de andre Faktorer, der forstyrrer Sikkerheden i Luften. Netop under meget daarlige Vejrforhold har Apparatet sin største Betydning. Det styrer roligt og sikkert igennem Storm og Taage.

Denne Luft-Robot er dog kun et Skridt frem mod den fuldstændige Udeladelse af menneskelig Ledelse i Luften. Ved Hjælp af Radiobølger er det i Virkeligheden nu muligt fra Jorden at styre en Maskine sikkert gennem Luften, uden at et Menneske er om Bord. Men hvornaar det bliver dagligdags at flyve i en saadant udstyret Maskine, er et helt andet Spørgsmaal.

Ved De det?

1. Hvad er Billedhuggeren Anders Bundgaards kendteste Arbejde?
2. Hvilken Gift udvindes af Valmuesaft?
3. Hvad kaldes det Brød, som uddeles ved den hellige Nadver?
4. Og det Gemme, i hvilket det indviede Brød inden for Romerkirken fremstilles eller ombæres til Tilbedelse?
5. Hvem er „Milli-Metternich"?
6. Hvad betyder Hydro i Forbindelser?
7. Flyder der Vand fra Atlanterhavet til Stillehavet gennem Panamakanalen?
8. Hvilken er den største af vore Gnavere?
9. Hvad hed Frankrigs berømte Fabelforfatter?
10. Hvilket Lægemiddel anvendes mod Malaria?
11. Hvad kaldes Norges Overøvrighedsdistrikter?
12. Hvem har opfundet den elektriske Stol?
13. Hvilken Fjord lukker Holmslands Klit for?
14. Hvad hedder Chefen for det tyske nationalsocialistiske Partis udenrigspolitiske Afdeling?
15. Hvilken Englænder fik Tilnavnet „the grand old man"?

Svarene findes Side 38, men tænk Dem først om.

10 Aar huserede Spada paa Korsika

Nu faar Banditten sin velfortjente Straf.

Siden 29. Maj har Kongen over Korsikas Banditter, André Spada, siddet bag Laas og Slaa i Fængslet i Ajaccio. Han skal staa til Regnskab for 14 Mord eller Forsøg paa Mord. En hel Landsdel paa Korsika, Cinarca, har han terroriseret paa en Maade, som man ikke har set Mage til siden Røverhøvdingen Nonce Romanettis Dage.

Spadas Moder var korsikansk, Faderen fra Sardinien. Han blev født den 13. Februar 1897 i Ajaccio og deltog i Verdenskrigen paa fransk Side. Efter Krigen slog han sig ned i Coggia hos sine Forældre, som drev et magert Landbrug dér.

Den 8. Oktober 1922 var der Fest i den lille maleriske By Sari d'Orcino. En lidt for livlig italiensk Sømand blev dræbt, og Gendarmerne vilde arrestere en af Spadas Venner, Rutili Dominique, for Drabet. Spada ilede sin Kammerat til Hjælp og befriede ham efter at have dræbt en Gendarm og saaret en anden alvorligt. De to Venner flygtede op i Bjergene, og det varede ikke længe, før de lod høre fra sig.

Den 1. Januar 1923 saarede de den gamle Pascal Rutili, Dominiques Fader, samt et Par andre, som de mistænkte for at lægge Raad op mod dem. De to Røvere spredte Skræk og Rædsel om sig i de Landsbyer, der laa paa Bjergskraaningerne, de brød ind i de afsides liggende Huse og forsynede sig med, hvad de havde Brug for.

Natten til den 3. Januar 1924 blev de omringet i et Hus i Finosella, hvor de havde søgt Ly. Rutili, som troede, de var blevet forraadt, saarede Værtinden alvorligt og dræbte hendes Søn, og desuden saarede han et Par Gendarmer og dræbte en Politiinspektør. Han maatte dog overgive sig og dømtes til Døden, men benaadedes senere med livsvarigt Strafarbejde.

Spada derimod, som havde det Held at ligne en af Gendarmerne, lykkedes det at flygte, og han forsvandt igen op i Bjergene, hvor han slog sig sammen med Nonce Romanetti. Da denne gamle Bandit døde, blev Spada Ven med hans Elskerinde Antoinette Leca.

Nu var Spada den øverste Leder for en Samling Røverbander, som hver havde sin Fører. En af disse var Francois Cavigliogli, hvis Søster Mimi blev Spadas Elskerinde. Mimi blev imidlertid ked af ham og flyttede til Bastia med en ny Ven, Giocanti. Spada svor Hævn, og i November 1925 rejste han efter dem sammen med en anden Bandit. Han spurgte sig frem, til han fandt Huset, hvor de boede. Her skød han to Geværskud gennem Vinduet og dræbte Paul Giocanti og hans Niece. Paa Tilbagevejen mødte han en Flok Gendarmer, hvoraf han saarede to. Forinden han havde begivet sig ud paa denne Straffeekspedition, havde han ogsaa givet Cavigliogli, Mimis Broder, en Omgang og vansiret ham for bestandig.

Korsikas mest berygtede Bandit, Spada.

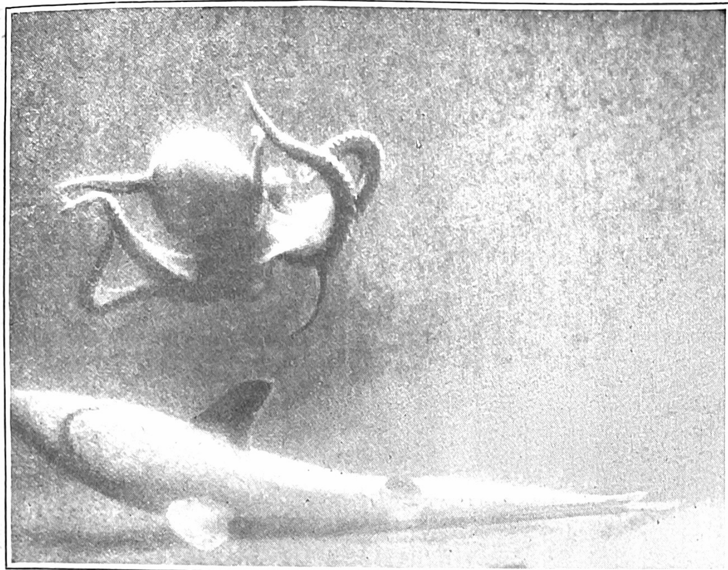
Spada førte et rent Rædselsherredømme i Cinarca og havde særlig skaffet sig en Slags Monopol paa Postruten Ajaccio-Lopigna. Den 18. Maj 1930 barrikaderede han saaledes Vejen med Sten et Stykke fra Lopigna, og da Postbilen kom, aabnede han Ilden og dræbte tre Mand, hvorefter han satte Bilen i Brand.

I flere Maaneder var Landsbyen Lopigna uden Postforbindelse med Ajaccio, hvad der endelig i November 1931 bevirkede, at den franske Regering sendte en Ekspedition til Korsika med det Formaal at indtage Spadas faste Borg, Punta, og dermed sætte en Stopper for Uvæsenet. Spada og hans Broder Bastion holdt længe Stand, men til Slut overgav den sidste sig til Politiet, træt af den ustandselige Flugt. Men Spada holdt sig endnu skjult i 18 Maaneder.

Han blev fundet i sine Forældres Hus i Coggia, hvor han havde lagt sig til at sove. Endnu forsøgte han at forsvare sig med en Dolk, men blev overmandet, fik Haandjern paa og blev transporteret til Fængselet i Vico og derfra sendt videre til Ajaccio.

Den berygtede Røverhøvdings Skæbne er dermed beseglet, hans Saga er endt, og foreløbig er der faldet Ro over Cinarca. Men der findes stadig mange Røvere paa Korsika trods Politiets ihærdige Arbejde. Røveruvæsenet har dybe Rødder, og Bjergene har mange Skjulesteder.

KAMP MELLEM EN HAJ OG EN BLÆKSPRUTTE

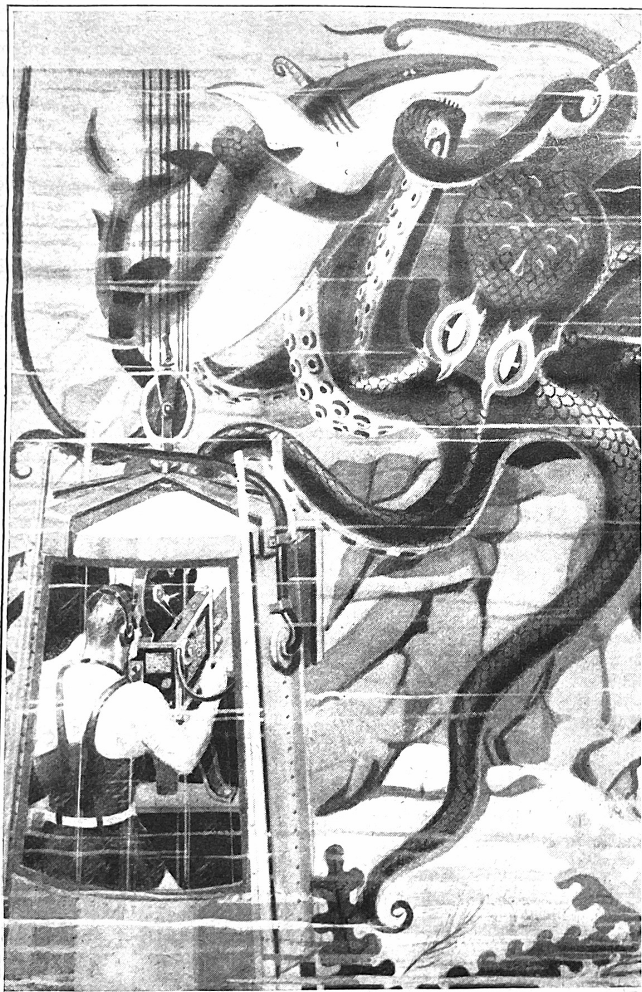

Fjenderne maaler hinanden og søger at finde et Angrebspunkt. Hajen har lagt sig paa Ryggen, fordi dens Kampvaaben, Munden med de skarpe Tænder, sidder paa Undersiden.

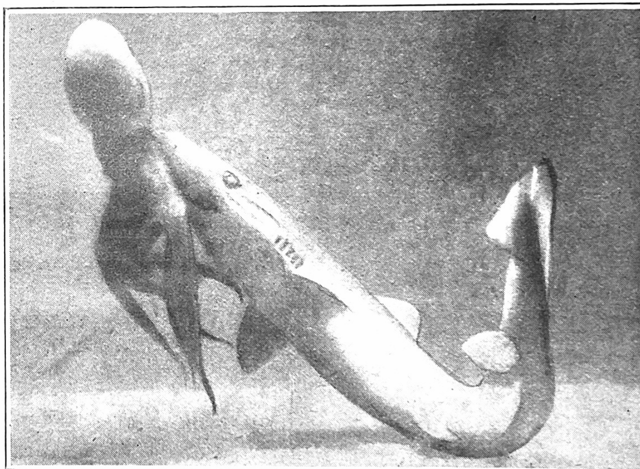
Der er aldrig før blevet optaget saa ejendommelige Billeder som dem, vi bringer paa denne Side. De er fotograferet til en Dyrefilm, „Samarang", som vi nok engang faar at se herhjemme, og viser en Kamp mellem to af de varme Haves frygtindgydende Uhyrer, en Haj og en ottearmet Blæksprutte. Fotografen gik ned i en primitiv Dykkerklokke af Glas, der dog var beskyttet med Staalbaand for at modstaa Vandets Tryk. Han vidste, at Blæksprutten huserede i det Farvand, og hidlokkede saa en Haj ved Hjælp af et lækkert Stykke Kød. Et Øjeblik efter var Kampen i fuld Gang, og Fotografen behøvede blot at dreje paa Apparatet. 20 Minutter efter var det hele forbi og Hajen i Færd med at æde Blæksprutten.

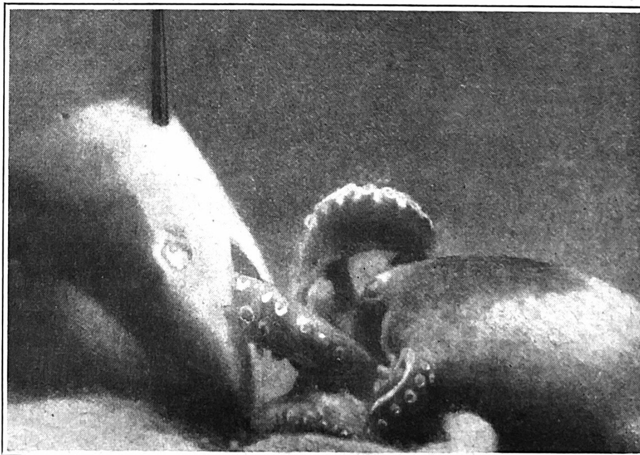
Kampen er i fuld Gang. Hajen og Blæksprutten har haget sig fast i hinanden. Der gives ingen Pardon. Det gælder Sejr eller Død.

Denne Tegning viser Fotografen i Dykkerklokken. Den har ingen Underside, saa han staar paa Havbunden. Luften i Klokken holder Vandet ude.

Efter 20 Minutters frygtelig Kamp er det lykkedes Hajen at dræbe sin Modstander. Den slaar lækkersulten med Halen og glæder sig til Festmaaltidet.

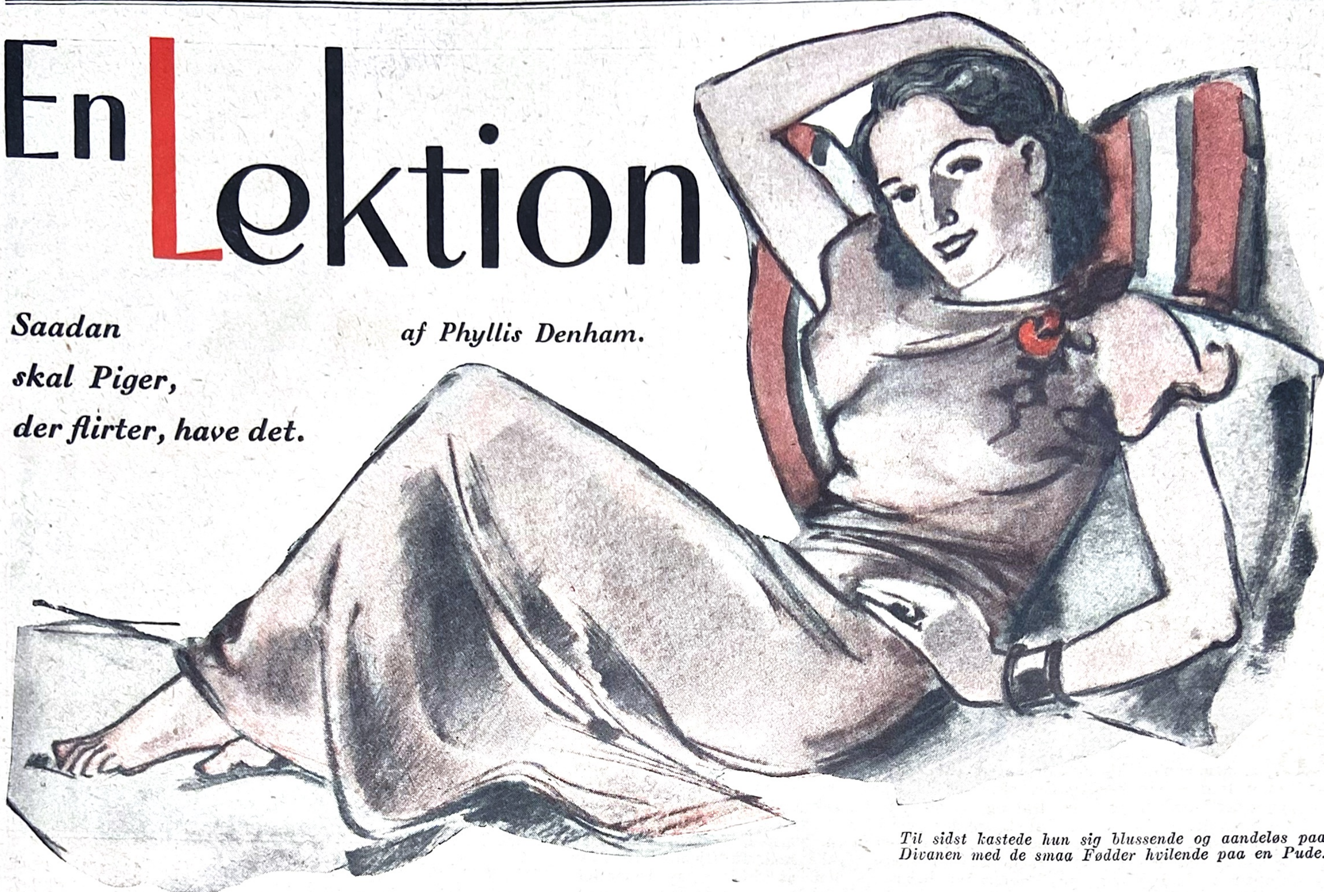

Her ser vi Hajen i det Øjeblik, den har anbragt sit Bytte paa Havbunden og er gaaet i Gang med at æde det. De ubehagelige Sugearme kommer først.

En Lektion

Saadan skal Piger, der flirter, have det.

af Phyllis Denham.

Til sidst kastede hun sig blussende og aandeløs paa Divanen med de smaa Fødder hvilende paa en Pude.

Da Marianne Wilson rejste fra Byen for at aflægge sin Tante i Paris en Visit paa et halvt Aars Tid, trak de unge Piger i Rippingale, og ikke mindst de unge Fruer, Vejret lettet.

Det var Synd at sige, at Marianne var populær i Rippingale. Hun var nærmest hadet. I hvert Fald var hun frygtet.

Der var ingen Misundelse med i Spillet, hvad man godt kunde tro, hvis man kun havde set Marianne og ellers ikke havde noget Kendskab til Forholdene. Marianne var nemlig skøn som Solen. Hun var blændende smuk. Hvor hun var til Stede, dominerede hun ved sin Skønhed, sin Charme og sit Koketteri. Mændene laa paa Maven for hende, gifte saavel som ugifte, og med god Grund. Marianne var uimodstaaelig. Ingen af de andre unge Piger eller af de unge Fruer i Rippingale vilde benægte det.

Men det, ingen af dem kunde tilgive Marianne, var, at hun aldrig kunde lade sine Medsøstres udkaarne i Fred.

Marianne interesserede sig overhovedet ikke for nogen Mand, som ikke i Forvejen var forlovet eller gift eller paa Vej til det. Hun brød sig kun om en Mand, hvis hun kunde erobre ham fra en anden, og jo mere Kamp det kostede hende, desto større Fornøjelse fandt hun i det.

For Mariannes Skyld var Madge blevet Uvenner med Jim, Ruth med Philip og Kitty med William o. s. v., hvorimod unge Stanley Horton, der hverken var forlovet eller gift, forgæves søgte at tiltrække sig hendes Opmærksomhed. Han eksisterede simpelt hen ikke for hende, og det skønt han var en nydelig og tiltalende ung Mand, der sad i en god Stilling.

Intet Under derfor, at den kvindelige Ungdom i Rippingale aandede lettet op, da Marianne en Morgenstund vinkede Farvel til Byen fra et Kupévindue og drog af Sted til Paris.

Otte Dage efter Mariannes Afrejse var det, at Mark Andrews holdt sit Indtog i Rippingale og gav Stødet til en Affære, som man endnu den Dag i Dag mindes og morer sig over i Byen.

Mark var Kunstner. Det vil sige, han havde haft et Par Billeder paa Foraarsudstillingen i London og havde selv afholdt en lille privat Udstilling, men sine Penge tjente han ved at tegne smukke Piger til Novellemagasiner eller Reklamer for Skønhedsmidler, Silkestrømper og den Slags Ting.

Det var sjældent, at der kom interessante Mennesker til Rippingale, og det vakte derfor Sensation, da det forlød, at Mark Andrews havde lejet den lille moderne Villa i Byens Udkant, kaldet *Bungalowen*, og agtede at slaa sig ned dér for et halvt Aars Tid. De unge Piger fandt ham rasende interessant, allerede før de havde set ham, og da de først havde set ham, var der ikke een af dem, der ikke i sit stille Sind takkede Forsynet for, at Marianne var godt af Vejen i Paris, saa at de havde Valpladsen, eller rettere Mark Andrews, for sig selv.

Og hvad skulde der saa ske værre eller bedre, end at Mark gik hen og forelskede sig i den mindst kønne af dem alle sammen — lille Sally Davis.

Pigebørnene tog det for Resten meget pænt, men selv Sallys bedste Veninder undrede sig over den Forlovelse og begreb ikke, hvad han saa' i Sally. Og Sally selv var den, der undrede sig allermest. Det sagde hun rent ud til Mark.

Han lo bare.

„Hvorfor jeg har forelsket mig i dig, Sally? Fordi du er saadan et sødt lille Tossehoved, og fordi jeg opdagede, første Gang jeg saa' dig, at du havde et Hjerte af Guld."

„Ja, men Mark," protesterede Sally, „du er Kunstner, og jeg — jeg er ikke Spor køn."

Maaske haabede hun, trods alt, at Mark skulde svare, at hun var køn, ja smuk, men det gjorde han slet ikke. I Stedet for tog han med begge Hænder om hendes lille runde Ansigt og saa' hende ind i Øjnene med et langt og alvorligt Blik. Saa sagde han:

„Nej, Sally, smuk er du ikke. Men hvis du vidste, hvor det kvalmer mig at tegne de Marcipanpiger Dag efter Dag, saa vilde du forstaa, hvor forfriskende det er for mig at være sammen med en ung Pige, hvis Charme ikke beror paa hendes Ydre."

Og med det maatte Sally slaa sig til Taals.

Lange Forlovelser var Mark ingen Tilhænger af, og inden nogen ret vidste et Ord af det, havde han købt *Bungalowen* til evig Arv og Eje, sørget for Lysning i Kirken, og en skønne Dag midt i Sommerens Hjerte blev de gift, og Sally vilde have været saa lykkelig, som Dagen var lang, havde det ikke været for to Ord, der blev ved at dukke op i hendes Tanker: Marianne Wilson!

Da Sallys Veninder hørte, at Mark havde købt *Bungalowen*, lod de hende vide, at hun var det skrækkeligste lille Fæ, der nogen Sinde havde gaaet i et Par Sko. Det var mere end dumt af hende at slaa sig ned i Rippingale, naar Marianne kunde ventes tilbage om en seks Ugers Tid. Det var ligefrem at udfordre Skæbnen, sagde de.

Og det havde jo slet ikke været nødvendigt. Marks Arbejde var af den Art, at han lige saa godt kunde have bosat sig paa Sydhavsøerne, saa hvorfor netop vælge Rippingale?

Sally indsaa meget godt Faren ved at blive i Rippingale. Hun vidste, at Marianne var en af de skønneste Skabninger paa hele den sommergrønne Jord, og at Mark, trods al hans Foragt for Marcipanpigerne, *maatte* blive betaget af hendes Skønhed, naar han først saa' hende. Hun vidste ogsaa, at i samme Øjeblik Marianne saa' Mark, vilde hun lægge an paa ham, og da Sally engang havde læst hende Teksten dygtigt, kunde *hun* mindre end nogen vente sig Barmhjertighed fra den Kant.

Mark Andrews havde selvfølgelig hørt en Del om Marianne af Sallys Venner og Veninder, og ingen af dem forsømte nogen Lejlighed til at lade ham forstaa, at den Mand ikke var født endnu, som kunde staa for den besnærende Marianne.

„Saa kommer jeg nok til at vise jer, at jeg er Undtagelsen, som bekræfter Reglen," lo Mark og gav Sally et beroligende Haandtryk under Bordet.

Bryllupsrejsen varede tre Uger, og da unge Hr. og Fru Andrews vendte tilbage og inviterede til stort Selskab i *Bungalowen*, saa skulde det selvfølgelig nok træffe sig saadan, at Marianne netop den Dag kom hjem fra Paris.

Hun kom dansende ind i *Bungalowen* selv samme Aften, Selskabet blev holdt. Og hun var endnu mere bedaarende, end da hun rejste. Solen havde givet hende den mest vidunderlige gyldentbrune

Teint, hendes Øjne straalede af Sundhed, og hun havde den dejligste Kjole paa, som ligefrem *skreg* „Paris".

Mark var ude i Køkkenet for at lave Kaffe — et Hverv, han ikke betroede til nogen anden — saa han var ikke Vidne til Mariannes graciøse Omfavnelse af Sally.

„Sally!" raabte hun og slog sine Arme om hende. „Men sødeste lille Sally, er du blevet gift! Hvor *er* den lykkelige Mand?"

„Ude i Køkkenet og lave Kaffe," sagde Sally fattet. „Værs'god, vil du ikke sidde ned?"

„Jeg er virkelig alt for bevæget," protesterede Marianne.

Hun fo'r omkring i Stuen og kyssede alle de unge Piger — det var kolossalt saa megen Stads, hun altid gjorde af sit eget Køn, naar der var Mænd til at se paa det — og forsikrede dem, hvor henrykt hun var over at være kommet hjem.

De havde virkelig heller aldrig set hende i en saa overgiven Stemning, og det endte med, at hun smed Strømper og Sko og demonstrerede en splinterny Barfodsdans for Selskabet.

Marianne yndede for øvrigt at optræde barfodet, saa ofte der var Anledning til det. Hun sagde selv, at det var hendes irske Temperament, der fik hende til det, men Veninderne vidste meget godt, at det var, fordi hun var saa stolt af sine nydelige smaa Fødder.

Den Aften dansede hun som i en Rus, og Mandfolkene applauderede som vilde. Selv Damerne kunde ikke lægge Skjul paa deres Begejstring.

Til sidst kastede hun sig blussende og aandeløs paa Divanen med de smaa hvide Fødder hvilende paa en Pude, og just i dette Øjeblik blev Døren aabnet, og dèr stod Mark med en Bakke med Kaffekopper i Hænderne og saa' paa hende.

Saa snart Marianne fik Øje paa ham, forsvandt Smilet fra hendes Ansigt, og der kom det Udtryk i hendes Øjne, som de alle kendte saa godt. Det var et barnligt, undseligt Udtryk, som ingen Mand kunde staa for. Saa kikkede hun op paa Mark med det halvt vemodige Smil, der skulde sige saa meget som: „Aah, havde vi to dog blot truffet hinanden før — hvorfor har du ikke ventet, til du traf mig?"

Ingen Mand paa denne Jord kunde modstaa det Blik. Selskabet saa' Mark betragte hende alvorligt med Hovedet lidt paa Siden. Saa satte han pludselig Kaffebakken fra sig med et Bump og gik hen til Divanen.

„Naa, det er altsaa Marianne!" sagde han med sin dybe, alvorlige Stemme. „Og der er slet ingen, der har sagt mig, hvor henrivende De er."

Sally maatte tage sig ordentlig sammen for ikke at glemme sine Værtindepligter og byde Kaffen rundt, som Mark helt havde glemt. Det forbavsede ikke nogen, at Marianne lidt efter fik sine Sko paa og spadserede ud ad Havedøren med Mark. Marianne var igen paa Krigsstien.

Naturligvis lod Sally som ingenting og raabte bare efter dem: „Gaa ikke i Græsset, Mark, det er fugtigt, og du véd, hvor let du bliver forkølet!" Saa vendte hun sig mod de andre og forhørte sig, om nogen vilde have mere Kaffe, og var i det hele taget saa ubekymret, som om det var den naturligste Ting af Verden, at en nygift Mand spadserede omkring i Haven Klokken elleve om Aftenen med Rippingales værste Vampyrkvinde.

Det varede en stiv halv Time, inden de kom tilbage, og da var Marianne ligefrem straalende begejstret.

„Kan I tænke jer!" udbrød hun. „Mark har spurgt, om jeg vilde sidde Model for ham til hans næste Billede."

Der lød en lille Lykønskningsmumlen, saa gik Marianne lige hen til Sally.

„Det har du vel ikke noget imod, Sally?"

„Imod?" sagde Sally og gjorde store Øjne. „Nej, selvfølgelig ikke."

„Det er forfærdelig sødt af dig. Mark vil helst have mig til at sidde Model hjemme hos mig selv, ikke sandt, Mark?"

„Jo, det vil passe mig bedst," sagde Mark kort.

„Saa venter jeg Dem i Morgen Klokken halv elleve. Jeg skal nok huske, at De helst vil have Kaffen sort og meget Sukker i. Aah, jeg glæder mig. Ja, Tak, Stanley," tilføjede hun, henvendt til Stanley Horton, „hvis du er sød, maa du gerne køre mig hjem. Paa Gensyn, alle sammen!"

Alle Gæsterne tog af Sted kort efter, at Marianne var gaaet, og Mark og Sally var alene.

Sally begyndte at rydde op, medens Mark i Stedet for at hjælpe hende, som han ellers plejede, stillede sig hen ved Vinduet og saa' ud i Mørket. Sally vidste, at han spekulerede paa sit nye Billede, og gjorde sig al Umage for ikke at være urolig over det. Men hvis blot — aah, hvis blot det ikke havde været Marianne, der skulde sidde Model.

Hun længtes efter at spørge ham, hvad han syntes om Marianne, men fattede den Beslutning, at hun slet ikke vilde berøre det Emne over for ham. Hun vilde ikke opføre sig som den stakkels Ruth, da hendes Mand var forelsket i Marianne, og hun evig og altid græd og plagede ham. Heller ikke vilde hun bære sig ad som Kitty, da hun var i samme Situation og optraadte krænket og afvisende. Sally tog den Beslutning, at hun vilde være over for Mark, ganske som hun plejede, og vise, at hun stolede paa ham, hvad der saa ellers skete.

Omsider brød han Tavsheden. „Marianne er en usædvanlig Skønhed, Sally."

„Ja, ikke sandt?" Sally forsøgte at gøre sin Tone hjertelig.

„Jeg tror, jeg vil faa Held med det Billede."

„Det skulde rigtig glæde mig, Mark," sagde hun og lod det blive ved det.

Sally vilde ikke med Sandhed kunne paastaa, at de Uger, der nu fulgte, hørte til hendes gladeste. Mark gik fuldstændig op i Arbejdet med at male Marianne, og Sally saa' ikke meget til ham, nærmest kun ved Maaltiderne.

Men hun sagde til sig selv, at den Slags maatte hun finde sig i, naar hun havde giftet sig med en Kunstner. Mark havde advaret hende og sagt, at naar han var rigtig oplagt, kunde han arbejde i Ugevis i Træk og saa tage sig et Hvil bagefter paa en fjorten Dages Tid. Under almindelige Omstændigheder vilde hun ogsaa taalmodigt have ventet, til Mark igen kunde ofre lidt Tid paa hende, men som Forholdene var, havde hun svært ved at forlige sig med den Tanke, at Mark ofrede mere Tid paa Marianne end paa sin egen Kone.

Mark talte aldrig ret meget om sit Arbejde, og Sally vilde næppe have erfaret noget om Billedet, hvis ikke Marianne selv i sin Begejstring over at sidde Model for en virkelig Kunstner havde snakket løs om det til alle og enhver, som vilde høre.

„Han vil ikke give mig Lov til at se saa meget som et Glimt af det, før det er færdigt," sagde hun til Venindekredsen en Eftermiddag. „Det gør en virkelig Kunstner aldrig."

„Hvordan bliver du malet, Marianne?" spurgte Sally i en Tone, som hun anstrengte sig for at gøre ganske ligegyldig.

„Har han ikke engang fortalt dig det, Sally? Ja, *er* Mænd ikke underlige! Han maler mig i den Stilling, hvori han første Gang saa' mig — liggende paa en Divan, barfodet og med Hovedet hvilende paa en Pude og Alverdens Sorg og Kval i mine Øjne."

„Hvad vil han gøre med Billedet, naar det engang bliver færdigt?" spurgte Kitty.

„Det vil han heller ikke fortælle mig. Han siger, at det skal være en Overraskelse, og jeg har selvfølgelig givet ham Lov til at benytte det, som han vil. Han siger blot, at vi alle sammen en Dag vil faa det at se, saa jeg tænker, det skal bruges til Omslag paa et Magasin — sandsynligvis til *Macks Magasin*."

Macks Magasin var et af de fornemste Maaneds-Magasiner. Og Mark havde tegnet flere Omslagstegninger til det, saa Marianne havde sandsynligvis Ret. De var alle klar over, at hvis Marianne virkelig kom paa Omslaget af det elegante illustrerede Blad, vilde hun ikke blive til at komme nær for Fremtiden.

Man blev imidlertid snart ked af Mariannes evindelige Snakken om Billedet, og det var en Lettelse for alle, ikke mindst for Sally, da det endelig var færdigt.

Mark kunde nu hvile og igen hellige sin Kone lidt Opmærksomhed. Men Sally kunde ikke frigøre sig for en vis Uro, og hun var inderst inde krænket paa Mark. Han vilde stadig ikke vise hende Portrættet, og han lukkede sig helt af, hver Gang Mariannes Navn blev nævnet.

„I kan vel forstaa, at jeg er spændt," sagde Marianne. „Jeg har en Følelse af, at det kan komme til at betyde meget for mig. Det er før hændt, at en Model er blevet berømt, og jeg har altid drømt om at blive Filmsstjerne."

Og saa — et Par Uger efter at Billedet var færdigt — blev det offentliggjort.

Mark var Dagen i Forvejen taget ind til Byen i Forretninger og skulde overnatte derinde, saa Sally var alene hjemme. Sidste Nummer af *Macks Magasin* var lige kommet, og Sally satte sig til Rette ved Morgenbordet for at tage fat paa Romanen. Men da hun tilfældigvis saa' om paa Bagsiden af Bladet, blev hun siddende og stirrede vantro paa den illustrerede Annonce, som fyldte hele Siden.

(Fortsættes Side 37.)

„. . . desuden vidste jeg jo, at du stolede paa mig, Sally."

„42. Street“

42. Gade i New York er Centrum for alle Storbyens Forlystelser i Revy- og Varietégenren, og Filmen „42. Street“s Handling udspilles naturligvis i disse Omgivelser paa et Teater mellem dansende og syngende Korpiger og Skuespillere. En af de kvindelige Hovedroller udføres af Ruby Keeler, eller som hun hedder i Privatlivet, Fru Al Jolson.

Oprindelig var Ruby Danserinde ved Revyteatret Ziegfeld Follies, men i 1928 blev hun gift med Al Jolson, kendt fra sin Sukces sammen med Sonny Boy i „Den syngende Nar“; siden da har hun ikke vist sig paa Scenen, men udelukkende beskæftiget sig med sit Hjem. Mange Gange har Filmsselskaberne tilbudt hende store Roller i hendes Mands Films, men hun har altid sagt nej. „Hvis De har set Al under en Indspilning,“ udtalte hun for nylig, „saa véd De, hvor nervøs han er. Han er helt ude af sig selv af Angst, for at det ikke skal blive godt nok. Hvordan vilde det saa ikke være, hvis han tillige skulde tænke paa mig og min Rolle? Det kunde aldrig gaa.“

Den smukke Ruby Keeler i Filmen om 42. Gade. De første Talefilms, vi saa' herhjemme, var Revyfilms. Nu har man Lejlighed til at se, om Filmen teknisk eller kunstnerisk har gjort Fremskridt.

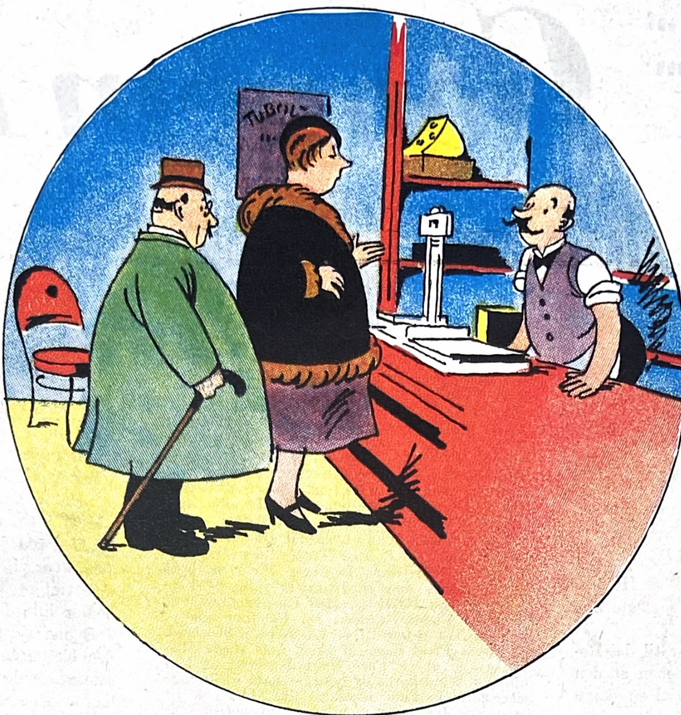
Men Tiden løber langsomt i Hollywood, hvis man ikke har noget at beskæftige sig med, og Filmsselskaberne kom stadig med mere og mere fristende Tilbud. Snart hed det sig, at Ruby skulde spille sammen med Douglas Fairbanks, snart med andre Stjerner, og da selv Al kraftigt opfordrede hende, sagde hun en skønne Dag ja til at spille en af de ledende Roller i Revyfilmen „42. Street“.

Der fortælles endnu i Filmsbyen om, hvor ængstelig og beklemt Ruby følte sig i Begyndelsen under Indspilningen. Hun var bange for, at hun ikke skulde kunne klare Rollen, og hun følte sig uendelig lille ved at spille sammen med saa erfarne Stjerner som Warner Baxter, Bebe Daniels og George Brent for blot at nævne nogle af de mest kendte optrædende i denne flotte og underholdende Film. En lille teknisk Finesse under Indspilningen fortjener at nævnes: Da Ruby ikke er i Besiddelse af nogen stor Stemme, mente hun, den helt vilde drukne, men det lykkedes Selskabets Lydeksperter at forstærke Stemmen og alligevel faa den til at klinge naturtro.

HJEMMETS HUMOR

Damernes Skaal:
„I mit Hjerte er der saa at sige to Rum. Paa det ene staar der „For Konge og Fædreland“ — og paa det andet „For Damer“.“

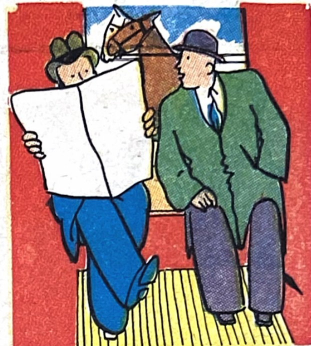
„Har De et godt Stykke Ost?“
„Om jeg har? Jeg har en gammel Ost, man skal lede længe efter.“
„Nej Tak — det har jeg ikke Tid til.“

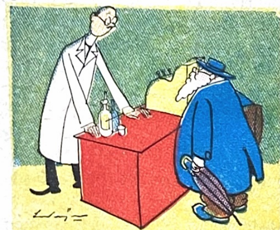
Fruen til den afskedigede Pige: „Og saa paastaar De, at De kun har tjent i fine Huse!“
„Næh, Frue, ikke mere.“

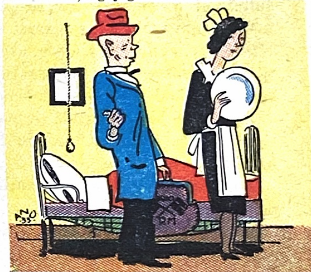
„Jeg har ikke noget at bestille — véd du ikke, hvor jeg kan finde en rigtig god Plads?“
„Jo — Raadhuspladsen den er god.“

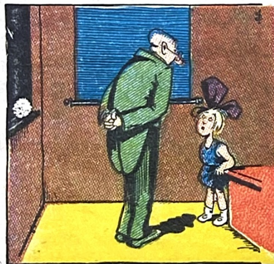
„Hvem er egentlig Herre i Huset hjemme hos dig?“
„Vi deler Magten. Min Kone raader over Pengene, Børnene over Husassistenten, Katten over Hunden, og jeg over Guldfiskene.“

Professoren: „Jeg vil gerne have en Flaske Solutio acidi borici mitis.“
„De mener vel Borvand?“
Professoren: „Ja, jeg kan aldrig huske det tossede Navn.“

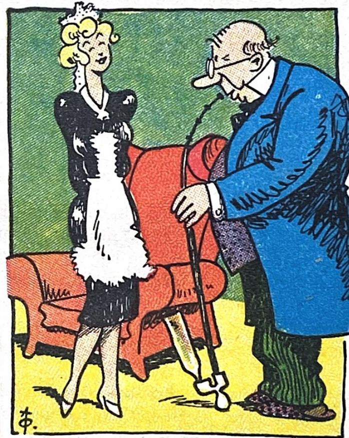
„Tror De, den Seng holder?“
„Ja, naar bare ikke Herren sover for tungt.“

Læreren: „Kan du nævne noget Bevis paa, at Jorden er rund?“
Else: „Rundrejsebilletter.“

„Fru Olsen, De kan godt give Deres Mand en Kylling til Middag i Dag.“
„Nej, Hr. Doktor — der er kun tre tilbage, og de skal gemmes til hans Begravelse.“

Professoren: „Og hvor har saa Deres Vugge staaet, Eva?“
Pigen: „Paa Pulterkammeret de sidste 20 Aar, Hr. Professor!“

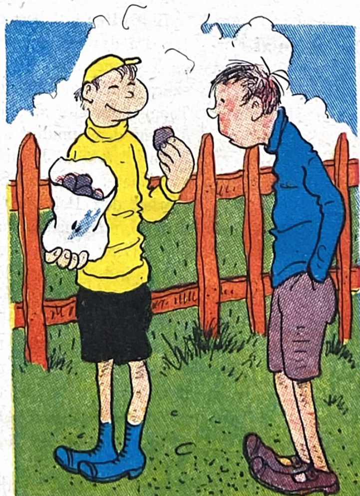
„Hør, Stoffer, tror du egentlig ikke, at dette Drikkeri forkorter Livet?“
„Jo—o, jeg vil godt indrømme, at Tiden gaar hurtigere.“

„Hør du, Andersen, laan mig en Tikrone.“
„Naar faar jeg den igen?“
„Meget snart; naar jeg træffer Svendsen, skal jeg forsøge, om jeg kan laane to af ham.“

„Naa, saa I har giftet jer? Tør man være saa indiskret at spørge, hvad I har giftet jer paa?“
„Ja, Tante, det skal saamænd ikke være nogen Hemmelighed, det var paa en Fredag.“

„Nej, du faar ingen Karameller, men du skal faa Lov til at høre Smældet, naar jeg slaar Hul paa Posen.“

„Du har glemt din Paraply, du kommer i Tugthuset.“
„Hvorfor det?“
„Jo, naar du gaar uden Paraply i Regnvejr, bliver du vaad, og saa bliver du forkølet, og naar du bliver forkølet, bliver du hæs, og naar du er hæs, hvisker du, og den, som hvisker, lyver, og den, som lyver, stjæler, og den, der stjæler, kommer i Tugthuset.“

Fortsat Roman af C. Fraser-Simson:

Gennem Ilden

Resumé:

En af Politiet efterlyst ung Pige, Jennifer Wilde, kaldet Jenny Brown, søger Tilflugt i en Villa, tilhørende en Martin Windthorpe, der skaffer hende ind til London. Her sætter hun sig i Forbindelse med sin Tante, Fru Tracey, der engagerer hende som sin Selskabsdame. Forinden hun tiltræder sin Plads, kommer hun i Kløerne paa en Spiritist, Hr. Field, som spærrer hende inde. Det lykkes hende dog at flygte. Hos Tanten træffer hun, foruden hendes to Sønner, Sherwart og Eland, ogsaa Martin Windthorpe, der ejer Ejendommen, men af økonomiske Grunde har maattet leje den til Familien og nu fungerer som dens Godsforvalter. To Gange er Jennifer her lige ved at omkomme ved Ulykkestilfælde, men hun redder sig hver Gang. Ulykkerne er imidlertid saa paafaldende tilrettelagt, at Jennifer faar Mistanke om, at det er Familien Tracey, der af en eller anden hende ubekendt Grund stræber hende efter Livet. Fru Tracey, der er interesseret i Spiritisme, inviterer Field og hans Kone, Rosie, som er Jennifers tidligere Veninde, ud paa Foxholes. Med Ubehag overværer Jennifer Fields Seancer. Da Familien for en kortere Tid rejser til et Landsted i Skotland, og ogsaa Field tager af Sted, faar Rosie Mistanke om, at en Fare truer Jennifer, og hun opsøger Windthorpe og bevæger ham til at tage til Skotland. Han kommer lige tids nok til at hjælpe Jennifer, der er under hypnotisk Indflydelse. I Stedet for Sherwart skriver han sit Navn paa et vigtigt Dokument. Kort efter Tilbagekomsten til England tager Fru Tracey, Sherwart og Jennifer paa Biltur til Cornwall.

Jennifer kørte op foran Indgangen til Hotellet og ventede, og mens hun ventede, undersøgte hun igen den overrevne Side i Avisen.

Hun kom ved nærmere Undersøgelse til det Resultat, at Siden ikke var revet over, men at den meget omhyggeligt var skaaret over med en skarp Kniv. Mens hun grundede over dette, kom hun til at se op og fik Øje paa Sherwart, der spadserede ned ad Gaden imod hende.

Han kom hen til hende og aabnede Vogndøren.

„Sæt Dem derover," sagde han, „jeg vil selv køre."

Jennifer flyttede sig uvilkaarligt, forbavset over denne Kommando.

Sherwart satte sig hurtigt ind i Bilen og startede.

„Ja, men hvad nu med Fru Tracey?" spurgte Jennifer bestyrtet.

„Jeg har lige fulgt min Mor til Toget. Hun sagde, at hun var for syg til at køre videre i Bil. Toget er allerede gaaet, saa vi træffer hende paa Hotellet, naar vi kommer dèr."

Jennifer sagde ingenting. Hele Turen forekom hende at være ganske forkludret. Det vilde have været langt bedre, hvis hun og Fru Tracey var taget af Sted med Toget straks fra Begyndelsen.

Saa kunde Sherwart have kørt Bilen, eller ogsaa — hvad der var det sandsynligste — var han slet ikke taget med dem, men var rejst et andet Sted hen for sig selv.

Naa, men det var der ikke noget at gøre ved nu. Det var i hvert Fald en Hvile ikke at skulle køre Bilen, og hun lænede sig tilbage i Hjørnet og begyndte interesseret at betragte Landskabet, som hun ikke før havde kunnet fordybe sig i.

Hun kom tilfældigvis et Øjeblik efter til at røre ved Avisen, som laa paa Sædet mellem hende og Sherwart, og hun udbrød pludselig:

„Det er sandt — véd De af, at Halvdelen af Forsiden i *Times* for i Dag er blevet fjernet — Siden er ligefrem skaaret over?"

Bilen gjorde et lille Sving, som om Chaufføren blev distrait.

„Hvad var det?" spurgte Jennifer.

„Det var bare en Høne. Jeg tror, jeg fik den," svarede Sherwart paa sin kyniske Maade.

Jennifer bed Tænderne sammen i Harme over denne Brutalitet, vendte sig hurtigt og saa' ud gennem Vinduet bagi, ængstelig ved Tanken om det Syn, der velsagtens vilde møde hende.

Men der laa ikke noget varmt, livløst, fjedret Dyr paa Vejen, og ikke en Bevægelse var at spore i Græsset ved Vejkanten. Der var overhovedet ingen Høns i Sigte. Det kunde altsaa ikke være det, der havde distraheret Sherwart. Hvorfor havde han sagt saadan?

„Jeg kan ikke forstaa, hvem der har skaaret det Stykke ud af Avisen," sagde hun.

„Det er selvfølgelig en af Tjenestefolkene, der har haft den Frækhed," svarede Sherwart.

„Nej, det tror jeg ikke," sagde Jennifer. „De véd selv, hvor strengt Fru Tracey vaager over Aviserne. Og Siden er ikke engang revet over, den er skaaret over, og det er kun Halvdelen af Siden, det drejer sig om, saa den kan ikke være brugt til Optænding."

„Ja, jeg aner ikke, hvordan det er gaaet til, og Tjenestefolkene er jo over alle Bjerge. Men man kan jo da ogsaa faa fat i en anden Avis. Var der noget særligt, De vilde se?" spurgte han utaalmodigt.

„Nej, det undrede mig blot, at nogen havde taget sig den Frihed — medmindre det er Fru Tracey selv, som har gjort det."

„Det tror jeg ikke," sagde Sherwart hurtigt. „Og jeg vil bede Dem om ikke at tale til Mor om det, hun kan blive saa irriteret over den Slags Smaatterier, og hun har haft Ærgrelser nok i Forvejen."

„Jeg skal ikke nævne det," sagde Jennifer eftertænksomt. Hun kunde ikke lade være med at undre sig over, at Sherwart vidste Besked med den makulerede Side. Det var maaske ikke noget at fæste sig ved, men Jennifer var efterhaanden blevet vant til at lægge Mærke til Smaating og reflektere over, hvad hun saa.

Lidt efter lidt begyndte Egnen at skifte Karakter. De dyrkede Jorder veg for Hedestrækninger, og Terrænet steg. Jo højere de kom op, desto barskere blev Landskabet, og dertil kom nu, at en Taage begyndte at rejse sig omkring dem, saa at det var dem umuligt at se ret langt.

Det forekom Jennifer, at Bilen ikke gik saa godt mere, og ogsaa Sherwart lod til at have bemærket det. Det kneb med at tage Bakkerne, og flere Gange maatte han have den helt ned paa første Gear for overhovedet at faa den op.

Og pludselig, idet de asede sig op ad en større Bakke, strejkede Motoren helt. Den hostede to Gange og gik saa i Staa.

Sherwart bandede kraftigt, steg ud og aabnede Motorhjelmen. Han rumsterede en Stund med Maskinen, bøjede sig saa ned og gav Startsvinget et Par Omdrejninger, men med negativt Resultat.

Det var begyndt at støvregne, og Jennifer gøs af Kulde og Uhygge, da hun spejdede ud i det kolde og taagede Mørke, der listede sig ind paa dem fra alle Kanter.

Sherwart blev ved at rumstere med Motoren, medens Jennifer krøb sammen i sit Hjørne og frøs.

„Een god Ting er det da," tænkte hun, „at Sherwart er holdt op med at gøre Kur til mig. Det vilde have været en uudholdelig Situation, hvis han plagede mig som dengang."

Hun blev afbrudt i sine Betragtninger, ved at Motoren gav et Snøft fra sig, derefter endnu et Snøft, og da Sherwart gav Startsvinget en Omdrejning til, kom den i Gang.

Han lukkede Motorhjelmen til, vendte tilbage til sin Plads ved Rattet, og saa gik det atter af Sted, men uhyre langsomt.

„Der er noget galt med den," sagde Sherwart. „Jeg maa have en Mekaniker til at se paa den."

„Har vi langt at køre endnu?" spurgte Jennifer. „Hvor langt er der til det Hotel?"

„Det véd jeg ikke. Jeg er ikke engang sikker paa, hvor vi er, eller om vi i det hele taget er paa den rigtige Vej. Hvis jeg skal sige Dem Sandheden, lille Jenny, saa er vi faret vild."

Denne sidste Bemærkning og den Tone, hvori den blev fremsat, gjorde Jennifer angst. Det var som at vende tilbage til de rædselsfulde Dage, da han evig og altid forfulgte hende, og som hun for et Øjeblik siden havde tænkt paa som noget forbigangent, der aldrig kunde gentage sig.

Hun blev siddende ganske stiv i sit Hjørne og holdt skarpt Udkik efter et Glimt af Lys, der kunde sige hende, at de var i Nærheden af beboede Steder.

Men Bilen sneglede sig af Sted — det forekom Jennifer, som om denne frygtelige Tur aldrig skulde faa Ende, og hver Gang det gik op ad Bakke, holdt hun Vejret af Frygt for, at Maskinen igen skulde sætte ud.

At sidde indespærret her Natten igennem i dette regnfulde og taagede Øde alene sammen med Sherwart, det var noget, hun sidst af alt vilde ønske sig. Ikke desto mindre øjnede hun ikke nogen Udvej fra det. Hvad Øjeblik det skulde være, kunde Bilen gaa i Staa og komplet nægte at fungere.

XXVIII.

Besynderlig Indkvartering.

Stønnende, smaaeksploderende, med Ryk og Stød og korte Standsninger fortsatte Bilen med Jennifer og Sherwart sin langsomme Kørsel, indtil der ved Ti-Tiden pludselig glimtede et Lys frem forude. De arbejdede sig nærmere og nærmere hen imod det, og omsider gjorde de Holdt uden for en lille Kro, der tilsyneladende laa midt paa den vilde Hede. Der var i hvert Fald ikke et Hus at øjne i Nærheden, saa vidt man kunde se for Taagen.

Jennifer sprang ud. Hun var lige glad, hvor de var, blot hun nu kunde komme i Hus og se Mennesker og faa Varme i Kroppen. Hun velsignede den lille Kro af et taknemmeligt Hjerte.

De gik ind i Forstuen og spurgte en Mand, der aabenbart baade var Portier og Skopudser, om de kunde faa noget at spise.

„Varm Mad kan den Dame og den Herre ikke faa — der er slukket under Komfyret," erklærede Manden triumferende.

„Ja, ja — saa kan vi vel faa noget koldt?" sagde Sherwart.

Manden saa' meget tvivlende ud, og mens han gik ind for at faa Besked paa det, kørte Sherwart Bilen om i Gaarden.

Der var hundekoldt i Forstuen, og Jennifer prøvede forskellige Døre, indtil hun fandt en, der førte ind i Skænkestuen, hvor der i Pejsen ulmede Resterne af en god Ild. Hun ragede Gløderne sammen og lagde et Par Skuffer Koks og et Stykke Brænde paa. Saa satte hun sig ned lige op ad Pejsen og begyndte saa smaat at tø op.

Hun hørte Sherwart komme tilbage og tale med

nogen ude i Forstuen. Et Øjeblik efter kom han ind til hende.

„Det er meget beklageligt," sagde han. „Jeg er bange for, at vi bliver nødt til at slaa os ned her i Nat. Der er ingen her, der kan gøre noget ved Bilen, og der er ikke andre Vogne at faa. Jeg har allerede sørget for Værelser."

Jennifer gjorde ingen Indvendinger. Hun havde allerede bestemt saa meget, at selv om Bilen kom i Orden, skulde ingen Magt paa Jorden faa hende ud igen i Aften. Hun sagde blot:

„Hvad saa med Deres Mor? Tror De ikke, hun vil undre sig over, hvad der kan være i Vejen?"

„Naah, nej," sagde han hurtigt, men tog sig i det: „Ja, det kan jo godt være, hun vil blive noget urolig, men hvad skal vi gøre?"

„Der er vel næppe andet at gøre," indrømmede Jennifer. Hun var slet ikke ked af det, og hun havde heldigvis en Haandkuffert med, der blandt andet indeholdt hendes Nattøj og Toiletsager. „Sagde De ikke, at De havde bestilt Værelser?" tilføjede hun.

„Jo."

„Saa vil jeg meget gerne op og vaske mig lidt, før vi spiser," sagde hun. „Det kan jeg vel nok?"

„Naturligvis."

Han fulgte med ud i Forstuen og kaldte paa Portier'en — eller Skopudseren, eller hvor meget han nu var, og bad ham om at vise Jennifer hendes Værelse.

Jennifer fulgte efter Manden op ad Trappen og ned gennem en smal Gang. Han standsede ved en aabentstaaende Dør, stillede hendes Haandkuffert indenfor i Værelset og tændte to Stearinlys, der stod paa Kaminhylden, hvorefter han gik sin Vej.

Jennifer saa' sig omkring. Det var et ret stort Værelse i Forhold til saa lille en Kro, men det var udstyret paa den Maade, der er typisk for Smaahoteller, som gør sig Umage for at „følge med Tiden".

Et Tapet med et rædselsfuldt Mønster skreg til et lige saa nervepirrende Gulvtæppe, hvis Kulører dog heldigvis var blevet noget afdæmpede med Aarene.

Der fandtes desuden en mægtig Messingseng af den sædvanlige Slags, en solid Mahognikommode og et gammelt Egetræs-Toiletbord med et Spejl, der var indrettet til at kunne dreje, men desværre manglede en Skrue, saa at det hele Tiden vippede forover. Desuden et Egetræsskab med en stiliseret Tulipan mellem to Blade malet i rødt og grønt paa hver af Dørene. Men det pragtfuldeste af alt var dog Vandstellet paa Marmorservanten. Vandfadene havde Form som forvredne Kæmpeblade, og i dem stod Vandkanderne i Form af Svaner, ud af hvis Næb Vandet strømmede, naar man hældte det op. Det var en Finesse, der kunde give et Menneske Kvalme, men det var uden Tvivl Kroens Stolthed.

Jennifer trak i en Klokkestreng, der foregav at være i Forbindelse med en Klokke, men det eneste Resultat af Manøvren var, at hun beholdt Klokkestrengen i Haanden og i Tilgift fik en lille Lavine af Støv ned i Hovedet.

Hun gik tilbage gennem Gangen, og da hun fik Øje paa Portier'en nede i Forstuen, kaldte hun paa ham.

„Jeg kunde vel ikke faa lidt varmt Vand?" sagde hun.

„Varmt Vand?"

„Ja, til at vaske mig i."

Manden forsvandt uden et Ord. Hans Tavshed tilkendegav tydeligt hans Misbilligelse af Folk, der kom og forlangte varmt Vand paa denne Tid af Døgnet. Men han gik i hvert Fald for at skaffe det, og Jennifer vendte tilbage til sit Værelse.

Hun aabnede sin Haandkuffert og tog de faa Ting ud, hun havde Brug for til Natten. Hun stod og børstede sit Haar, da det varme Vand ankom. Det blev bragt ind af en forlegen Landsbypige, der stirrede med runde Øjne paa Jennifers Ansigt i Spejlet. Da Jennifer vendte sig for at takke hende, blev Pigebarnet saa benovet, at hun i en eneste Sætning affyrede den Besked, der var blevet givet hende til Viderebesørgelse:

„Her er Vandet, Frue, og den Herre venter nede i Skænkestuen. Er der ellers noget, De ønsker? Morgenteen er Klokken halv ni."

Jennifer gjorde sig Umage for at tale ganske roligt og sagde: „Hvorfor er Deres Haandkuffert stillet op paa mit Værelse?"

„Nej, mange Tak, der er ikke andet," sagde Jennifer og valgte selv den Del af Sætningen, det faldt hende lettest at besvare.

Pigebarnet vendte sig om for at gaa og afslørede derved en Kjole, som kun naaede hende til Knæene, men som havde været skjult af Forklædet, der foran gik helt ned til Vristerne. Der var noget saa sølle over dette Skrog af en Tjenestepige, at Jennifer uvilkaarligt udbrød:

„Ja, men hør, De er jo ikke andet end et Barn. De skulde jo være i Seng paa denne Tid i Stedet for at gaa og hente varmt Vand og gøre i Stand paa Værelser."

„Aah, det er jeg saa vant til. Jeg kommer aldrig tidligt i Seng — ikke siden jeg er kommet i Plads," svarede Pigebarnet og saa' helt forbløffet ud, men hendes Forlegenhed havde fortaget sig lidt.

Jennifer fandt en Femkroneseddel i sin Taske og rakte den hen til hende.

„Fem Kroner — skal jeg virkelig have den, Frue?"

„Ja, det er ikke sikkert, at jeg ser Dem i Morgen. Den skal De købe Dem en lille Ting for, som De har ønsket Dem."

„Saa tror jeg, jeg vil købe mig nogle Strømper," sagde Pigebarnet begejstret.

„Ja, gør det," sagde Jennifer.

„Saa siger jeg mange Tak, Frue." Pigebarnet gjorde igen omkring og skyndte sig ud af Værelset, højrød i Hovedet af Betagelse.

„Men nu skal De bruge dem paa Dem selv," raabte Jennifer efter hende, men Pigen var forsvundet for at tilbringe en spændende Aften med Overvejelser over, hvilke Herligheder man kunde købe sig for fem Kroner.

Jennifer skyndte sig at vaske Ansigt og Hænder, der var dejligt forfriskende — saa pustede hun Lysene ud og gik nedenunder.

Inde i Krostuen sad Sherwart og ventede paa hende. Han havde faaet trukket et mindre Bord hen foran den flammende Kaminild, og der havde han nu taget Plads.

Han rejste sig, da hun kom ind, men hun følte sig nærmest ubehagelig berørt over denne overdrevne Høflighed fra hans Side. Hun skyndte sig at tage Plads paa Stolen lige over for ham og rakte Hænderne frem mod Ilden for at varme dem.

„De maa undskylde, hvis jeg har ladet Dem vente," sagde hun.

„Bevares, det har ingenting at sige."

Tjeneren kom ind med to Glas Sherry paa en Bakke. De var skænket saa fulde, at de flød over, og der blev to Rande paa Dugen, da han stillede dem fra sig. Den Ulykke var imidlertid ikke saa stor, fandt Jennifer. Det var i hvert Fald helt friske Pletter — hvilket man ikke kunde sige om de andre.

„Det var en kold Køretur det sidste Stykke Vej," sagde Sherwart. „Jeg mente derfor, vi kunde have godt af et lille Glas. Det er Sherry. Jeg haaber, De kan li' det."

„Ja Tak — navnlig naar jeg fryser," sagde Jennifer. Hun løftede sit Glas, helt imponeret og overrasket over Sherwarts usædvanlige Betænksomhed og gode Humør.

Sherwart løftede sit Glas.

„Skal vi hilse paa hinanden, vi to?" sagde han.

Jennifer saa' hurtigt paa ham. Hans Tone var saa underlig, rent fraset de fortrolige Ord. Gemte der sig noget under det? Men da hun ikke kunde finde foruroligende Tegn i Udtrykket i hans Ansigt, skød hun sin Ængstelse fra sig og nippede til sin Sherry, der smagte hende vidunderligt.

Kroen havde fremskaffet nogle Skiver kold Kalvesteg, Brød og Smør samt en ganske fortrinlig Ost, og Jennifer og Sherwart tog godt for sig af Retterne.

Saa snart Tjeneren havde sørget for, at alting var kommet paa Bordet, forsvandt han, og til Jennifers Forbavselse begyndte Sherwart pludselig at blive veltalende.

Ellers plejede han at behandle hende med tavs Ligegyldighed, men nu var det ligefrem, som om han gjorde sig Umage for at være saa underholdende som muligt.

Det kunde umuligt være det ene Glas Sherry, han havde drukket, der havde saa kolossal en Virkning. Ganske vist var Vinen gaaet Jennifer en Smule til Hovedet, men det var yderst sjældent, at hun drak noget, hvorimod Sherwart daglig tog sig adskillige Glas. Maaske virkede det lidt stærkere paa ham nu i Aften, fordi det var saa længe siden, han havde faaet noget at spise. Vin kunde være overordentlig lunefuld i sine Virkninger, vidste hun.

Sherwart var saa underholdende, at Jennifer virkelig begyndte at nyde Tilværelsen, og da hun havde spist, blev hun siddende for at ryge sig en Cigaret. *(Fortsættes Side 32.)*

Ungdommens Side.

Familien skal fotograferes

I Sommerferien tager du dine fleste Billeder. Her er nogle Tips, som skal gøre dine Resultater bedre. De kræver ikke noget kostbart Apparat, enhver Fotoamatør kan bruge dem og derved forbedre Sæsonens Billedhøst.

Almindeligt Billede uden Reflektor. Alle Dele i Skyggen er helt sorte og alt hvidt overeksponeret.

Naar du en Dag i en ledig Stund ser dine Amatørbilleder igennem, er der vist en bestemt Tanke, som trænger sig paa: Havde jeg dog blot et rigtig fint og dyrt Apparat, saa jeg kunde tage bedre Billeder! Og saa putter du med et stille Suk Billederne i Skuffen igen.

Det er muligt, at dine Billeder kan blive bedre — meget bedre, maaske. Men det er lige saa sikkert, at der er andre Veje at gaa end at skaffe sig et meget kostbart Apparat. Den Amatørfotograf, der forstaar at bruge sit billige Kamera, behøver ikke at sukke, naar han ser sine Billeder igennem, tværtimod! Og hører du til dem, der ikke er helt tilfredse med Resultaterne, kan du maaske gennem disse Linier faa nogle gavnlige Tips til Sommerferiens Fotograferen.

Familien skal fotograferes! Lille Bror og Søster sidder henne paa Bænken i det dejlige Solskin og ser *saa* søde ud, og Storebror Kaj skal tage et Billede til det store Album! Solen skinner stærkt ned paa Søsters lyse Kjole, saa der maa bruges mindste Blænderaabning og den kortest mulige Tid. „Se saa hen paa Mor, Søster!" — Klip! Saa er Billedet taget, og Filmen sendes ind.

Et Par Dage efter kommer Aftrykket. Mor synes

Det gode Billede, hvor der er anvendt Reflektor. Selv de Dele, der ligger i Skygge, kommer tydeligt frem.

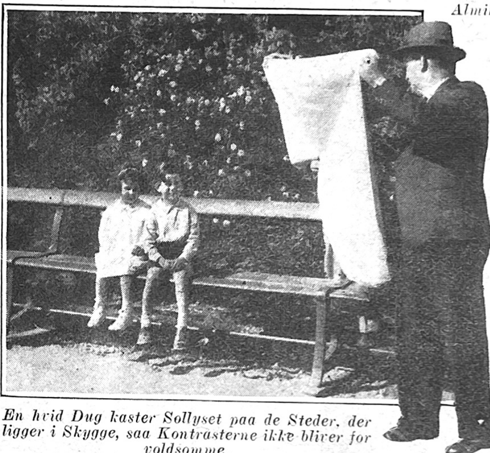
selvfølgelig, det er *yndigt;* men Kaj véd bedre Besked. Alle de Dele paa Billedet, der ligger i Skygge, ligner sorte Klatter; og alt det, der er i Solskin, er næsten helt hvidt. Kontrasterne er alt for voldsomme, og Kaj spekulerer paa, om han alligevel ikke skulde have taget Billedet i Skyggen, saa var det vist blevet bedre.

Det skulde han nu slet ikke have gjort, for saa var det ikke blevet det Solskinsbillede, Mor ønskede. Han kunde have brugt en helt anden Metode; og er det ofte gaaet dig, som det her gik Kaj, har du godt af at lære den med det samme.

Vort Billede viser, hvordan det foregaar. En hvid Dug eller et stort Stykke hvidt Papir holdes op som en Slags Spejl, eller snarere Reflektor. Det kaster Sollyset ind paa Skyggesiden af Lillebror og Søster, og nu er der ikke mere saa stor Forskel paa Lys og Skygge, ogsaa de mørkere Partier kommer med, og Billedet vil tilfredsstille den unge Fotograf. Se engang paa de to Billeder og bemærk den store Forskel, der udelukkende skyldes Brugen af Reflektor.

En anden Dag er der Familiebesøg, og Kaj maa paa ny have Apparatet frem. Hvor han kommer hen, kalder de paa ham: „Du maa fotografere os!" Og saa stiller de sig op i en pæn Gruppe, retter paa Tøjet og ser højtidelige ud. Men Kaj er dem for klog; han kender disse frygteligt kedelige Gruppebilleder, der alle er ens og alle lige forfærdelige. Og Grupperne maa opløses igen uden at blive taget. I Stedet gaar Kaj omkring i Haven og finder de forskellige Familiemedlemmer i karakteristiske Situationer. Og straks er Kameraet fremme og et Billede snappet, uden at nogen har bemærket hans behagelige Nærværelse. Onkel Jørgen saa' meget pudsig ud, da han gjorde mislykkede Forsøg paa at gaa paa Hænder. Og hele Familien jublede, da han satte sin Kone paa Trillebøren og trak af med hende.

Resultatet er en Række morsomme Optagelser, der modtages med Jubel af hele Familien. Alle er kommet

En hvid Dug kaster Sollyset paa de Steder, der ligger i Skygge, saa Kontrasterne ikke bliver for voldsomme.

med, alle ser naturlige ud — og den lille, fornøjelige Tekst, Kaj har skrevet under hvert Billede, forhøjer Virkningen.

— — Det er to forskellige Slags Optagelser, vi her har omtalt, og de skal behandles vidt forskelligt. Billedet af Bror og Søster i Haven er Kunstfotografering, med Stativ, Indstilling, Belysningstabel, god Tid og alt andet, hvad dertil hører. Ved den Slags kan man bruge alle Kneb, f. Eks. den her omtalte Reflektorvirkning. Men ved den anden Slags Optagelser, de morsomme Situationer, skal det gaa stærkt. Apparatet maa hele Tiden være fremme, klar til Brug — og man maa ikke betænke sig mange Sekunder, hvis man vil have de rigtige Billeder.

Den rigtige Amatørfotograf maa bruge begge Slags Metoder for at faa den rigtige Afveksling i sin Billedsamling. Men ogsaa paa anden Maade kan du variere dine Optagelser. Hvorfor har du f. Eks. altid Apparatet anbragt i almindelig Øjenhøjde? Mange Billeder vil blive meget morsommere, hvis de tages skraat oppefra eller skraat nedefra — eller maaske helt i Fugleperspektiv, fra en Gren paa et Træ. Der findes mange Maader at fotografere paa, som forstærker den tilsigtede Virkning.

Du skal ogsaa passe paa ikke at faa for meget med paa Billedet, saa kommer den Ting eller Person, du i Virkeligheden vil fotografere, sjældent til sin Ret. Skal du absolut have et opstillet Billede af Onkel Jørgen, behøver du jo ikke at have ham med lige fra Straahatten til Strandskoene. Den øverste Halvdel er som Regel mere end nok. Eller hvad siger du til at fotografere hans Hænder med Kniv og Gaffel, Tallerkenen med den uundgaaelige Rejemad og lige netop saa meget af Ansigtet, at man kan se, hvem det er? Tror du ikke, det vilde være et langt morsommere Billede end det med Strandskoene?

Brug din Opfindsomhed og spild ikke en eneste Plade. Lad den gøre dig, om ikke andet, saa dog en Erfaring rigere.

Lær at tegne efter Naturen!

Sommerens Skitsebog kan blive mere værd end dit Fotoalbum.

De 80 Procent af alle Drenge gaar rundt og paastaar, at de ikke kan tegne; og Følgen er, at de aldrig gør noget for at lære det. De andre 20 Procent tegner saamænd heller ikke saa straalende; men de bruger enhver Lejlighed til at skitsere ned, hvad der falder dem ind, og Øvelse gør Mester.

Sommerferien er den bedste Tid til at øve sig i Tegning, for intet er saa godt at begynde med som de store Linier. Naar du derfor tager til Stranden eller i Marken, tag da et Par Stykker Tegnepapir eller en Skitsebog med og brug nogle ledige Øjeblikke til at tegne det Landskab, du ser. De første Gange bliver det maaske svært at se, hvad det skal forestille; men i Løbet af et Par Dage begynder det at hjælpe, og naar du rejser hjem, har du nogle Tegninger med, der bedre end daarlige, uskarpe Landskabsfotografier fortæller dig om de Steder, du besøgte i din Sommerferie.

Sidder du paa en Bakkeskraaning og skal tegne det Landskab, du har for dig, bestemmer du først, hvor stor en Del af det du vil have med paa Billedet. Med Blyanten i udstrakt Arm og det ene Øje lukket maaler du, hvor mange Gange Blyantens Længde gaar op i „Billedets" Højde og Bredde, og paa dit Papir tegner du nu et Billedfelt i samme Forhold og en passende Maalestok. Bedre end Blyanten er en lille Centimetermaalestok. Med den kan du ligefrem maale paa Landskabet og saa afsætte de aflæste Maal i f. Eks. ¼ Størrelse.

Det første, du skal tegne ind, er Horisonten. Dens Stilling i Forhold til Billedfeltet maaler du dig ogsaa til. Og nu begaar de fleste Begyndere en meget stor Fejl: De begynder at tegne Billeder fra en Ende af og prøver at faa dem til at ligne i alle Enkeltheder. Det giver aldrig en god Tegning. Du skal gaa den helt modsatte Vej og først tegne de store Linier ind: Bakkekammen, Skovbrynet og den morsomme takkede Linie, der danner Grænsen mellem Skovkronerne og Himlen. Ogsaa Søbredden, Aaen og Bækken hører med til de store Linier, levende Hegn og karakteristiske Markskel ligeledes. Paa den Maade bliver Billedet inddelt i en Mængde Felter, og først nu kan man begynde at gaa i Detailler.

Disse Detailler maa ikke være for smaa i Linierne. Man kan jo ikke faa hvert Græsstraa med eller hvert Træ i Skoven. Det maa være de store Fladers Helhedsindtryk, der bliver bestemmende for Detailletegningen. Og selv de karakteristiske Terrængenstande: Møllen paa Bakketoppen, Strandgaarden og Poplerne ved det lille Kær tegnes med saa faa Streger som overhovedet muligt.

Brug et Par Feriedage til at prøve dig frem. Du skal nok blive overrasket over, hvor godt det gaar!

En ung Pige

Roman for Ungdommen af Dagny Kjærsgaard
Illustrationer af Axel Mathiesen

11)

Pludselig smilede den fremmede Dame. Hendes Fortænder var ganske lidt fremstaaende. Det saa' tiltalende ud.

„Er det Una?" spurgte hun.

Una blev grebet af en ejendommelig, bevæget Stemning. Hun begyndte at faa en Anelse om, hvem den fremmede var, og hun syntes, det hele var vidunderligt — — —

„Ja, jeg er Una," sagde hun. Hendes Læber dirrede. Den fremmede Dame gik hen til hende og lagde sin Arm om hende.

„Jeg er din Mor," sagde hun og kyssede hende lige paa Munden.

Saa slap hun hende og saa' hende ind i Øjnene.

„Du er sød, Una," sagde hun, „jeg husker dig, da du var saadan en lille bitte een — kun to Aar — du var dejlig. En lille tyk, varm Unge."

Hun satte sig ned i en Lænestol og lo. Alt, hvad hun gjorde, var naturligt og yndigt. Det var, som om det var ganske selvfølgeligt, at hun var rejst fra Una, da hun var en lille, tyk Unge.

„Du maa virkelig ikke se saa ulykkelig ud," blev hun ved med sin langsomme, søde Stemme, „kom herhen. Vi skal rigtig tale sammen. Tag en Pude og sæt dig her ved mine Fødder. Saadan. Du er da ikke bange for mig, vel? Har du noget imod mig?"

Una rystede paa Hovedet. Lidt bange var hun, men hun følte sig ikke utilpas eller klodset. Hun var ganske tryg i sin Moders Selskab.

„Jeg blev saa forbavset, da jeg hørte, at du og din Far var kommet til London," fortsatte hendes Moder og tog sin Pelskrave af, „efter alle de Aar! Kære, jeg havde næsten glemt, at jeg engang havde været gift og forelsket. Der var yndigt i Bjergene — dengang. Men jeg blev saa træt af det — der var saa ensomt — det kunde jeg ikke holde ud."

Hendes Stemme var klagende. Hun saa' ulykkelig ud et Øjeblik. Saa smilede hun igen.

„Er din Far meget syg?" spurgte hun.

„Han har Lungebetændelse."

„Aa, det gør mig ondt. Men han bliver snart rask igen. Det er ikke noget at sørge over, kære Barn."

Hun gjorde en Bevægelse med sine smalle Skuldre, som om hun i en Fart rystede Sorgen af sig, og saa fortsatte hun:

„Tænk, at jeg har saa stor en Datter som du. Men det gør ikke noget, jeg er stolt af det. Jeg har aldrig holdt min Alder skjult. Jeg er 39 Aar. Det ser jeg ikke ud til, vel?"

„Nej, slet, slet ikke."

Una sad og saa' op i sin Moders Ansigt. Hun blev mere og mere indtaget i hende. Man blev saa let om Hjertet af at se paa hende.

„Jeg tror, du ligner mig. Eller gør du ikke?" sagde hendes Moder grundende. „Det er ikke let at dømme om, saa længe du har det lange Haar og de skrækkelige Klæder. Stakkels Barn, hvor ser du ud! Men der er Muligheder i dit Ansigt. Lad mig se dig rigtigt."

Hun tog hende under Hagen og bøjede hendes Hoved tilbage.

„Aa, sikke Øjne! De er næsten sorte. Meget smukkere end mine. Og dine Øjenvipper bøjer opad! Dine Øjenbryn skal rettes lidt. De kan blive pragtfulde — og dit Haar! Naar det bliver klippet, bliver det vidunderligt."

Hun slap hende og lo.

„Du ser helt forvildet ud. Du er sikkert et rigtig lille, uciviliseret Barn. Tænk, at bo i Bjergene hele sit Liv. Jeg har hundrede Gange besluttet at bede din Far om at sende dig til London, men det blev aldrig til noget. Det var saa besværligt. Jeg hader Besværligheder, og saa er jeg saa skrækkelig egenkærlig. Jeg gør ikke nogen Mennesker Skade, men jeg gør heller ikke noget godt, hvis jeg ikke selv har Fordel af det."

Det var ganske naturligt. Hendes Moder var egenkærlig, og det passede til hende at være det. Det var underligt, at Mennesker kunde have saa forskelligt Syn paa Livet og dog tilsyneladende have Ret hver paa sin Maade. I det Øjeblik blev Una sin Moders Slave, men hun følte ikke ringeste Trang til at antage sin Moders Livsanskuelse som sin egen.

„Jeg maa gaa op og se til din Far."

Hun rejste sig fra Stolen, tog en lille Gulddaase frem af sin Taske og pudrede sig. Med et Smil vendte hun sig om mod Una.

„Vil du følge mig derop?"

Oppe i Sygeværelset tilintetgjorde Unas Moder ganske roligt Sygeplejerskens Protester ved at gaa forbi hende ind til Patienten. Hun blev kun derinde i fem Minutter, saa kom hun tilbage til Una med et eftertænksomt Udtryk i Ansigtet.

„Maa jeg se dit Værelse, Una?" sagde hun venligt.

Oppe i Værelset gjorde hun en pudsig, lille Grimasse. Hun gik hen til Vinduet og saa' ned i Kasernegaarden. Saa satte hun sig paa Sengekanten og tog en Cigaret frem af et lille Guldetui, tændte den med

Una blev grebet af en ejendommelig, bevæget Stemning. „Ja, jeg er Una," sagde hun. Hendes Læber dirrede.

rolige Fingre og kastede Tændstikken i Kaminen.

„Du ryger vel ikke?" sagde hendes Moder. „Nej, naturligvis. Du er vel rystet over mig! Naa, det vænner du dig snart til at se."

Hun spidsede sine røde, velformede Læber og saa' tankefuld ud.

„Kære Una, du maa væk fra dette Hus," sagde hun endelig bestemt, „du bliver en Særling af at bo her. Jeg vil tage mig af dig og gøre dig til et rigtigt Menneske. Din Far og jeg talte om det forleden Dag. Jeg sagde, at jeg vilde sørge for dig, hvis jeg syntes om dig, og det gør jeg. Din Far har ikke ret mange Penge og kan ikke gøre noget for dig. Jeg er rig, fordi jeg har arvet en stor Formue efter min Mor — jeg kan give dig alt, hvad du ønsker. Hvornaar kan du være færdig til at tage herfra?"

„Men Far? Jeg kan ikke undvære Far," stammede Una.

„Det behøver du heller ikke. Du kan besøge ham saa meget, du vil. Han bliver her, og du véd, at han er lykkelig, saa længe han har sine Bøger. Han vil være fuldkommen tilfreds med at se dig en Gang imellem. Vi sørger for, at han faar en dygtig Husholderske. Han bifalder Planen. Han er henrykt over, at du faar den Chance."

„Er det virkelig muligt, at han — vil af med mig?"

„Hvorfor tror du, han tog dig med til London? For at give dig en Chance. Vær nu ikke dum, Una. Du vil jo gerne flytte hen til mig, ikke sandt?"

Naturligvis vilde hun gerne. Det var blot saa nyt og uforstaaeligt alt sammen, og hun kunde næsten ikke tro, det var Virkelighed.

„Men jeg kan i alt Fald ikke rejse fra Far, før han er rask," sagde hun endelig.

„Jo, netop! Hvad Glæde tror du, han har af dig, naar han er fra Bevidstheden det meste af Tiden og ikke maa faa Besøg? Han har jo en dygtig Sygeplejerske. Vi kan ringe herhen hver Dag og høre, hvordan det staar til."

Det var rigtigt alt sammen. Hun overgav sig.

„Men du maa ikke se saa fortvivlet ud. Der er ikke noget at sørge over. Din Far bliver jo snart rask. Jeg kan ikke begribe, hvorfor Folk gør sig saa mange unyttige Sorger."

„Lungebetændelse er farlig."

„Ja, men hvorfor skal man altid udmale sig det værste? Vent, til det sker, saa er det tids nok at sørge."

Hun syntes allerede, hun havde kendt sin Moder længe. Det kom maaske af, at de var i Familie med hinanden. Men endnu kunde hun ikke rigtig fatte, at hun havde saa smuk og henrivende en Moder.

„Jeg vil hjælpe dig med at pakke med det samme," sagde hendes Moder ivrigt, „hvor er din Kuffert? Kære, hvor er det morsomt at have faaet en voksen Datter lige pludselig. Du aner ikke, hvad jeg skal faa ud af dig. Og jeg vil føre dig sammen med en Masse Mennesker. Jeg holder et stort Selskab for dig. Du skal have en Kjole paa af gammelrosa Silke — jeg ser dig i den. Inden vi véd af det, er du gift."

„Jeg vil ikke giftes."

„Vist vil du saa, naar du træffer den rigtige Mand. Er det alle dine Kjoler?"

„Ja."

„Den ene værre end den anden. Dem kan du ikke bruge. Jeg holder dig omhyggelig skjult, indtil du har faaet noget ordentligt Tøj. Skynd dig at sætte dit Haar op."

Una flettede sit Haar for sidste Gang.

„Skal det virkelig klippes af?" spurgte hun lidt mismodigt.

„Ja, ubetinget. Jeg har selv haft lige saa langt Haar engang. Det er utaaleligt. Er du færdig?"

Saa paa Taaspidserne ned ad Trappen. Sygeplejersken kom ud og smilede til hendes Moder. Man kunde se, at hun syntes godt om hende.

Nede i Hall'en tog Una Hat og Frakke paa. Hendes Moder korsede sig, da hun saa' Hatten med Silkesløjfen.

„Hvor har du opstøvet den ejendommelige Hovedbeklædning? Lad være at tage den paa. Jeg synker i Jorden, hvis nogen ser mig sammen med dig."

„Hvad skal jeg gøre ved den?"

„Brænd den."

„Nej, saa vil jeg hellere give den til Fru Hewitt."

Hendes Moder fulgte med ned i Køkkenet og smilede straalende til Fru Hewitt, der var som forvandlet. Hun stod forlegen og underdanig og pillede ved sit Forklæde, og selv over for Una anvendte hun en højtidelig, unaturlig Tone.

„Farvel, Frøken — Held og Lykke i Fremtiden," sagde hun.

Una omfavnede hende.

„Farvel, Fru Hewitt," mumlede hun ind i hendes Øre. „Tak for alt godt og hils Gordon."

Hendes Moder gav Fru Hewitt en Femkrone.

„Lad os saa komme af Sted," sagde hun lidt utaalmodigt.

Hun var foran Una og aabnede Døren ud til Gaden med et lettet Suk. Udenfor holdt en stor Bil. En Chauffør i Liberi gjorde stram Honnør og aabnede Bildøren. Hendes Moder gik hurtigt ind. Una fulgte efter. Lidt langsommere. Chaufføren tog hendes Kuffert. Hun standsede og saa' endnu en Gang op ad Huset.

„Kommer du saa?" raabte hendes Moder.

Lidt efter sad hun inde i Bilen med et tykt Skindtæppe om Benene. Hendes Moder gabede. De svingede om Hjørnet.

Farvel, Queens Terrace!

(Fortsættes Side 29.)

Papirskuglen

En Fortælling om Svindlere, der overgaar hinanden, af Kristen Gundelach.

Tilfreds med Udbyttet af sin virtuosmæssige Fingerfærdighed de sidste Par Aftener sad Lucien Pitan (med lige saa mange alias'er, som en Grande af Spanien har Navne) foran Monte Carlos Casino og nød en tør Martini. Han lignede paa en Prik en smuk ung Mand af god Familie med et pletfrit Rygte, og der laa nitten smukke og pletfri 1000-Francsedler i hans Tegnebog, foruden nogle mere almindelige Pengesedler, der var medtaget af at gaa fra Haand til Haand. De nitten 1000-Francsedler var Udbyttet af Lucien Pitans ovennævnte Fingerfærdighed i *omveksle*t Tilstand, kemisk renset for enhver Antydning af Indicium. Som han sad dèr ved sin Apéritif, vilde den unge Herre endog i Nødstilfælde kunne taale en lettere Arrestation, naar den da ikke medførte *alt for* indgaaende Granskning af hans Papirer og Forhold — men han maatte helst holde sig paa respektfuld Afstand fra Fingeraftryksarkivet. Nu havde han tænkt sig at tage en velfortjent Ferie og holde sig uden for „Forretninger" en Maaneds Tid, for at man ikke skulde tro, at han havde en Finger med i Spillet, naar der forsvandt Ting af Værdi, som han havde været i Nærheden af.

Men hans Ferieplaner blev forpurret af en lille ejendommelig Episode.

Idet en Herre passerede forbi hans Bord, uden at se paa ham, lod han en tæt sammenrullet Papirskugle falde ned ved Siden af Luciens Apéritifglas. Det blev gjort saa diskret, at Lucien, allerede inden der var gaaet et Minut, kunde folde Papirskuglen ud uden Risiko for at blive iagttaget og læse, hvad der stod:

Nr. 11.
Jeg blev nødt til at kaste Hertuginde Kerrilors Perlecollier fra mig i Casinoparken, da Detektiv Durand var ude efter mig i Anledning af Dawsonaffæren. Prøv paa at finde Collieret! Tyve Skridt fra første Port neden for Casinoet under en Bunke Magnoliablade, der er lidt større end de andre Bunker af Efteraarets Blade. Skynd dig og led, inden det bliver mørkt. Bring det hen paa det aftalte Sted. I Morgen er det for sent, saa har Gartnerkarlen revet Bladene bort. Tilintetgør Skrivelsen! *T. L.*

Lucien var meget overrasket. Han var ikke Nr. 11 af nogen Bande, og han kendte ingen T. L. Han havde flygtigt læst om Dawsonaffæren i Aviserne, men huskede den ikke i Detailler, og det var første Gang, han hørte noget om Hertuginde Kerrilors Perlecollier. Han hverken kendte dets Værdi eller anede noget om, hvor det skulde bringes hen. Papirskuglen var altsaa kommet til en fejl Adresse, vel sagtens paa Grund af hans tilfældige Lighed med Nr. 11, som antagelig i Embeds Medfør var en Mester i stadig at forandre sit Udseende.

Naa, ja, saa meget desto bedre. Lucien forsømte ikke noget ved at gaa over i Spillebankens Park og rode med Stokken i de mest opsigtsvækkende Bunker af efteraarsfalmede Magnoliablade. Der var ingen Risiko ved den Beskæftigelse. Det begyndte allerede at blive mørkt, og der var kun faa spadserende i Parken paa denne Tid. Fandt han Kerrilorperlerne — naa, ja — saa meget desto bedre!

Lucien benyttede den sidste Rest af det svindende Dagslys til at orientere sig blandt de smaa Løvfaldsbunker under Træerne, omtrent tyve Skridt fra første Port neden for Casinoet paa Skraaningen mod Øst. Han blev snart klar over, hvilken Bunke den mystiske Papirskugleskriver T. L. sigtede til. Det var den sorteste Løgn, at den ikke var meget større end de andre, Lucien syntes, den saa' ud som en hel lille Stak.

Det var nu saa mørkt, at Lucien hurtig kunde have fisket Perlekæden frem med sin Stok, hvis ikke to velnærede Idioter ustandselig gik frem og tilbage og mere og mere hidsigt diskuterede Finanspolitik.

„Min Herre," sagde den ene, „det, De dèr siger, er med al Respekt for Deres ærede Person det reneste Vrøvl."

„Min Herre, De snakker — undskyld min Udtalelse — som en fuldkommen, uhelbredelig Idiot. Dollaren, min Herre, den er en vigtig Faktor i Verdensudviklingen — forstaar De ikke, at Sejren er paa vor Side!"

„Jeg nægter at forstaa noget som helst, min Herre, min Hjerne staar i Øjeblikket ikke til Disposition for nogen som helst Forstaaelse, jeg er rasende, min Herre, jeg vil duellere med Dem."

„Nej, nu maa jeg virkelig udbede mig en Forklaring. Paa hvilken Maade har jeg fornærmet Dem?"

„Det husker jeg ikke, men det kan ogsaa være ligegyldigt. Hovedsagen er, at De, min Herre, er en nederdrægtig Slyngel, nu véd De det, De kan godt faa det skriftligt, foreløbig skal jeg her i Mørket stave det for Dem: n-e-d-e-r-d — —"

Længere kom han ikke, for saa smældede der en Ørefigen.

Og saa brød Verdenskrigen straks løs i Mørket under Parkens Kroner. Pustende og stønnende slog de to velnærede Herrer løs paa hinanden og laa snart og væltede sig i Gruset.

Lucien saa' nu sit Snit til at fiske i Løvbunken med Stokken og halede straks efter et stort Perlecollier til sig, som han behændigt lod forsvinde i Lommen.

Men da han selv vilde til at forsvinde, var de to Slagsbrødre straks paa Benene og slog samtidig en Klo i ham.

„Se saa," sagde han, som forsvarede Dollaren, „vi var Dem vist lidt for durkdrevne, kære Hr. Stortyv. De kastede Kerrilorperlerne fra Dem i Parken for en Times Tid siden, mens det endnu var lyst, og vi anede, at De vilde komme tilbage, naar det blev mørkt, og hente dem — men nu er De gaaet lige lukt i Fælden, baade med Hensyn til disse Perler og Dawson-Rovmordet — Spillet er ude!"

Lucien saa' et Politiskilt blinke og blev paa Stedet frataget alt, hvad han havde i Lommerne, Perler, Smaapenge, Guldur og Tegnebog. Durkdrevne Forbrydere prøver jo altid paa at slippe af med alle Indicier — og i den mørke Spillebankpark var de civile Detektivers Personransagning meget vel motiveret.

Lucien var meget nedslaaet. Han var jo uskyldig i Kerriloraffæren og Dawsonaffæren og kunde sagtens bevise sit Alibi, men hans gode Navn og Rygte taalte ikke en virkelig alvorlig Arrestation med deraf følgende Tagen Fingeraftryk.

Derfor sagde han:

„Mine Herrer! — Jeg er uskyldig i det, jeg mistænkes for, og jeg kan bevise min Uskyldighed. Jeg har Beviset i min venstre Vestelomme — undersøg den! Dèr vil De finde en Papirskugle, som taler sit eget Sprog! — Jeg blev anmodet om at tilintetgøre den, men jeg var desværre — eller maaske jeg nu kan sige *heldigvis*, illoyal — vær saa god, undersøg min venstre Vestelomme!"

Han løftede Armene i Vejret og stillede sig til Disposition.

Men de to fede Detektiver var ikke saa dumme. Fyren var atletisk, og jo højere han løftede Armene, desto tungere kunde Næverne komme til at falde ned i Hovedet paa dem.

„Hvis De har en Papirskugle, saa vis den frem!" sagde han med Dollaren.

Og Lucien gav dem Papirskuglen. De saa' paa den, først lidt tvivlende, men da han med Dollaren havde foldet den ud og belyst den med en Lommelygte, blev han lidt mere interesseret og sagde til sin Kollega:

„Kom her — jeg ser ikke saa godt — men saa vidt jeg kan stave mig til, saa har Fyren Ret — han er vist uskyldig — men han maa naturligvis alligevel bringes paa Politistationen!"

Kollegaen kom hen til ham og læste i det krøllede Papir. Det tog dem ca. 5 Minutter, før de blev enige om Hieroglyffernes Tydning.

Og da de omsider saa' op, var Lucien Pitan forsvundet, uden saa meget som at bede om sin Tegnebog eller sine øvrige Ejendele.

De to blinkede til hinanden, og han med Dollaren sagde: „Det er mærkværdigt, saa saadanne Storforbrydere kan være enfoldige. Et Frakkemærke af Sølv bliver i Mørket til et Politiskilt, og saa forsvinder Fyrene ud af Hænderne paa os og glemmer deres Tegnebøger og Guldure. Vi er rigtignok kommet ind paa en ufarlig og indbringende Levevej, kære Ven — det varer længe, før vi har jaget alle Svindlerne bort fra Monte Carlo — og disse billige Glasperler kan vi bruge mange Gange endnu, og hvad Papirskugler angaar, diskret henslængt ved Foden af tvivlsomme Gentlemens Apéritifglas — saa findes der ingen billigere Ammunition til Storvildt end — Papirskugler.

De tog alt, hvad han havde i Lommerne, Perler, Tegnebog og Guldur.

Sofia Christensen:

Elegant for smaa Midler

Efterhaanden som Sommeren skrider frem, og Varmen bliver stærkere, synes det, som om Moden, mærkeligt nok, faar en Tendens hen imod større og større Grad af Paaklædthed. Det viser sig særlig ved Halsen, hvis Udskæring stadig gaar mere og mere opad. — Skal man ikke tage særligt Hensyn til Økonomien, er der naturligvis ingen Grænser for, hvad man kan opnaa af skønne Toiletter netop nu, af Stoffer og Faconer, der simpelt hen er Drømme.

Men vi véd jo godt, at de, der ikke skal tage disse Hensyn, er uendelig faa. Vi maa alle sammen slaa af paa Fordringerne. Netop derfor er der saa stor Efterspørgsel efter *Tilbehøret til det store Toilette*. — Det er ikke ualmindeligt, at man nøjes med en eneste „stor" Kjole — oftest da en sort — og hertil anlægger den morsomme lille Jakke, den klædelige Fichu eller en Cape-Fichu, som kan tages af og tages paa og dermed fører Kjolen over fra det allerhøjtideligste til det mindre udprægede og samtidig ganske forandrer dens Retning.

Kjole i det morsomme Fiskeskælsmønster. Skærf og Brystbuket holdes i Kjolens Farver.

Blomstret Selskabskjole. Capen danner Hals og Ærmer.

En Kunstnerinde skulde forleden optræde for et stort og fornemt Publikum.

„Hvad skal jeg dog gøre?" sagde hun. „Jeg har kun min lille gamle sorte Kjole, og den er der ingen Stads ved!"

Opfindsom, som hun var, tog hun fire Rækker kulørte Silkebaand i graat, sort, hvidt og lyserødt og syede dem sammen, saa de akkurat kunde lægge sig om Skuldrene og knyttes. Det nederste Baand naaede et godt Stykke ned paa Overarmen — kun det øverste Silkebaand behøvede at rettes til i Facon med nogle smaa Læg. Derfra, hvor denne Baand-Fichu sluttede: knapt nok midt paa Brystet og tilsvarende langt tilbage mod Ryggen, satte hun en stærkt rynket Flæse — ligeledes sammensat af de fire Baand, som paa denne Maade kom til at danne et brusende, sænket Skulderparti. Det saa' dejligt ud og reddede aldeles Kjolen over i det helt elegante. Saaledes lægger Moden det alligevel i ens egen Haand, om man ved de smaa Midler vil naa de store Resultater. Tilsvarende Hekserier kan meget vel ogsaa udføres ved Hjælp af Jakker og Skærf, Kniplinger og kunstige Blomster.

Den store Brystbuket er almindeligt fremme. Højrøde Valmuer til en sort Kjole virker stimulerende og forfriskende, lidt drabeligt, men fornyende. Hvide Nelliker virker køligt smukt til grønttonende Dragter; store Buketter sammensat af smaa Markblomster passer fint til de lettere Stoffer som Chiffon og den Slags.

Men Jakkerne! Har man en lidt kedelig Kjole af et eller andet mørkt Stof med en Anelse, f. Eks. smaa Pletter, af Farve, syr man sig en Jakke af Farven. En yndig Sammenstilling er f. Eks. en sort Kjole med lyserøde Pletter, hertil en lyserød Jakke, hvis meget vide Ærmer er inddelt i Felter holdt sammen af et sort, aaben Tremmeværksbroderi. Kjolen af Crêpe de Chine, Jakken af Lærred. En saadan Modernisering er ikke ret dyr.

En ung Pige.

Fortsat fra Side 27.

X.

Vognen kørte let og lydløst gennem Gaderne og svingede elegant om Hjørnerne. De sad tilbagelænet i de bløde Hynder hver med sine Tanker. Hendes Moders Profil var synlig mod den mørke Baggrund. Hendes Ansigt var træt, men yndigt.

„Hvor faar vi meget at gøre," mumlede hun.

„Jeg er saa taknemmelig, Mor," sagde Una.

Det var første Gang, hun havde sagt Mor. Det faldt hende slet ikke svært. Hendes Moder vendte sig imod hende og tog hende under Hagen.

„Du er en kær, lille Pige," sagde hun.

Vognen holdt.

„Vi er i South Kensington. Her bor jeg."

Hendes Moder slog Skindtæppet til Side og ventede paa, at Chaufføren skulde aabne Døren. De steg ud. Una spekulerede paa, om hun nogen Sinde kunde lære at gaa forbi Chaufføren paa en saa nonchalant og samtidig ganske venlig Maade.

„Vi skal ikke bruge Dem mere i Dag, Stevens. Det tror jeg i alt Fald ikke."

Til Una sagde hun:

„Vi skal have en hyggelig Aften sammen — du og jeg."

Saa flagrede hun sorgløst over Fortovet mod et stort, hvidt Hus med to slanke Søjler foran Indgangen.

„Hvilken Etage bor du paa?" spurgte Una.

„Jeg bor i hele Huset."

Det var en lammende Opdagelse.

Den grønmalede Dør blev aabnet af en Hushovmester. Una fik ikke noget klart Indtryk af hans Ansigt. Han tog hendes Frakke paa en hensynsfuld Maade. Hendes Moder vendte sig imod ham.

„Det er min Datter, Geoff," sagde hun.

Hushovmesteren bukkede og sagde noget, hun ikke hørte.

„Kom nu indenfor — for Himlens Skyld." Hendes Moder stod utaalmodigt i Døren til et af Værelserne.

Der var netop saa vidunderligt, som hun havde ventet, der vilde være i det fine, hvide Hus. Smukke Møbler, dejlige Farver, Blomster. Una syntes om det hele. Det var et Fepalads.

„Nu maa jeg se at finde et Par Værelser til dig. Du kan faa to af Gæsteværelserne. De er ikke kedelige som i saa mange Huse. Følg med ovenpaa og se dem."

Ovenpaa gik hendes Moder foran hende hen ad en lang Korridor. Hun raabte med klar, munter Stemme:

„Eileen — Eile-e-e-een."

En ung Pige i sort Kjole og med et lille bitte, hvidt Forklæde paa dukkede op foran dem.

„Eileen, det er min Datter," sagde Unas Moder, „vi maa have fat i en Kammerjomfru til hende. Foreløbig er hun fuldkommen uciviliseret, men jeg skal nok faa noget ud af hende. Tror De ikke?"

Eileen svarede, at det troede hun sikkert.

„De maa hjælpe hende, indtil vi faar fat paa den Kammerjomfru. De kan nok klare os begge, ikke sandt?"

(Fortsættes i næste Nr.)

Sommerens Festkjoler.

Vi bringer i denne Uge fire elegante Festkjoler og en lille Trøje, som har den særlige Opgave at skulle forvandle Sommerkjolen fra sidste Aar til et moderne, smukt og klædeligt Aftentoilette.

Først en Kjole i Størrelse 48, Snitmønster Nr. *3332*. Faconen vil egne sig smukt for f. Eks. et blomstret Silkestof. Den lille Vest foran vælges lys og opmuntrende, maaske pyntet med fornøjelige Knapper. Livet svøbes i Taljen, og Nederdelen har store, indfældede Paneler i Siderne.

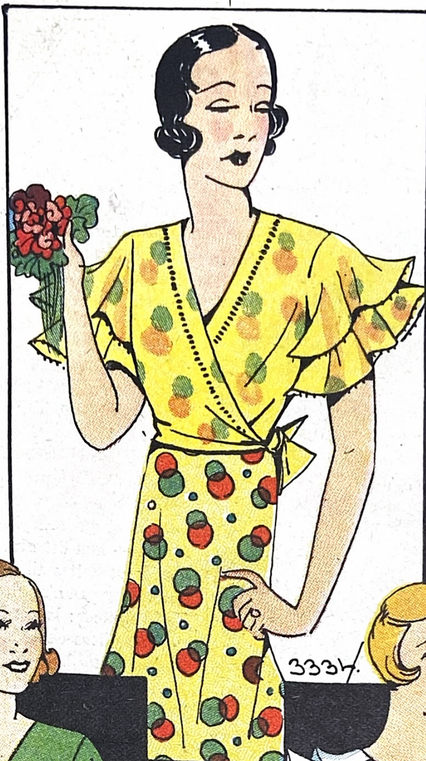
Snitmønster Nr. *3333* giver en Kjole for den meget slanke, Størrelse 42. Her løber Livet ned i Nederdelen med et Skød, som danner et tætsluttende Hoftestykke. Ærmerne er store, elegante Vingeærmer. Livet lukker skraat med et Par dominerende Knapper. Ud over disse Knapper er der ingen anden Pynt end et Baand, som er knyttet om Livet og danner Sløjfe. Baandet skal helst vælges i en stærk Farve. Den ungdommelige Facon egner sig godt for et af de saa moderne prikkede Stoffer.

Snitmønster Nr. *3334*, Størrelse 46, er, som allerede sagt, ment til Modernisering og Opfriskning af en Sommerkjole i et ældre Snit. Trøjen er svøbt om Livet og knyttet med en Sløjfe bagtil. Det dobbelte Vingeærme er meget klædeligt. Stoffet kan vælges blomstret eller ensfarvet, alt efter hvad der klæder Kjolen bedst.

Kjolen, Snitmønster Nr. *3335*, Størrelse 44, er karakteristisk ved sin tredobbelte Berthakrave — lavet af Organdi og stivet, saa den strutter — og de store Pufærmer. Naar Bredden lægges saa voldsomt op om Skuldrene, giver det Indtryk af en meget smal Hoftelinie.

Endelig bringer vi i Snitmønster Nr. *3336*, Størrelse 44, en Facon, som giver Vingeærmets Idé udført med en nedadløbende Linie, idet de brusende, stivede Rucher løber helt ned over Skulderpartiet og tager af i Bredde mod Livlinien. De føres tilsvarende ned paa Ryggen. Nederdelen er stærkt rundskaaren med Paneler i Siderne og stramt Hofteparti. Hvis man f. Eks. vælger ternet Georgette til Kjolen, vil man ved en ekstra Stivning af Vingerucherne opnaa en overordentlig sommerlig, let og luftig Virkning.

Mønsterkuponen findes Side 38.

En Sommerhytte til Haven

Af Borella-Hansen.

Enhver, der er Ejer af en Have, véd, hvor svært det er at rive sig løs, naar Sommeraftenen har sænket sin Fred over Blomster og Buske og over Sindet med, saa man rigtigt føler sig i Pagt med hele den groende, dugdrikkende Natur.

I de stille lune Højsommeraftener kan man af og til holde ud at sidde paa Bænken under Hyldetræet lige til Sengetid, men i For- og Eftersommer bliver det tidligt saa køligt, at man, om end ugerne, maa fortrække til Stuerne.

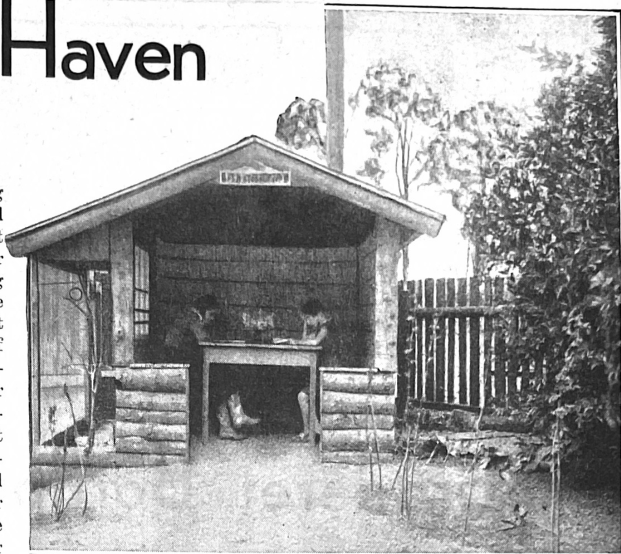
Paa saadanne Aftener er en Hytte som den, vi her bringer, dejlig at have i en Krog af Haven! Med én gammeldags Petroleumslampe eller en Tællepraas paa Bordet kan man her blive siddende i Fred og Ro Time efter Time uden at føle det ringeste til Klamhed eller Kuldegysninger, idet Halmvæggene ligesom holder paa Dagens Lunhed.

For at saadan en Hytte skal faa den rette Værdi, skal man selv bygge den, men der er ogsaa det gode ved den, at enhver, der har de fornødne Materialer plus en Sav og en Hammer og et rent Minimum af praktisk Sans, med Lethed kan bygge den, og saa koster hele Herligheden kun nogle faa Kroner.

Af Materialer kræves der først og fremmest fire solide Hjørnestolper, som graves godt i Jorden efter først at have faaet en Gang Karbolineum. Forneden sømmes en Beklædning af Granudskær i ca. 70 cm's Højde, det nederste først og de efterfølgende stadig gribende ud over det nedenfor liggende.

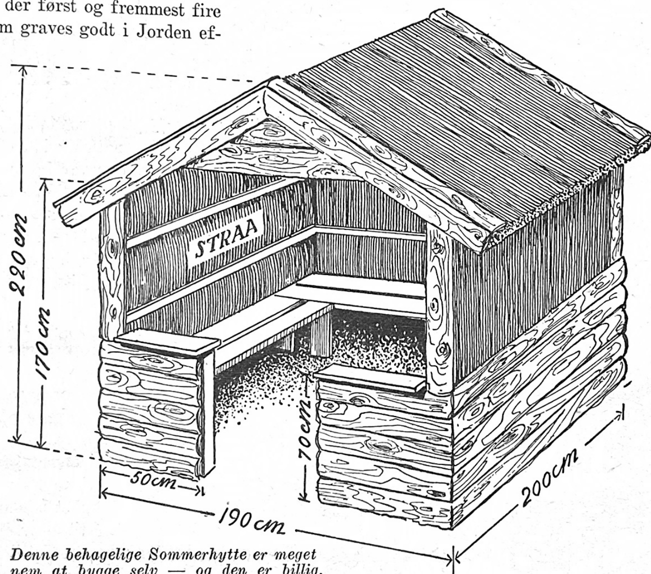
Disse saakaldte Udskær af Gran købes meget billigt paa alle Savskærerier, et helt Læs koster kun 5—6 Kr., og hvad man ikke bruger til Byggeriet, kan blive til dejligt Optændingsbrænde til Vinter.

Imellem Hjørnestolperne sømmes paa de tre Sider nogle enkelte Lægter til at fastgøre Maatterne paa, og øverst en temmelig solid en paa hver Side til at bære Taget. Naar dette er rejst med to Gavle og Rygning af fuldkantede Lægter, kan man godt bruge de tyndeste af Granskallerne til Udfyldning. De enkelte Udskær skæres skraa i en passende Vinkel og sømmes fast med Enderne imod Ryglægten og Barken ind mod Hytten, og det er ikke nødvendigt, at de enkelte Brædder slutter helt tæt sammen.

Til de kølige Aftener, der kommer sidst paa Sommeren, er en saadan Hytte dejlig.

Naar dette er gjort, skal Halmmaatterne sættes paa! Disse fremstilles i Reglen i Fængselerne eller Tvangsarbejdsanstalterne og forhandles af disse, men har man ikke et saadant Indkøbssted i Nærheden, kan man sikkert faa sin Gartner til at skaffe sig 5—6 Stk. Det er nemlig samme Slags som dem, Gartnerierne bruger i Massevis af til Dækning af Mistbænkvinduer o. l., og de koster kun godt en Krones Penge pr. Stk.

Denne behagelige Sommerhytte er meget nem at bygge selv — og den er billig.

Naar Maatterne fastgøres, skal Straaet staa op, og de bindes fast ved Hjælp af tynd Staaltraad, hvormed man kan „sy", saa Straaet trækkes fast ind mod Listerne.

Naar Væggene er færdige, lægges der et Lag Tagpap paa Taget paa langs af dette, og den nederste Bane først, saa den ovenfor liggende stadig kommer udenpaa af Hensyn til Regnvandet.

Til sidst dækkes Paptaget af et Par Maatter, som sømmes fast med Rørsøm med store Hoveder. For hver Ende sluttes af med et særlig velskabt Udskær, og Taget illuderer som det nydeligste lille Straatag.

Tilbage er saa kun Pillerier, som den lave Beklædning fortil og Møbleringen med Bænke o. l.

Den Dag, Hytten staar færdig, vil Bygherrens Hjerte svulme af Stolthed, og hver Dag Sommeren igennem vil baade han og hele Familien glæde sig over den værdifulde Tilvækst, og til Vinter kan Havemøblerne og Trillebøren fortsætte Lovsangen.

Paa den her afbildede Hytte er Taget trukket ud til den ene Side, saa det samtidig danner Tag over et Flyvebur, til hvilket der indefra er sat et Vindue. Her kan man have Ondulater eller andre Dyr, som man nu kan lide at forlyste sig med.

Damen paa Nr. 700.

Fortsat fra Side 13.

Denne yndige Kvinde med det overlegne Væsen — utroligt, at hun skulde indlade sig paa den Slags Eventyr paa et obskurt Hotel. Forbitrelsen havde atter Tag i ham, men han betvang sig. Ikke med en Mine røbede han, hvad han følte. Han var helt igennem Embedsmanden.

„Hvad Tid skete det — Mordet, mener jeg?" sagde han med næsten brutal Skarphed.

„Jeg kan ikke sige det saa præcis. Men det var kort efter, at vi var kommet."

„Ved Halvelleve-Tiden, altsaa. Eller deromkring. — Og De gik ikke fra Hotellet førend over eet? Hvorfor gik De ikke før?"

Hendes Øjne ligesom bad ham om Forstaaelse. „Jeg var til at begynde med ganske lamslaaet. Jeg maatte først sunde mig. Og saa maatte jeg ogsaa samle mine Sager."

„Men jeg forstaar ikke — en saa intelligent Dame som De, De maatte da kunne indse, hvor vigtigt det var for Dem at komme derfra saa hurtigt som muligt."

Hendes Smil var ganske hjælpeløst i sin Selvironi. „Det indsaa' jeg ogsaa — da det var for sent."

Stephen Ryder trak Vejret tungt, næsten som i et Suk. Han var halvvejs mod sin Vilje grebet af en underlig Medlidenhed med denne unge Kvinde. Hvis hun talte Sandhed — hvilke Kvaler maatte hun saa ikke have gennemgaaet! Hendes Elskede død for Øjnene af hende — hun selv paa Flugt —! Men var det sandt? Var det hele Sandheden? Eller dækkede hun over nogen? Over den, der havde affyret Skuddet?

„Hvorfor fortæller De mig nu alt dette?" sagde han langsomt.

Hun saa' angerfuldt over paa ham med et fuldkommen barnligt Udtryk. „Jeg var nødt til det. Fra det Øjeblik, jeg tabte den Nøgle, forlangte De saa bestemt, at jeg skulde fortælle Dem, hvor jeg havde været — og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare paa Deres Spørgsmaal. Jeg kunde ikke finde paa noget Alibi — ikke noget, der duede. Jeg var klar over, at De vilde opdage, at jeg havde været ude hele Natten."

„Hvad gjorde De, da De havde forladt Hotellet?"

Hun fortalte ham, hvordan hun havde fartet omkring.

„Ja, men hvorfor tog De dog ikke straks hjem til Dem selv?"

„Jeg havde telefoneret til Pigen — tidligere paa Aftenen — at jeg vilde overnatte hos en syg Veninde, og at jeg rimeligvis ikke kom hjem før næste Morgen."

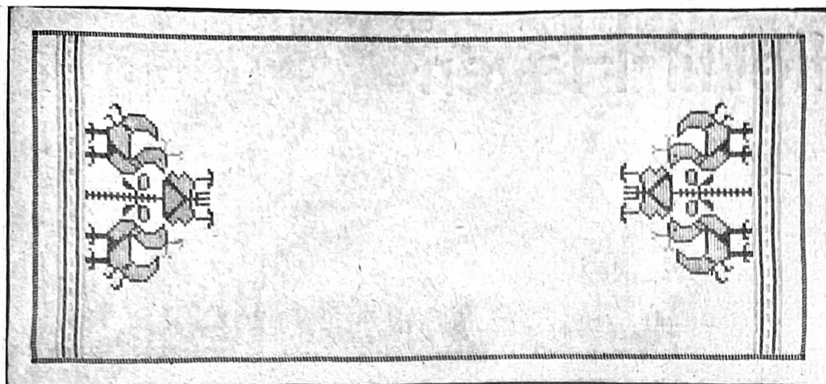
Atter kom dette haarde Glimt i hans Øjne. En svag Rødme — Generthed, tænkte han — bredte sig over hendes blege Kinder. Hun vidste, hvad han tænkte. Hun vidste med Sikkerhed, hvad han sagde til sig selv: „Det var altsaa Deres Hensigt at blive borte hele Natten." Og hun kunde se paa ham, hvad han mere tænkte: at det fra første Færd havde været hendes Mening, eftersom hun havde taget den lille Haandkuffert med sig. Hans næste Ord faldt godt i Traad dermed.

„Men De havde jo Haandkufferten med, da De gik herfra — under Foregivende af, at De vilde i Teatret."

„Ja — ja! Ja, det havde jeg ganske vist. Men det behøvede ikke at betyde noget. Det betød faktisk ikke noget. Jeg havde en Kjole med, som skulde afleveres til Rensning. Det har jeg rent glemt. Jeg havde Kjolen med i den Haandkuffert."

Hendes Iver efter at forklare — og bortforklare — tvang hende til at fortsætte: „Det var latterligt af mig at blive ude Resten af Natten. Jeg kunde jo bare have taget hjem og sagt, at min Veninde havde det bedre."

(Fortsættes i næste Nr.)

75—1191: *Den moderne Kommodeløber af Etamine, broderet med Korssting.*

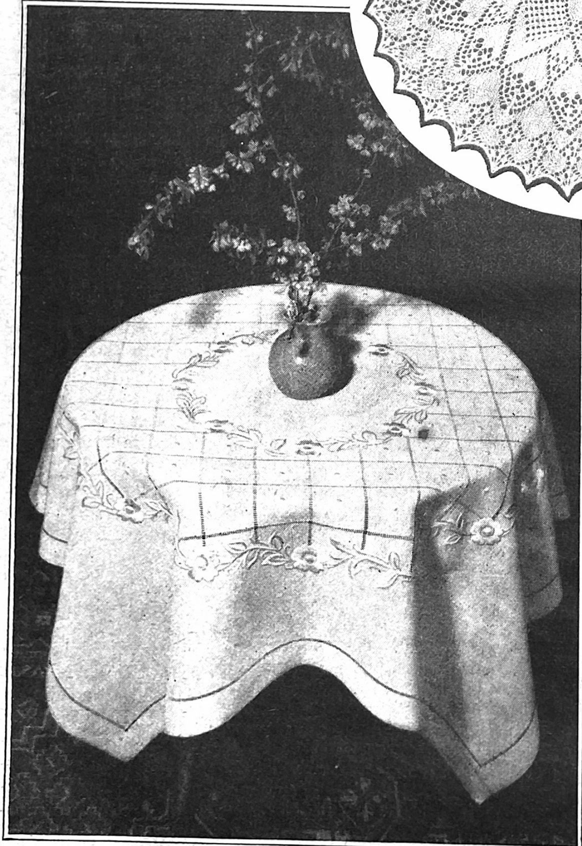
Broderet Bordpynt

Fra 1. Juli 1933 har „Hjemmet"s Haandarbejdsafdeling nedsat Priserne paa paategnede Broderier og de fleste Materialer med fra 10 til 25 Procent. Afdelingen fører kun de bedste Kvaliteter.

En Kaffedug af svensk Hellærred.

Stoffet er smukt svensk fintvævet Hellærred med mange Hulsømme. Det nydelige Broderi udføres med hvidt Perlegarn. Fladsyning og Kontursting.

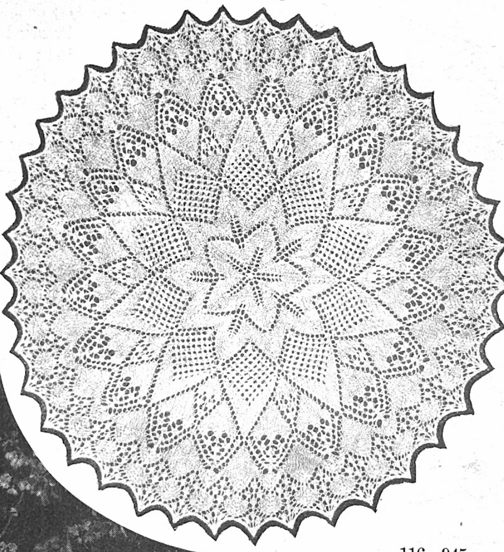
Dugen maaler i færdig Stand 130×130 cm, og den koster, paategnet og med een Traad udtrukket til Hulsømmene: 7 Kr. 85 Øre. Garn: 1 Kr. 10 Øre.

61—1180: *Den svenske Dug af fintvævet Lærred med hvidt Broderi.*

Løber til den moderne Kommode.

Denne Løber er af beigefarvet Etamine, broderet med Korssting, der udføres med Amagergarn (3 Traade) i to Farver. Den afbildede Model er broderet med mørkebrunt og grønt, men Farverne maa naturligvis rette sig efter Kommodens. — Løberen maaler i færdig Stand 80×35 cm. Den koster, paabegyndt og med Tillæg af Garn: 2 Kr. 80 Øre.

116—945: *Kniplingslysedugen, strikket af glansfuld Silke.*

Strikket „Knipling."

Det er atter en af de berømte strikkede, men kniplingsfine Lyseduge, vi her præsenterer vore Læserinder. Den er strikket af den glansfulde Cordonnet-Silke, som kan faas i en meget smuk gylden Farve eller drap, graa, bronze, sandfarvet, terracotta, beige og hvid. Lysedugen maaler 66 cm. i Diameter.

Silken koster 2 Kr. 90 Øre, og der medfølger en udførlig Forklaring til Strikningen. Fem Celluloidpinde samt en Rundpind koster 1 Kr. — — —

Bestillinger kan indsendes til „Hjemmet"s Haandarbejdsafdeling, Gutenberghus, Vognmagergade 10, København K.

Beløbet kan indbetales paa vor Post-Girokonto Nr. 941. Porto maa medsendes, 40 Ø. for en Pakke og 25 Ø. for et Brev.

Gennem Ilden.

Fortsat fra Side 25.

Men med eet følte hun sig ganske overvældet af Træthed og rejste sig.

„Det var rigtig dejlig Aftensmad," sagde hun. „Men det er mig simpelt hen umuligt at holde mig vaagen længere. Jeg maa i Seng hurtigst muligt."

Hun rakte Haanden ud mod Sherwart til Godnat. Hun havde aldrig før frivillig rakt ham Haanden, men hun vilde gerne derved tilkendegive, at hun ikke bar noget Nag til ham.

Det lod imidlertid til, at han misforstod hendes virkelige Mening, eller ogsaa var hans Tanker andet Steds, for han lod, som om han ikke saa' hendes fremstrakte Haand, og vendte sig mod Kaminen og gav sig til at pirre ved et Brændestykke med Foden.

Jennifer blev lidt forlegen ved hans afvisende Holdning, som hun slet ikke kunde begribe, hun sagde imidlertid ingenting, men gik hurtigt ud i Forstuen, op ad Trappen og videre til sit Værelse.

Der var hverken Gas eller elektrisk Lys, og Værelset var bælgmørkt. Hun famlede sig Vej hen til Natbordet, hvor hun huskede, at hun havde set en Æske Tændstikker ligge. Hun fandt den ogsaa og rev en af dem. Hun skulde lige til at tænde Lysene paa Kaminhylden, da hun gjorde en Opdagelse, der fik hende til at standse. Dèr — paa Puffen for Enden af Sengen — stod Sherwarts Haandkuffert.

Hun stod og stirrede ganske dumt paa den, indtil Tændstikken brændte ind til hendes Fingerspidser og fik hende til at vaagne op. Hun rev en ny Tændstik og fik med rystende Haand Lysene tændt.

Hvad skulde dette betyde?

Det var naturligvis en Fejltagelse fra Krofolkenes Side. Der var ingen anden Forklaring mulig.

Hun tog uden videre Haandkufferten og stillede den ud i Gangen, saa vendte hun tilbage til Værelset, lukkede Døren og vilde laase den.

Men der var ingen Nøgle.

Det gjorde Situationen endnu mere indviklet. Hvis Sherwart havde faaet den Besked, at hans Værelse var Nummer 17, vilde han selvfølgelig om lidt komme derop og gaa lige ind, naar Døren ikke var laaset.

Der maatte gøres noget. Det selvfølgeligste vilde være at ringe og gøre opmærksom paa Fejltagelsen, men Klokke var der jo ingen af, og Jennifer besluttede saa selv at gaa ned og faa fat i Portier'en og forklare ham Sagen.

Der var ikke et Menneske i Forstuen, og der lod heller ikke til at være nogen andet Steds.

Hun gik over til det lille Portier-Aflukke. Døren var lukket og laaset, men gennem Glasset kunde hun se Tavlen med Gæsternes Navne.

Der var Lys nok i Forstuen til, at hun kunde se at læse, hvad der stod, og hun kom pludselig til at ryste over hele Kroppen.

Ud for Værelse Nr. 17 stod der:

Hr. og Fru Sherwart Tracey.

Og Skriften var Sherwarts.

XXIX.

Bryllupsrejse.

Det var altsaa ingen Fejltagelse.

De to Haandkufferter var bragt op paa Værelse Nr. 17 efter Sherwarts Ordre.

Ude af sig selv af Forbitrelse stødte Jennifer Døren op til Skænkestuen. Der var taget af Aftensbordet, men Sherwart sad der endnu og varmede sig ved Kaminen. Ved Siden af ham stod en Flaske Whisky, Glas og en Sifon Sodavand.

Jennifer lukkede Døren efter sig og lænede sig imod den. Hun gjorde sig Umage for at tale ganske roligt og sagde:

„Hvorfor er Deres Haandkuffert stillet op paa mit Værelse?"

Sherwart blev siddende et Øjeblik, som om han betænkte sig. Saa rejste han sig.

„Fordi det er nogle Idioter her," sagde han. „Jeg gav dem Besked om, at den skulde stilles ind paa *mit.*"

(Fortsættes i næste Nr.)

Hurtig Hjælp ved Forgiftning.

Af Sigrid Soffen.

Forgiftningstilfælde forekommer langt hyppigere, end man egentlig tænker. De færreste er virkeligt store og livsfarlige, men tilstrækkeligt ubehagelige er de mindre Tilfælde. Hvad enten det nu drejer sig om Minutter, hvor det gælder Liv og Død, eller det er et let, dagligdags Tilfælde, vil der altid være noget, man kan og bør foretage sig, før Lægen kan naa at tage Behandlingen i Haand.

Først: Hvad er Aarsagen til Forgiftningen? Man maa hurtigt danne sig et Skøn over, hvilken Gift der er Tale om, da de forskellige Slags Gifte fordrer forskellig Modgift. Alkohol er for det meste ikke godt i Forgiftningstilfælde.

I de allerfleste Tilfælde vil det være af stor Betydning at faa Maven tømt. Man prøver paa at fremkalde Brækning ved at jage en Finger i Halsen paa den syge eller ved at irritere Halsen med en Fjer, eller hvad man ellers har ved Haanden. Naar den første Brækning er overstaaet, skal man helst tvinge Patienten til at drikke saa meget, som det er muligt, af lunkent Mælk — eller lunkent Vand, som man har tilsat lidt smeltet Smør eller lidt Sæbe. Jo mere man kan faa i Patienten, des bedre bliver Maveudskylningen, og jo nemmere kan næste Brækning fremkaldes.

Derefter giver man Patienten Modgiften. Er Patienten kold og stærkt medtaget, ruller man ham ind i varme Tæpper giver ham Varmedunke eller stiller varme Kedler, pakket ind i Sjaler eller lignende, omkring ham, gnider Hænder, Arme og Ben godt og stimulerer ham eventuelt med stærk sort Kaffe eller Kamferdraaber. Synes Aandedrættet at standse, maa man give kunstigt Aandedræt.

Her skal nævnes nogle af de almindeligste Forgiftninger og deres Modgifte: *Spanskgrønt* (Kobbervitriol), herfor gives Mælk, Æggehvider, Magnesia. *Arsenik, Kreaturvask* og *Rottekrudt:* efter at Brækning er fremkaldt, gives *koldt* Vand, og der sendes Ilbud paa Apoteket efter Arsenikmodgift.

For *Syrer* af enhver Art — Saltsyre, Eddikesyre etc. — gives Vaskesoda, knuste Æggeskaller, Kridt, ja, man kan endog anvende Murkalk, alt sammen knust og udrørt i Vand.

For *Salmiakspiritus, Natronlud, Soda, Kalilud* og *Hjortetaksalt* gives for hver Spiseskefuld Gift, Patienten har faaet, ti Spiseskefulde Citronsaft eller Eddike. For *Blaasyre* gives, efter at Brækning er fremkaldt — det er meget vigtigt, at der fremkaldes gentagne Brækninger — kunstigt Aandedræt og manganoversurt Kali.

Har et Barn faaet fat i en Æske *Antifebrinpulvere* og spist af dem, er det vigtigt, at det *ikke* stimuleres med Alkohol — der er ingen egentlig Modgift, send hurtigst Bud efter Lægen. Har et Barn drukket *Jod,* er det godt med Stivelsesklister, Kartoffelmelsklister, Æggehvider og Brød. For *Kinin-, Kokain, Stryknin-* og *Tobakssovs-Forgiftninger* bruges stærkt Teafkog; man lader hertil en god Portion Teblade — ca. en Barneskefuld til en stor Kop Te — koge stærkt i 5 Minutter, hvorved Garvesyren trækkes ud af det. *Skarntydeforgiftning* modvirkes med lignende Teafkog, man kommer tillige tvekulsur Natron i Teafkoget. For Forgiftninger, foraarsaget af *Guldregn* og *Bulmeurt, Kartoffelæbler* og *giftige Svampe* gives ligeledes Teafkog eller Garvesyre.

Ved *Morfin-* eller *Opiumsforgiftninger* gives stærk Kaffe, og man spadserer med Patienten og passer paa, at han ikke falder i Søvn.

For *Petroleum* findes ingen egentlig Modgift. Men det er vigtigt straks at fremkalde heftige Brækninger, hvorefter man giver et kraftigt Afføringsmiddel. Akkurat ligesaadan forholder man sig over for *Kødforgiftninger.*

For *giftige Dampe* — Kulilte etc. — findes ikke noget egentligt Middel, her er det frisk Luft og kunstigt Aandedræt, man maa gribe til.

Hvad skal vi have til Middag?

Ved Fru Ida Spies.

(4 Personer).

Søndag: Ostehjul, grøn Salat. Stegt Rødspætte, Agurkesalat, ny Kartofler. Jordbær.
Mandag: Byggrød, Tykmælk. Tomatbøf, bagte Kartofler.
Tirsdag: Farseret Blomkaal, Agurkesalat, smeltet Smør. Frugtsuppe.
Onsdag: Italiensk Bønneret. Frisk Frugt.
Torsdag: Blomkaalskarbonade, Spinat. Oplagt Mælk, Fløde.
Fredag: Tomatsuppe, Ris. Stegt Sild, grønne Ærter, Kartofler.
Lørdag: Blomkaalsgratin, smeltet Smør. Ristoppe, Rysteribs.

Ostehjul.

2 Skiver Sandwichesbrød, ¼ Camembertost, 1 Teskf. Smør, 6 papirtynde Skiver Bacon, 6 Salatblade. — Af et firkantet Franskbrød skæres to tynde lange Skiver; Osten befries for Skorpen og røres blød med Smørret, det smøres paa Brødskiverne, der rulles tæt sammen som en almindelig sød Roulade. En Skive tilpasset Bacon svøbes om og fæstes fast med et Par tilspidsede Tændstikker. Hjulene afskæres i 5 cm's Tykkelse. Bages ved god Varme, til Baconen er sprød, uden at Smørret flyder ud. Et Hjul lægges paa et Salatblad; hvis man ikke er bange for, at Retten skal blive for fed, kan der sættes en Mayonnaisetop ved Siden af Hjulet.

Farseret Blomkaal.

1 mellemstort fast Blomkaalshoved, 350 g Kødfars, ½ Æggehvide, 1 lille revet Løg. — Blomkaalen koges halvmør i letsaltet kogende Vand; naar den er afkølet, pilles den fra hinanden i ikke for smaa Buketter. Kødfarsen røres op med Æggehvide og Løg. Af aabent Ostelærred klippes 12 Firkanter paa 12 cm. De trykkes op i kogende Vand, paa hver Firkant lægges 1 Dessertskf. Fars; et Stykke Blomkaal trykkes med Hovedet nedad i Farsen, de fire Hjørner af Tøjet samles og bindes om. De koger sagte 15 Minutter i letsaltet Vand og tages op paa Sigten, Tøjet fjernes, og de lægges paa et Fad, drysses med hakket Persille og hældes over med smeltet Smør. Agurkesalat serveres til.

Italiensk Bønneret.

250 g hvide Bønner, 2 Spskf. Margarine, 6 Tomater, 3 store Løg, Salt, Peber, 2 Bouillonterninger. — Bønnerne skylles rene i koldt Vand og sættes 2 Døgn i Blød i koldt Vand; de sættes over Ilden i det samme Vand. Tomaterne skoldes, flaas og skæres i mindre Stykker. Løgene pilles og udskives tyndt. Det hele blandes sammen og smaakoger, til Bønnerne med Lethed moser ud. Bouillonterningerne, Salt og Peber tilsættes. Smaa brunede Kartofler og grøn Salat tilsmagt med Citronsaft og Sukker serveres til.

Blomkaalskarbonade.

1 mellemstort Blomkaalshoved, ½ gammelt Franskbrød, 1 Æg, 1 Spskf. Smør, 4 kogte Kartofler, Salt, Peber, revet Muskat, Rasp, Margarine. — Franskbrødskrummen rives; Blomkaalen koges og gnides igennem Dørslaget; Kartoflerne moses. Blomkaal, Kartofler og det revne Brød blandes godt sammen. Æggeblomme, koldt Smør og Krydderier tilsættes. Dejgen formes til smaa Karbonader, der dyppes i pisket Æggehvide og vendes i Rasp, de brunes paa Panden i Margarine.

Oplagt Mælk.

2 l fed Mælk hældes i en opvarmet Gryde og sættes, hvor den hurtigt kan blive sur; naar den er blevet det, tager man et Ostelæde, vrider det op i kogende Vand og spænder det ud over sin Sigte. Mælken skives op paa Klædet med en Hulske i saa store Flager som muligt; Vallen skal nu løbe af, til Mælken er en fast Masse, der kan vendes paa et Fad. Den serveres iskold med iskold tyk Fløde til.

Paa Opfordring.

Mandelforme med Frugtmos.

50 g Melis, 100 g Margarine, 150 g Bagemel, 25 søde og 5 bitre Mandler. Margarine og Melis røres 20 Minutter. Mandlerne smuttes og rives paa Mandelmaskinen, de blandes med Melet; det hele æltes sammen. Dejgen hviler 1 Time, inden den udtrilles i en halv cm's Tykkelse. Smaa Linseforme pensles med Olie og stikkes ind under. Dejgen bages som omtalt i forrige Nr. Kagerne gemmes i Blikforme og fyldes ved Serveringen med frisk Frugtmos og Flødeskum.

Sommer-Forfriskninger.

Naar man inviterer Gæster om Sommeren, er det ofte lidt vanskeligt at finde paa, hvad man skal servere. Det er for varmt til store Anretninger. Derimod gaar Isserveringer aldrig af Mode, og intet er saa velkomment som denne delikate Dessert. Da mange unge Husmødre er bange for selv at fryse Is til deres Gæster, giver vi her nogle klare Anvisninger.

Vandis er sødet Frugtsaft tilsat Vand og frosset.
Frappé er Vandis frosset til Grødis. I Frysningen bruges lige Dele Is og Salt. (1 Spskf. knust Is til 1 Spskf. Salt.)
Punch er Vandis tilsat Spiritus og Krydderier.
Sorbet er frossen Punch, men Navnet bruges ogsaa om Vandis, hvori forskellige Frugter er blandet sammen.
Almindelig Is-Crème er Crème uden Flødeskum.
Parfait er tilberedt af Æggeblommer og Flødeskum. Til Frysningen bruges 2 Spskf. knust Is til 1 Spskf. Salt, og den staar i tre Timer.

Frysningen.

Har man rigeligt knust Is og Salt, tager Frysning hverken megen Tid eller meget Arbejde. Man knuser Isen fint ved at lægge Blokken i en Sæk og slaa den i Stykker med Bagsiden af en Økse. Frysebøssen med Isblandingen, der skal fryses, stilles ned i en Spand, som dækkes til. Der bruges 3 Spskf. Is til 1 Spskf. Salt, og dette kommes skiftevis paa, indtil Is og Salt naar op til den tæt tillukkede Frysebøsses Kant. Disse Maal giver den bedste Vandis eller almindelige Is-Crème, medens man bruger lige Dele Salt og Is, naar man fryser Frappé. Da Blandingen udvider sig under Frysningen, maa Bøssen kun fyldes ¾. Den drejes langsomt og roligt. Naar Indholdet er blevet til Grødis, maa man gerne dreje hurtigere, ligesom nyt Salt og Is kan tilsættes, hvis det er nødvendigt, men det salte Vand maa ikke hældes bort, før Isen er færdig, medmindre der er Fare for, at det trænger ind i Bøssen. Naar Frysningen er tilendebragt, hælder man Vandet bort og pakker Iscrèmen godt sammen. Man fylder Is og Salt udenom i Forholdet 4 Spskf. Is til 1 Del Salt. Aviser lægges over. Naar Isen skal serveres, tager man Bøssen op, aftørrer den omhyggeligt og stiller den i en Spand koldt Vand. Den staar et Minut, hvorefter Laaget tages af, og Blandingen vendes ud.

Citron-Is.

4 Kopper Vand, 2 Kopper Melis, ¾ Kop Citronsaft. — Sirup tilberedes af Melis og Vand, der koges fem Minutter. Citronsaft tilsættes. Det afkøles, sigtes og fryses efter Anvisningen for Vandis. Al Frugtsaft kan benyttes.

Ananas-Frappé.

2 Kopper Vand, 1 Kop Melis, Saft af tre Citroner, 2 Kopper koldt Vand, 1 lille Daase Ananas. — Sirup koges af Melis og Vand. Ananassaft og Citronsaft tilsættes. Det afkøles, sies, tilsættes det kolde Vand og fryses til Grødis, idet man bruger lige Dele Is og Salt — 1 Spskf. Salt til 1 Spskf. knust Is. Bruges der frisk Frugt i Stedet for Ananas, maa der tilsættes mere Melis.

Kardinal-Punch.

4 Kopper Vand, 2 Kopper Melis, $^2/_3$ Kop Appelsinsaft, $^1/_3$ Kop Citronsaft, ¼ Kop Teekstrakt, ½ Kop hed Vin. — Sukker og Vand koges til Sirup, Frugtsaft og Te tilsættes. Det fryses til Grødis. Den hede Vin tilsættes, og Frysningen fortsættes.

Ananas-Sorbet.

2 Kopper Vand, 2 Kopper Melis, 1 Daase Ananas, $1^1/_3$ Kop Appelsinsaft, ½ Kop Citronsaft, 1 l Apollinaris. — Ananas-Sorbet tilberedes som Ananas-Frappé.

Chokolade-Is-Crème.

1 l sød Mælk, 1 Kop Melis, lidt Salt, 100 g usødet Chokolade, $^2/_3$ Kop varmt Vand, 1 Spskf. Vanille. — Chokoladen smeltes over Damp, opløses i det varme Vand og tilsættes Mælken. Melis, Salt og Vanille kommes i. Det fryses.

Talleyrand.

Fortsat fra Side 7.

Hun skyndte sig hjem til Talleyrand, der havde faaet et Døgn til at bestemme sig; hun græd og tiggede — og vandt.

Lige saa smuk Ministerens Hustru var, lige saa beskæmmende var hendes Mangel paa Dannelse. Da Talleyrand en Dag havde inviteret den berømte Kunstkender Denon til Middag, sagde han til sin Frue, at hun burde lade nogle Ord falde, som viste, at hun havde læst noget af ham, og at der stod en Bog dèr og dèr i Biblioteket. Hun gik op for at søge Bogen, men forvekslede Denon med Defoe og gav sig til at læse Robinson. Ved Middagen rettede Madame i Overensstemmelse dermed det ene Spørgsmaal efter det andet til Denon angaaende hans Skibbrud og den øde Ø, hvor han havde levet, og hun spurgte deltagende, hvorledes det var gaaet Fredag. Hun nærede ikke den mindste Tvivl om, at det var Robinson Crusoe, hun havde til Bords.

Da Ministeren præsenterede sin Hustru ved Hoffet, udtalte Bonaparte Haabet om, at hendes Opførsel for Fremtiden vilde svare til hendes Rang. Hun stod maalløs over for en saadan Grovhed. Men Talleyrand fattede sig hurtigt. Med kold, men høflig Ondskabsfuldhed bemærkede han: „Madame de Talleyrand vil i eet og alt bestræbe sig for at følge Madame Joséphines Mønster."

Det blev Talleyrands Opgave at afbalancere Napoleon, at spille Rævens Rolle ved Siden af Løven. Hans Evner som Hofmand, hans konservative Ideer, korrekte Sprog og høflige Indberetninger var paaskønnede overalt i Ambassaderne, ikke mindst i Modsætning til Napoleons bydende, usmidige Optræden. Han opnaaede da ogsaa fra Kejserens Side megen Anerkendelse, han blev udnævnt til Overkammerherre og Fyrste af Benevent.

Men Modsætningen mellem de to Mænd blev tydeligere for hvert Aar, der gik. Napoleon tænkte kun i Regimenter, og det gik Talleyrand, som det gik Politiministeren Fouché — Kejserens Krigslidenskab bragte dem til at gyse. De to Ministre, der ellers hadede hinanden, gjorde til sidst fælles Sag. Mens Napoleon kæmpede i Spanien, levede Paris i en Rus af Fester. En Decemberaften skinnede der Tusinder af Lys i Talleyrands Bolig i Rue Saint-Florentin, og et udsøgt Selskab dansede til Musikkens Toner.

Pludselig giver man sig til at hviske rundt i Krogene. Dansen ophører. En Mand er traadt ind i Salen, den, man sidst havde ventet, Fouché, som man véd Talleyrand afskyr, og som aldrig før havde sat sin Fod i Huset. Værten halter sin Gæst i Møde, hilser hjerteligt paa ham og fører ham ind i et Sideværelse, hvor de til alles Forbavselse sidder længe og taler fortroligt sammen. Næste Morgen er denne Samtale Dagens Sensation, og man er klar over, at Venskab mellem de to sammensvorne maa betyde Modstand mod deres Herre, Napoleon. Øjeblikkelig sender Familien Bonaparte en Ilkurér til Spanien, og faa Dage efter er Kejseren i sin Hovedstad.

Fouché faar sig en Overhaling for lukkede Døre; men Talleyrand gaar det værre. I Hoffets Nærværelse udtaler Napoleon sin Misfornøjelse med ham. Fyrsten af Benevent, der skødesløst støtter sig til Marmorkaminen, lader som intet. Da bliver Kejseren ude af sig selv og overfuser ham i de groveste Udtryk, kalder ham Tyv, Forræder, en Mand, der vilde sælge sin egen Fader for Guld. Tilhørerne bliver stive; Napoleon gør en aabenbar daarlig Figur. Talleyrand er saa tykhudet som nogen Sinde. Da Uvejret er forbi, hinker han tavs over Parketgulvet, og først da han er ude i Forværelset, bemærker han let henkastet til Tjeneren, der lægger Kappen om hans Skuldre: „Skade, at saa stor en Mand har saa lidt Opdragelse."

Samme Aften var han afsat fra sin Værdighed som Overkammerherre og trak sig tilbage til sit Gods, Valençay. Som Udenrigsminister var han allerede gaaet af efter Freden i Tilsit. Men Ræven

oplevede Løvens Fald. Om Felttoget til Rusland erklærede Talleyrand, at det var „Begyndelsen til Enden“, og da Napoleon efter Slaget ved Leipzig paakaldte hans diplomatiske Bistand, raadede han til Fred. Kejseren fulgte ikke Raadet. Talleyrand tilskyndede saa de fjendtlige Fyrster til at rykke mod Paris, og Huset i Rue Saint-Florentin blev i de følgende Maaneder det Sted, hvor Genindsættelsen af Bourbonerne forberedtes. Han overtalte personlig Zar Alexander af Rusland til at antage sig Ludvig den Attendes Sag, ligesom det væsentlig skyldtes ham, at den første Paris-Fred blev mild for Frankrig. Han overtog atter Udenrigsministeriet og drog til Wien i 1814 for at gøre sit diplomatiske Mesterstykke.

Wienerkongressen! Deltagerne strømmede til fra hele Europa. To Kejsere, fire Konger, to Kejserinder og en Dronning dannede med mange mindre Fyrster Midtpunktet for Festerne. Thi det var fuldt saa meget Diner'er, Soiréer og Baller, der optog Sindene, som det var Forhandlinger. Men forhandlet blev der da endelig ogsaa. Talleyrand ankom en Del senere end de øvrige Diplomater, der allerede havde haft Lejlighed til at træffe forskellige Aftaler indbyrdes. Han var ledsaget af sin smukke Niece, Hertuginden af Dino, og da han tog ind i Fyrst Kaunitz' Palæ, gjorde den smukke unge Dame Honnør i Stedet for Hustruen, som han havde tvunget til at forlade Hjemmet. Hertuginden var naturligvis ikke den eneste, Fyrsten af Benevent havde med; Ambassaden omfattede et stort Personale. Det gjaldt for Talleyrands Vedkommende ingen Fornøjelsestur; hans Opgave var med al Kraft at tage sig af de franske Anliggender, som Napoleons Erobringspolitik havde bragt i saa sørgelig en Forfatning.

De øvrige Diplomater følte sig alt andet end venlig stemt ved Synet af den tresaarige Mand med det lille, mærkelige Hoved under et stort, pudret Haar og iført sin violette Dragt med Stjerne paa Brystet, sorte Silkestrømper og rødhælede Spændesko. Man syntes nærmest, at det besejrede Lands Repræsentant var overflødig ved Kongressen; han blev ikke indbudt til Aabningsmødet, han skulde isoleres, holdes ude. Men Talleyrand lod sig ikke stille i Skammekrogen. Han sluttede i al Stilhed Forbund med nogle af de mindre Staters Repræsentanter, som følte sig tilsidesat. Over for de allierede Magters Krav om, at de alene skulde foretage Delingen af det fra Frankrig tagne Bytte, hævdede han med højtidelig Alvor, at de Spørgsmaal, der skulde afgøres, ikke gjaldt enkelte Magter, men hele Europas Vel. Og endelig gav den indbyrdes Skinsyge ham Chancer, som han ikke lod ubenyttet. England følte sig ubehagelig berørt af de russiske Planer, Østrig foruroligedes af den preussiske Appetit. Talleyrand kunde atter løfte Hovedet; efter faa Maaneders Forløb var han Kongressens mest indflydelsesrige Personlighed.

Pludselig skete der noget ganske uventet. Det var en tidlig Morgen. Hertuginden af Dino talte muntert om sit næste Selskab, og Talleyrand var endnu ikke staaet op, da Posten bragte et Brev fra Metternich, den østrigske Minister. Idet Fyrsten af Benevent strakte Haanden ud, bemærkede han let henkastet:

„Formodentlig en Meddelelse om det næste Kongresmøde?“

Brevets Indhold var af en helt anden Art.

„Bonaparte har forladt Øen Elba!“ udbrød Hertuginden. „Aa, Onkel, hvad skal der saa blive af mit næste Selskab?“

„Det skal nok finde Sted,“ svarede Talleyrand med sin urokkelige Ro.

Selskabet fandt ogsaa Sted. Men Budskabet om Napoleons Tilbagevenden og Ludvig den Attendes Flugt fra Frankrig optog naturligvis alles Sind. Hvad skulde der under disse Omstændigheder blive af Kongressen? Gang paa Gang havde den været ved at opløses, og Talleyrand havde nedbøjet forladt de endeløse Møder. Men netop nu gjaldt det om at sætte Pres paa. En Martsdag var der endelig opnaaet Grundlag for en Løsning. Endnu om

Morgenen tvivlede Talleyrand dog om et Resultat, og Omgivelserne var opfyldt af Uro. Da han stod i Begreb med at begive sig hen til Metternich, sagde han til sine Medhjælpere i Ambassaden:

„Vent paa mig her! For ikke at gøre Ventetiden et Øjeblik længere end nødvendigt, skal jeg, hvis jeg har sejret, fra Vinduet i min Vogn vise Dem den Traktat, af hvilken Europas og Frankrigs Skæbne afhænger."

Da Fyrstens Vogn kort efter vendte tilbage, vinkede han med Traktaten i Haanden.

Og Fyrsten af Benevent afventede nu roligt Waterloo.

Nogen stor Taknemmelighed fra Ludvig den Attendes Side faldt ikke i Talleyrands Lod, da han efter et Kurophold tog hjem for at give Hans Majestæt nærmere Underretning om de opnaaede Resultater. Kongen bad ham køligt om at opsætte det og meddelte ham i høflige Vendinger, at han i Øjeblikket ikke mere havde Brug for ham. Talleyrand kunde ikke være i Tvivl om Meningen, men for at være helt paa det rene tilføjede han:

„Jeg vil gerne bede Deres Majestæt om en Naadesbevisning, nemlig om Tilladelse til at vende tilbage til Karlsbad, da Vandet dèr er nødvendigt for mit Helbred."

„Det tillader jeg Dem med Fornøjelse," svarede Monarken lettet. „Ja, Vandet dèr er fortræffeligt. Paa Gensyn, Hr. Talleyrand."

Der var intet andet for. Ministeren maatte indgive sin Afskedsbegæring; og Forholdet til Bourbonerne blev aldrig godt.

Ludvig den Attende kunde ikke bestride den overlegne Dygtighed, Talleyrand havde udfoldet for at føre ham tilbage paa Tronen.

„Jeg beundrer," sagde han til Fyrsten, „den Indflydelse, De har haft paa alt, hvad der er sket i Frankrig. Hvorledes har De baaret Dem ad med først at bekæmpe Direktoriet og senere Bonapartes uhyre Magt?"

„Deres Majestæt," svarede Talleyrand, „jeg har virkelig slet ikke gjort noget derfor; men jeg besidder nu engang den uforklarlige Egenskab, at jeg bringer Ulykke over de Regeringer, der tilsidesætter mig."

Saa behændigt formet Bemærkningen end var, forblev den uden Virkning. Ludvig lod sig ikke skræmme, og at Talleyrand var i Unaade, vakte stor Tilfredshed ved Hoffet. „Naa, Deres Højhed," sagde Hertugen af Fitz-James til Kongens Broder, „den hæslige Haltefanden er nok kommet net op at køre!" Grev Maubreuil gav ham en Ørefigen, fordi han skulde have været medskyldig i, at Napoleon i 1804 lod den unge Hertug af Enghien henrette, hvilken Beskyldning var ganske ugrundet, da Talleyrand netop havde fraraadet denne ukloge Handling.

Ved Karl X's Tronbestigelse trak Talleyrand sig tilbage til Valençay; Gang paa Gang havde han i sine Taler paavist, hvad Censurens Skærpelse vilde føre til. Kort før Julirevolutionens Udbrud i 1830 skrev han til en Veninde: *Det afgørende Øjeblik nærmer sig; jeg ser hverken Kompas eller Styrmand, og intet formaar at hindre et Skibbrud.* Da Revolutionen havde varet i tre Dage, kaldte han paa sin Sekretær, Colmache, og befalede ham:

„Tag til Neuilly; gør alt for at skaffe Dem Audiens hos Madame Adélaïde. Bring hende denne Skrivelse, og naar hun har læst den, saa forvis Dem om, at hun brænder den, eller ogsaa bringer De mig den tilbage."

Skrivelsen til Madame Adélaïde, der var en Søster til Louis Philippe, Hertug af Orleans, indeholdt kun de Ord: *De kan have Tillid til Overbringeren; han er min Sekretær!* Men mundtlig havde han forklaret Colmache: „Naar Madame har læst Billetten, saa gør De hende opmærksom paa, at der ikke er et eneste Øjeblik at spilde. Hertugen af Orléans maa være her i Morgen. Han maa ikke tage anden Titel end Rigsforstander. Resten kommer af sig selv." Og det gik atter, som han havde forudset.

„Aa, den gode Fyrste," udbrød Madame Adé-

laide, da hun havde læst Billetten. „Jeg vidste jo nok, at han ikke vilde glemme os."

Nogle Dage efter var Hertugen af Orléans Rigsforstander, og nogle Uger efter de Franskes Konge.

Som Ambassadør i London oplevede den gamle Talleyrand sin sidste Glanstid; i Løbet af de fire Aar, han virkede dèr, sikrede han det gode Forhold mellem England og Frankrig og fik det belgiske Spørgsmaal fredelig ordnet. Da han vendte hjem, var det for definitivt at trække sig tilbage; Sygdom nødte ham til at tage varigt Ophold paa Valençay. Kun een Gang endnu traadte Talleyrand offentlig frem. Det var, da han i Akademiet holdt Mindetalen over sin afdøde Ven, Diplomaten Reinhard. Hans Skildring af, hvorledes en Udenrigsminister rettelig bør være, var Oldingens Farvel til sin politiske Løbebane. Man tillagde ham almindeligvis den Sætning, at Talen er givet Menneskene, for at de kan skjule deres Tanker. Men i sin Mindetale fremhævede han blandt de Egenskaber, der er nødvendige for Udenrigsministeren, ganske særligt — *Ærlighed*. Han vedblev til det sidste at være den fuldendte Diplomat.

Chr. Kirchhoff-Larsen.

En Lektion.

Fortsat fra Side 17.

Den viste en ung Pige, som laa paa en Divan med de nøgne Fødder hvilende paa en Pude. Og paa den ene af de smaa nydelige Fødder var der, paa Lilletaaen, en lille rund Gevækst, som havde en mistænkelig Lighed med en Ligtorn.

Den unge Piges Øjne afspejlede Alverdens Sorg og Kval, og under Billedet stod der: *Aah, mine stakkels Fødder!* Og neden under det: *Hvorfor bruger hun ikke Cartwright's Ligtorneplaster?*

Billedet var signeret *Mark Andrews*, og Sally konstaterede ved første Blik, at den ulykkelige unge Pige var Marianne.

I det samme ringede Telefonen. Sally smed Bladet fra sig og løb derhen. Det var en af Veninderne, Madge.

„Er det dig, Sally?" hvinede hun. „Har du set *Macks Magasin?* Har du set hende — det er Marianne — Marianne — med Ligtorn! Har du kendt Mage! Nu skal vi da spørge hende, hvordan hendes stakkels Fødder har det! Aah, du, det er det mest vanvittig grinagtige, jeg har oplevet!"

Sally vendte tilbage til Morgenkaffen, men før hun var færdig med den, havde tre andre Veninder ringet op angaaende Billedet. Der var ikke Tvivl om det — Marianne var blevet uhjælpeligt til Grin for hele Rippingale.

Lidt efter ringede det paa Døren. Det var Stanley Horton med et Nummer af *Macks Magasin.*

„Godmorgen, Sally," sagde han. „Er Mark hjemme?"

„Nej, han tog ind til Byen i Gaar," forklarede Sally. „Men jeg venter ham tilbage hvert Øjeblik."

„Saa sætter jeg mig ned og venter, hvis du ikke har noget imod det?"

Sally var ikke i Tvivl om, at Stanley kom i Anledning af Billedet, men førend hun kunde faa tænkt paa, hvad hun skulde sige, blev der kimet paa, og Marianne kom stormende ind som en Cyklon.

„Sally!" gispede hun. „Hvor er Mark? Han skal komme til at gøre mig en offentlig Undskyldning. Jeg er til Grin for hele Byen. Aah, havde jeg vidst ......"

Hun brød pludselig af. Stanley Horton havde rejst sig og tog hende fast om Skuldrene.

„Det har du ærligt og redeligt fortjent, Marianne," sagde han og ruskede hende lidt for at give sine Ord Eftertryk. „Du har længe samlet sammen til den Lektion. Men hør nu, synes du ikke, at du nu skulde holde op med at gøre Fortræd mellem andre og se at blive lidt fornuftig? Jeg

skal sørge for, at du ikke bliver til Latter mere, hvis du lover mig at opføre dig ordentligt. Jeg har friet til dig før, husker du maaske, men nu foreslaar jeg dig, at vi to gør Alvor af det og bestiller Bryllup snarest muligt. Som min Kone er du garderet imod Folks skadefro Latter."

Marianne baade græd og lo. Saa sagde hun: „Ja, ja, Stanley, lad os bare prøve."

Sally maatte skynde sig ud af Stuen, førend de begyndte at kysse hinanden. Da hun kom ud i Køkkenet, stod Mark dèr. Han var kommet ind ad Køkkendøren.

„Mark!" udbrød hun.

„Goddag, Sally. Jeg er lige kommet tilbage, som du ser. Er du glad for at se mig igen?"

„Ja, Mark — men den Annonce i Magasinet i Dag — aah, Mark, hvor kunde du gøre det?"

„Nej, hør nu, Sally," sagde han spagfærdigt, „har du ikke selv engang sagt, at Marianne kunde trænge til en ordentlig Lektion, saa at hun lærte at holde sig fra andres Mænd? Det er det, jeg har forsøgt."

„Men hvorfor har du ikke sagt et Ord om det til mig?"

Mark tog hende om Kinderne.

„Fordi jeg véd, lille Sally, at til Trods for alt, hvad du har imod Marianne, saa vilde dit lille fromme Hjerte ikke have givet dig Rist eller Ro, før du havde hvisket et advarende Ord til hende, og saa havde hele Historien været ødelagt. Desuden vidste jeg jo, at du stolede paa mig, Sally."

Sally var i sit stille Sind glad for, at hun ikke havde plaget Mark med den Uro, der trods alt havde pint hende i de sidste Uger.

„Er der overhovedet ingen, der har vidst noget, Mark?"

„Jo, een. Stanley Horton. Jeg betroede ham det den Aften, jeg fik Ideen, og han var enig med mig i, at Marianne vilde have godt af det. Men jeg er glad for, at det er overstaaet nu. Du aner ikke, hvor det har kedet mig at sidde og male det Dukkebarn og høre paa hendes Pjadder. Jeg haaber, at Stanley kan faa gjort et Fornuftsvæsen ud af hende."

Sally saa' paa ham et Øjeblik, saa lagde hun begge Arme om hans Hals, stod paa Tæerne og kyssede ham.

Svar paa Spørgsmaalene Side 14.

1. Gefionspringvandet ved Langelinie (der for kort Tid siden havde 25 Aarsdag).
2. Opium.
3. Hostie.
4. Monstrans.
5. Den østrigske Forbundskansler Dollfuss (hans Kælenavn i Hjemlandet).
6. Vand.
7. Nej, den er en Slusekanal og gaar gennem en Opdæmningssø med Ferskvand, Gatun.
8. Haren.
9. Jean de La Fontaine (1621—95).
10. Kinin.
11. Fylker.
12. Amerikaneren Dr. Rockwell (nylig død).
13. Ringkøbing Fjord.
14. Alfred Rosenberg.
15. William Gladstone (1809—98).

Mønster-Kupon Nr. 28 (11/7 33)

Husk, at hvert Mønster koster 20 Øre + Porto (indenbys 10 Øre, udenbys 15 Øre), naar denne Rekvisition benyttes, ellers 50 Øre + Porto. Ved skriftlige Ordrer medsendes Beløbet i Frimærker. Mønstrene haves kun paa Lager i et Aar.

Udbedes Mønster Nr. ....

Navn ....

....

Adresse ....

....

Indsendes til „Hjemmet"s Mønsterafdeling, Gutenberghus, København K.

HJEMMET'S
Smaa-Annoncer:

Vældegaard Husmoderskole, *Gentofte.* Program sendes. Statsunderstøttelse kan søges. Tlf. Gentofte 109.

Brugt Hindsberg Piano som nyt. Kan afdrages. — *Hindsberg. Kgl. Hof Pianofabr.*, Bredg. 34, Kbh.

Martha Sahl's Husholdningsskole, Helenevej 1 A, Kbh. V. Tlf. 12424, beg. Kursus Sept., Jan. og April. Elever opt. m/ og u/ Pens. Statsunderst. kan søges.

Blændende smuk Hud og Teint ved nem Hjemmebehandling. Oplysninger gratis mod Svarporto. *Laboratorium Fortuna (Afd. 2) Kbhvn. F.*

Fanny Fiehns Fødeklinik, „Tagesminde", Tlf. Gentofte 724, Fødselshjælp og 10 Døgns Barselspleje fra 115 Kr. Indmeldelse daglig fra 2—4.

Sund Slankhed.

Kvinden af i Dag har for stedse sagt Farvel til gammeldags skadelige Afmagringspiller. Hun bruger GRIX slankende Tabletter, der er garanteret uskadelige. Ingen Diæt. Ingen Træthed. GRIX faas overalt, eller direkte gennem *GRIX-Depotet*, Telf. Amager 8995. Pris pr. Glas Kr. 3.00.

1000 Kroner

værd, ja ubetalelig er "Den store Brev- og Formularbog", der indeholder 100 forskellige Anvisninger paa at skrive almindelige Breve, Lykønskningsbreve, Forretningsbreve, Kontrakter, Dokumenter, Regninger, Fuldmagter, Ansøgninger, Testamenter, Skøder, Klager, Breve og Andragender til Myndighederne, Begæringer om Skilsmisse, Alimentationsbidrag m. m. Franko mod 1 Kr. i Frimærker. Bogforlaget „Minerva", København V.

Fregner

forsvinder fuldstændig ved Brugen af „Svanehvid"

Bedste eksisterende Middel mod Fregner, giver samtidig en blændende hvid Teint og en vidunderlig blød og behagelig Hud. Bruges over hele Verden. Pris pr. Krukke Kr. 4,00 portofrit tilsendt. Skriv til *Einer Jensen*, Rudkøbing. Eneforhandler for Danmark.

Jag Rusten paa Flugt

med 3-i Een Olie.

Rust er umuligt paa Ting beskyttet af

3-i-Een Olie.

3-i-Een beskytter — forhindrer Rust.

Brug den til Kakkelovne, Ovne, Komfurer, Strygejern, Vandhaner, Cykler, Værktøj og alle rustbare Ting. Den holder dem smukke og glinsende og banlyser Rust.

3-i-Een Olie faas hos alle Sæbehuse, Urtekræmmere, Isenkræmmere, Installatører og Cyklehandlere Landet over.

Forlang gratis Prøve hos vore Forhdl.

Generalrepræsentant:
AAGE HAVEMANNS EFTF.
KJØBENHAVN
Aarhus Aalborg Haderslev Odense Nykøbing F.

3-i-Een Olie
fremstilles nu i England.

Salgsgaranti: Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage

2.68 Blaa, gule og grønne Poplinkjoler i Størrelse 40—42—44—46—48 sælges nu til nedsat Pris. Andre Steder 3.95, i F & F 2.68.

3.95 **Mønstret.** Størrelse 42—44—46 i garanteret ægte Cepea-Musselin i kønne, mønstrede Mellemfarver. —

3.95 **Ensfarvet** gule og grønne Poplinkjoler i Størrelse 40—42—44—46. Elegant Facon med Hulsøm og Broderi. **Ekstra nedsat.**

4.65 Alle Størrelser fra 42 til 50. Ekstra prima garanteret ægte Musselin i fine rolige Mønstre, en Kjole, der er mindst sine 8 Kr. værd, sælger F & F for kun 4.65.

Stærkt nedsatte Priser paa 1933-Sommerens Kjoler!

5.45 Elegant Trikolinekjole i Størrelse 40—42—44—46. Flotte **grønne, gule** og **blaa** Farver og en ganske eminent Pasform og Forarbejdning. **Aldeles enestaaende til Prisen.**

6.90 42—44—46—48. Elegant og fornem Kjole af Crepe Gemardine, det berømte Cepea-Stof, der er garanteret i alle Retninger — fine rolige Farver og en særlig billig Pris.

7.85 **Matting!!** Mellemsvært Stof, men yderst let, behageligt og porøst i gode Størrelser fra 42 til 48 i morsomme Farver: **rust, mellemblaa** og **grøn** og saa til ekstra nedsat Pris: kun 7.85 for en dyr Kjole.

Kun F & F er *saa* fordelagtig!

FIX & FÆRDIG
NØRREBROGADE 183
KØBENHAVN·L

UDEN UDBETALING

Harmonikaer, Banjoer, Mandoliner m. m.

Ved Køb af 3 originale Odeon-Plader (sidste nye Melodier) og 1 Æske Stifter for 12 Kr. kontant sælger vi Dem uden Udbetaling denne store smukke Rejse-Grammofon af fineste tyske Fabrikat for 128 Kr. paa Ratebetaling med 12 Kr. mdl. Afdrag. Saafremt Beløbet betales inden 4 Maaneder, beregnes Kontantprisen 115 Kr. Fineste engelsk Rejse-Grammofon faas paa samme Betingelser for 105 Kr. Kontantpris indenfor 4 Mdr. 94 Kr. Dersom Grammofonen ikke tilfredsstiller Dem, kan den returneres inden 8 Dage. Skriv i Dag med tydelig Adresse efter illustr. og franko Gratis-Katalog.

Herre - Sølvure, fineste Fabrikat, Ankerg., 15 St. fra 45 Kr. 3 Aars skriftlig Garanti.

VESTERBROS URLAGER
DANMARKS STØRSTE AFBETALINGSFORRETNING
Gasværksvej Nr. 19—21—23. Afd. 3. København V.

Vorslund Kjær's Recept — Depot A. Benzon

Indsend Navn og Adresse

og vedlæg denne Annonce. Vi sender Dem da omgaaende hvilket af nedenstaaende Ure, De ønsker. Hvis De ikke er tilfreds med Uret, kan det returneres. **Nr. 123. Herrelommeur,** Crommetal. Mod. cicelleret Urkasse. Mærke Helvetia, Ankerv., 15 St., 2 Aars Gar., 45 Kr. 5 Kr. pr. Md. **Nr. 179. Damearmbaandsur,** ægte Gulddouble. Lille elegant Luksusmodel. Ankerv. 15 St., 2 Aars Gar. 36 Kr. 4 Kr. pr. Maaned. **Nr. 346. Herrearmbaandsur,** ægte Gulddouble. Firkantet Model, Ankerværk. 15 Stene. 2 Aars Garanti 36 Kr. 4 Kr. pr. Maaned.

Dansk Urimport A/S, Afd. H., Vesterbrogade 56, København.

Naar intet andet kan vække APPETITEN

Naar De ikke har Spor af Lyst til det, De plejer at kunne lide, saa prøv en Tallerken Kellogg's Corn Flakes. Disse lette, sprøde, gyldne Majsflager ser saa indbydende ud, at De ikke kan staa imod. Og saa er de saa letfordøjelige.

Serveringsmaaden er nem, med kold Mælk, Fløde eller Kærnemælk, eventuelt ogsaa med lidt Sukker eller lidt frisk eller henkogt Frugt. Skal ikke koges.

Kellogg's
CORN FLAKES

faas hos alle Urtekræmmere — i den rød-grønne Pakke.

Damehotel

Hyggelige Hotelværelser m. varmt og koldt Vand. Med eller uden Pension. Centralvarme. Badeværelser. Elevator. — Middagsabonnement for Damer og Herrer. . . . . Billige Priser . . . .

FREDERIKSGADE 21,
København. Telf. C. 10188.

ALFRED BENZON'S ORANGEADE

er fremstillet af friske Appelsiner og er derfor den mest velsmagende og forfriskende.

Forlang udtrykkelig Alfred Benzon's ORANGEADE

EGMONT H. PETERSENS KGL.
HOF-BOGTR. - KØBENHAVN